

Anh Yêu Em

Contents

Anh Yêu Em	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	14
6. Chương 6	16
7. Chương 7	19
8. Chương 8	21
9. Chương 9	25
10. Chương 10	27
11. Chương 11	31
12. Chương 12	33
13. Chương 13	36
14. Chương 14	38
15. Chương 15	42
16. Chương 16	44
17. Chương 17	47
18. Chương 18	50
19. Chương 19	52
20. Chương 20	54
21. Chương 21	57
22. Chương 22	58
23. Chương 23	58
24. Chương 24	59
25. Chương 25	60
26. Chương 26	63
27. Chương 27	65
28. Chương 28	66
29. Chương 29	68
30. Chương 30	70
31. Chương 31	71
32. Chương 32	75
33. Chương 33	78
34. Chương 34	80
35. Chương 35	81
36. Chương 36	83
37. Chương 37	84
38. Chương 38	85
39. Chương 39	87
40. Chương 40: Ngoại Truyện	89

Anh Yêu Em

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại đô thị, ôn nhu cường công, si tình thụ, có chút xiu ngược tâmEdit: RÒMBạn sẽ là

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-yeu-em>

1. Chương 1

“Tôi phải kết hôn.”

Cao Thịnh một bên đem đồ ăn buồng, một bên đối với nam nhân trước mặt đang nhả nhận xới cơm vào bát tuyên bố tin vui, nam nhân sau khi cho cơm vào bát hai người, mới im lặng ngồi xuống, đối với anh lộ ra một mặt tươi cười.

“Chúc mừng.”

Cao Thịnh vui mừng mỉm cười đi vào phòng bếp rửa sạch tay, sau đó đi ra ngồi vào bên cạnh Tô Dung, “Lúc trước không nói cho cậu biết là bởi vì còn không xác định, nhưng mà sau đó ngẫm lại, cũng là nên kết hôn.”

Tô Dung nuốt xuống một ngụm đồ ăn, “Ân, là do lần trước quan hệ hữu nghị mà quen biết à?”

“Đúng vậy.” Khuôn mặt anh tuấn của Cao Thịnh che giấu không được vui sướng, “Gia thế không tồi, bố cô ấy là hiệu trưởng một trường học, mẹ là giáo sư quốc văn, khó trách cô ấy lại có khí chất như vậy, thật sự giống như tiên nữ a.”

“Anh thật thích cô ấy?”

“Ân, đương nhiên, bằng không tại sao phải cùng cô ấy kết hôn? Đúng rồi Tô Dung, tôi nói với cậu điều này, bố cô ấy muốn cho chúng tôi một căn hộ, sau này nơi đây sẽ để lại cho cậu, trước kia cậu nói muốn mua phòng ở, tôi đã giúp cậu chọn được một gian khác gần nơi làm việc, còn gian này cậu có thể cho thuê.”

“Cao Thịnh, hai người sẽ kết hôn vào lúc nào?” Tô Dung buông chiếc đũa, trên khuôn mặt nhả nhận xuất hiện quỵen mầu, một đôi mắt có nhiều cảm xúc phập phồng, nhưng không có rõ ràng đến nỗi làm cho nam nhân bên cạnh nhìn thấy.

“Tháng năm tới.”

“Còn có ba tháng.”

“Ân, Tương Kỳ vốn muốn tháng sau liền kết hôn, cô ấy rất thích tôi, còn thường thường nói không phải là tôi thì sẽ không lấy chồng.” Cao Thịnh cười cười, “Cô ấy nói đùa cứ như thật, tôi cũng không biết phải nói cái gì, may mắn bố cô ấy cũng thói quen con gái thẳng thắn như thế, mở miệng thay tôi giảng hoà, nếu không tôi thật sự xấu hổ.”

“Tốt lắm a, anh thật sự cũng nên tìm một cô gái kết hôn, có tổ ấm gia đình, sinh mấy đứa nhỏ. Nếu không chờ đến lúc già rồi, cùng cô gái trẻ kém hơn nhiều tuổi, người khác còn tưởng rằng anh là ông nội cô ấy, kia mới thật sự xấu hổ.” Tô Dung nghiêng mặt nhìn anh, so đo với mặt anh, giả bộ dáng của một ông lão, ho khan vài tiếng, “Khụ khụ, đây là con ta.” Rồi mới liền cười đến dị thường xán lạn.

Cao Thịnh trừng lớn mắt, rồi mới lại lắc đầu lấy một viên thuốc cho vào miệng cậu, “Cậu đẩy nha, sau khi tôi kết hôn chỉ sợ cũng không thể chiều cổ cậu, tốt xấu cũng tìm một người tới chiều cổ cậu đi. Đừng kiêu kỳ chính mình là người đồng tính luyến ái, rồi sợ hãi rụt rè này cũng không dám, kia cũng không dám, hiện tại xã hội đã có cái nhìn thoáng hơn trước kia rồi, hảo hảo đi tìm một người bạn, biết không?”

“Biết, thật lắm lời, sau này bà xã cùng đứa con sẽ nghe anh tụng dài dài, thật đáng thương!” Tô Dung liếc mắt nhìn anh cười.

Cao Thịnh cũng không so đo lời cậu, nói, “Còn nữa, cậu rất đơn thuần, sau này nếu thích người nam nhân nào, nhớ nói cho tôi biết, tôi sẽ giúp cậu nhìn xem, đừng mơ hồ mà sa chân vào. Tôi cũng không hy vọng vào con mắt nhìn người của cậu, nếu gặp phải một tên xấu xa nào đó, không chừng cậu bị bán đi mà còn không biết là tại sao.”

Tô Dung cúi đầu cười, “Với tôi sẽ không có chuyện đó xảy ra.”

“Cái gì?” Cao Thịnh trừng hợp vờn người tới trước mức bát canh, không có nghe rõ ràng.

“Không có gì.” Tô Dung tiếp nhận bát canh, nhú mày, “Này. Tôi không cần.”

Cao Thịnh hung hăng trừng mắt nhìn cậu liếc mắt một cái, “Tôi đã hầm đến mấy tiếng, cậu dám không uống?”

“Không phải, Cao Thịnh, anh biết rõ tôi chán ghét hương vị thuốc Đông y, canh thịt bò liền là canh thịt bò, hay thịt kho tàu hầm đều hảo, tại sao anh phải thêm thuốc Đông y?” Tô Dung nhăn mặt khổ sở.

“Còn không phải bởi vì cậu sao.” Cao Thịnh đem bát canh đẩy trở về trước mặt cậu, “Uống hết nó, nếu không tôi với cậu chấm dứt quan hệ a. Cậu nhìn sắc mặt mình xem, nói đến đều là tại mấy lão cấp trên của cậu thôi, không có việc gì sao bắt phải làm thêm giờ? Cứ ba ngày thì đã có hai ngày liền tăng ca, mỗi ngày trở về đều mệt đến lả ra, thật sự xem người ta như súc sinh không bằng.”

“Không có biện pháp, hiện tại lúc này công việc thật sự quá nhiều.” Tô Dung quấy bát canh thịt bò, nghĩ biện pháp muốn chạy trốn không phải uống, mới giương mắt đã bị Cao Thịnh trừng, đành phải thở dài miễn cưỡng uống một ngụm, rồi mới liền ghê tởm nhăn mặt lại.

“Cậu sớm từ chức đi thôi, đến công ty của tôi làm.”

“Đến công ty của anh làm gì? Tôi học chính là thiết kế, với công ty của anh là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược.”

“Khư, đây không phải là lý do sao? Nếu không phải thấy cậu đối với thiết kế có lòng nhiệt tình đến thế, bằng không tôi thật sự nhìn không được, nhà thiết kế như cậu chẳng phải tùy người ta gọi đến rồi bảo đi sao?”

“Mỗi một nghề đều có đặc điểm riêng.” Tô Dung có chút chịu không nổi khẩu khí của anh, nhưng mà Cao Thịnh chính mình đại khái cũng không phát giác, hay là nên nói anh cũng không phải ý tứ kia, là cậu suy nghĩ quá nhiều.

Ai bảo anh cứ hay làm những việc khiến cho người khác phải vọng tưởng mơ mộng đến đau lòng, cậu cứ nghĩ trong lòng cậu rất trọng yếu.

Nhưng kỳ thật bằng không, anh phải kết hôn.

“Tôi nói với cậu.”

“Ai, Cao Thịnh, tôi đau dạ dày quá, có thể đừng uống hay không?”

Cao Thịnh nhú mày, “Tại sao lại đau dạ dày? Giữa trưa cậu không cơm à? Chết thật, lúc trưa tôi vội quá nên quên điện thoại cho cậu, thế là cậu liền quên ăn cơm? Cậu có biết cứ như vậy có thể chết người không?”

Khó trách bữa tối hôm nay cậu lại đặc biệt ăn ít như thế.” Anh kéo tay cậu, “Đi, tôi dẫn cậu đi bác sĩ khám, lúc trở về sao cũng không chịu nói sớm?”

“Không cần, tôi ngủ một chút là tốt rồi.”

“Ngủ, ngủ, ngủ, mỗi một lần đau dạ dày đều muốn ngủ để cho qua hả? Không được, đi xem bác sĩ xong trở về ngủ tiếp.”

“Tôi không sao mà, dù sao tới bác sĩ cũng chỉ là lấy thuốc đau dạ dày, lần trước uống vẫn còn dư kia kìa, đi làm chi cho lãng phí tiền bạc?” Tô Dung rút tay về, bắt đầu dọn dẹp chén đĩa.

“Tôi thu dọn là được rồi, cậu đi lấy áo khoác đi, chờ một chút rồi đi khám bác sĩ.”

“Cao tiên sinh, hôm nay là cuối tuần, anh muốn đi đâu xem bác sĩ?”

“Trên đường sẽ chậm rãi tìm, không phải đi bệnh viện.”

“Anh thần kinh a!”

“Nhanh lên đi lấy áo khoác.” Cao Thịnh đem chén bát đã trống không thu dọn vào phòng bếp, rồi mới trở về phòng lấy ví tiền, nhìn thấy Tô Dung vẻ mặt không cam tâm tình nguyện muốn đi, cười tiến lên vỗ vỗ cậu, “Tôi biết cậu chán ghét bị quản, nhưng mà Tô Dung à, thời gian tôi có thể quản cậu cũng chỉ có ba tháng nữa thôi.”

Tô Dung mắt tiếp run lên, gượng cười, “Đúng vậy, tôi đây liền nhẫn nại, nhẫn nại.”

Cao Thịnh cầm lấy hai cái áo khoác ra ngoài, “Ngẫm lại chúng ta cũng quen biết đã nhiều năm, sau khi tốt nghiệp cũng thuê phòng ở cùng nhau, đến khi mua nhà trọ cũng cùng nhau trọ, Tương Kỳ thường nói cô ấy không hiểu tại sao tôi với cậu cảm tình lại tốt như thế, tôi không nói, đối với cậu trong lòng đã nghĩ, cô ấy hiểu được cuộc “cách mạng tình cảm” của chúng ta mới là lạ.”

“Tương Kỳ làm sao biết chúng ta cảm tình rất tốt?”

“Tôi cũng không hiểu được, cô ấy cũng chưa thấy qua cậu, có lẽ là chỉ nghe nói thế thôi.” Cao Thịnh nhún vai, cũng không nghĩ đến nhiều.

“Cao Thịnh, tôi không hiểu, anh rốt cuộc cùng cô ấy kết giao bao lâu? Tôi nhớ rõ hai người bắt đầu chỉ mới đi ra ngoài ăn vài lần cơm, đúng không?” Chỉ có như vậy mà muốn kết hôn sao?

“À, đúng là chỉ ăn vài lần cơm mà thôi, nhưng mà cảm giác cũng không tệ lắm, cô ấy hẳn là một người vợ tốt, một người mẹ hiền.”

“Anh cùng cô ấy trước đó không quen, sao có thể nhận định sớm như vậy? Trừ phi anh thật sự yêu cô ấy.”

Cao Thịnh thoáng nhíu mày rồi gật gù, “Yêu? Có lẽ thế.”

“Nếu anh không thương cô ấy, sao lại muốn cùng cô ấy kết hôn?”

Cao Thịnh nhìn nhìn đồng hồ, “Đi, vừa đi vừa nói chuyện. Cùng cô ấy kết hôn, chủ yếu là bởi vì tuổi tới rồi, không kết hôn không được, nghiên cứu báo cáo cũng nói, nếu chờ khi lớn tuổi mới sinh con sẽ dễ dàng ảnh hưởng đến chỉ số thông minh của nó.”

Theo Cao Thịnh tiến thang máy, rồi mới tới tầng hầm ngầm bãi đỗ xe, trước khi bước ra cửa thang máy, Tô Dung thở dài một hơi, có một chút linh ngộ lại có một chút chua xót.

“Anh thật sự thích trẻ nhỏ.”

“Đương nhiên.” Anh trả lời cậu kèm theo khuôn mặt tươi cười đến xán lạn.

2. Chương 2

Tô Dung vội vàng sắp xếp lại bản đồ án, chỉ một buổi sáng thôi cậu đã tiếp vài lần điện thoại, cấp trên chỉ biết thúc giục thúc giục thúc giục, hộ khách bên kia hôm nay cũng bỗng nhiên liên hợp lại làm phiền cậu, cậu bỗng nhiên nhớ tới lời của Cao Thịnh: Thật sự xem người ta như súc sinh không bằng.

Ngẫm lại thật là có đạo lý.

“Tô Dung, cậu làm gì mà cười đến ngoác cả miệng mồm ra như thế?”

Tô Dung nhận lấy ly cà phê trong tay Bạch Ngô Đồng, “Đại khái là do đã hoàn thành xong công việc.”

“Cậu ngày hôm qua không phải còn đau dạ dày sao, uống cà phê mà vẫn chịu được à?” Bạch Ngô Đồng nhún mày trở mình cầm lấy tư liệu, ngón tay thon dài vẫn không ngừng gõ vào bàn phím.

“Không uống chắc tôi sẽ lăn đùng xuống đất ngủ mất, mà cho dù dạ dày xuất huyết nhập viện, tôi còn có thể lấy cái cớ mà nghỉ bệnh.” Cầm lấy ly cà phê uống hơn phân nửa, nói, “Uy, phải cho vào một ít đá, phải cho lạnh một tí chứ, cậu tính tình ôn hoà mà sao cà phê lại nóng đến thế, rất khó uống.”

“Pha cho cậu uống còn ở đó mà kêu ca?” Bạch Ngô Đồng quét mắt liếc cậu một cái, in từ máy tính ra bản thảo vừa mới vẽ xong, sau đó từ trong ngăn kéo lấy ra sơ đồ phác thảo có được do linh cảm ngày hôm qua.

Tô Dung hoàn thành xong đồ án, ánh mắt di chuyển tới trên thân nam nhân bên cạnh, “Uy, cậu hôm nay là ăn thuốc nổ?”

Bạch Ngô Đồng nhìn cậu liếc mắt một cái, “Ăn thuốc nổ không biết được là ai?”

“Tôi cũng không có biện pháp, cậu liên nhiều bao dung.”

“Để làm chi? Cùng anh ta có quan hệ?” Người làm Tô Dung không khống chế được, cho tới nay cũng chỉ có nam nhân kia.

“Anh ấy phải kết hôn.”

Bính, bính, bính! Tư liệu trên tay Bạch Ngô Đồng rớt hết xuống đất, khiến cho cả văn phòng dị thường im lặng ba giây đồng hồ, mọi người cười cười thả lỏng bộ mặt biểu tình, vài người ra tiếng trêu chọc mấy câu, tiếp theo lại hết sức chăm chú vào công việc. Kế tiếp là lễ tình nhân, đối với công ty thiết kế trang sức, ngày này so với ngày tận thế còn muốn trọng yếu hơn.

“Cậu ” Bạch Ngô Đồng trừng mắt nhìn cậu ba giây, rồi lại quay đi bắt đầu vẽ thiết kế.

Tô Dung nhìn thấy bạn tốt liều mạng sửa chữa sai lầm, cũng biết tuy rằng người này rất muốn hoàn thành công tác, nhưng vẫn bị chính mình ảnh hưởng tâm tình, “Kỳ thật cũng không kém lắm, đây là chuyện sớm muộn thôi, dù sao anh ấy không giống với chúng ta. Hơn nữa anh ấy lại phi thường thích trẻ nhỏ, lần trước cùng anh ấy đi cửa hàng mua đồ, anh ấy lại có thể cùng một đứa trẻ xa lạ ngoạn nửa ngày.”

Vô luận cậu có thay đổi như thế nào, cho dù vì anh mà đi biến tính, nhưng cậu chung quy không phải phụ nữ, không thể có tử cung mà mang đến một sinh linh bé nhỏ cho anh.

Cho nên sau khi biết anh có bao nhiêu nhiệt tình yêu thương trẻ nhỏ, Tô Dung ít nhiều cũng buông tha cho hy vọng có thể bước chung một đường cùng anh. Bất quá, mặc dù chính mình đã nhận tri chuyện này là thật, nhưng thời gian dài ăn ở cùng nhau, khó tránh khỏi luôn phập phồng hy vọng, hy vọng có một ngày anh cũng sẽ yêu thương cậu, hiểu được tại sao đã nhiều năm như thế mà cậu cũng không tìm bạn.

Bất quá, hiện tại nên tính mệnh là vừa.

“Không phải, trọng điểm không phải.” Bạch Ngô Đồng buồn bực dừng tay, “Tôi không tin anh ta không thích cậu, có người bạn nào giống anh ta đối với cậu chu đáo như thế? Phạm vi mà anh ta quản căn bản phải là.” Nhìn thấy sắc mặt cậu bạn tối sầm lại, hần bĩu môi, không hề nói thêm nữa.

“Vậy thì sao chứ? Anh ấy chính là muốn kết hôn. Đêm qua anh ấy còn một mực khoe khoang cô gái kia có bao nhiêu hảo, lớn lên giống tiên nữ, cha là hiệu trưởng, mẹ là giáo sư quốc văn, anh ấy lại là cô nhi,

đại khái cũng hiểu được chính mình trào cao. Cho nên ngày hôm qua, anh ấy vừa giảng vừa lộ ra biểu tình khoái hoạt, giống như đã tìm được cái mà mình mong muốn từ lâu.” Tô Dung càng nói thanh âm càng nhỏ.

“Tìm được?” Bạch Ngô Đồng hừ lạnh, “Anh ta yêu cô gái đó không?”

“Biết được thì sao chứ?” Tô Dung thở dài, “Cho dù nhìn thế nào tôi đều cảm thấy anh ấy thích tôi, thế nhưng, đó chỉ là cảm giác của tôi chứ không có nghĩa là anh ấy cũng cảm thấy như thế.”

“Anh ta là thằng ngốc, nhưng cậu cũng gần như vậy. Tô Dung, chẳng lẽ cậu muốn trở mắt nhìn anh ta đi cưới người phụ nữ khác?” Nếu đổi lại hẳn là Tô Dung, hẳn tuyệt đối phải cùng cái người không hiểu tình cảm của người khác còn muốn cùng nữ nhân khác kết hôn kia thổ lộ một phen, cho dù biết cơ hội sẽ như là chỉ mảnh treo chuông.

“Bằng không phải làm sao đây? Tôi cũng rất muốn hỏi anh ấy, đến tột cùng trong lòng anh ấy có tôi hay không. Thế nhưng tôi lại không đành lòng, hỏi ra nếu anh ấy không thương tôi, tôi sẽ chịu không nổi, nhưng nếu anh ấy là yêu tôi, tôi càng sợ tôi không xứng đáng với tình yêu của anh ấy. Anh ấy là cô nhi, cho nên phi thường khát vọng cảm giác gia đình, hàng năm sinh nhật đều nói với tôi một lần về kế hoạch sau này, mấy tuổi kết hôn, sinh mấy đứa con, anh ấy nhất định sẽ là một người cha tốt, một người chồng chung thủy, vân vân và vân vân...Cho dù anh ấy thật sự yêu tôi, nhưng những thứ đó tôi có thể cho sao?” Tô Dung chưa sót cười cười, cậu cũng muốn nhận được đáp án từ Cao Thịnh, cậu cũng muốn Cao Thịnh thương cậu, thế nhưng cậu cũng sợ hãi không xứng đáng với tình yêu của Cao Thịnh.

Bạch Ngô Đồng im lặng một chút, “Nếu anh ta phát hiện anh ta yêu cậu sau khi đã kết hôn, cậu cho rằng như vậy sẽ tốt hơn sao?”

“Anh ấy sẽ không, cả đời cũng sẽ không phát hiện. Chỉ cần không ai nói với anh ấy, anh ấy cả đời cũng sẽ xem tôi như người em trai, từ khi mới bắt đầu quen biết tôi, anh ấy đã đem việc chiếu cố một người em trai như tôi là trách nhiệm, cậu nói đây là yêu sao? Kỳ thật tôi cũng sợ hãi, anh ấy đối tôi tốt như thế, phải chăng cũng chỉ là thân tình, anh ấy rất khát vọng gia đình, khát vọng đến nỗi làm cho tôi sợ hãi.”

Sợ hãi tự mình đa tình, sợ hãi người kia cho cậu thân tình mà bản thân lại nhận sai là tình yêu.

“Tôi không tin, cho dù là anh trai của y cũng không quản y nhiều như thế.” Bạch Ngô Đồng đang nói tới anh bạn trai mình.

“Đó là bởi vì anh ta không phải cô nhi.” Tô Dung dừng một chút, “Chúng ta đều không thể lý giải, một người từ nhỏ không có gia đình, cảm giác sống ở cô nhi viện sẽ như thế nào.”

“Điều này tôi không thể phủ nhận.” Bạch Ngô Đồng đồng cảm thở dài, cho nên hẳn mới không muốn đi ngạnh bức ra tâm của nam nhân kia, nếu thật chỉ đơn thuần là thân tình, vậy thì Tô Dung ngay cả ở bên cạnh anh ta cũng không thể.

“Cho nên, tôi nghĩ mấy ngày nữa sẽ đệ đơn xin từ chức.”

Bạch Ngô Đồng dừng lại công tác, “Cậu phải rời khỏi Đài Bắc?”

“Nếu anh ấy kết hôn, mẹ tôi sẽ không cho phép tôi tiếp tục ở lại Đài Bắc.”

Bạch Ngô Đồng cố gắng nặn ra một nụ cười khó coi, “Nếu tôi là mẹ cậu, thật sự sẽ bị hai người các cậu làm cho tức chết.”

Tô Dung cười cười, “Mẹ tôi nói tôi là chưa tới phút cuối chưa thôi, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, hiện tại cuối cùng vẫn là tới thời điểm nên buông tay thật rồi.”

“Bác gái thật không đơn giản, có thể lý giải tính hướng của cậu, còn có thể trở mắt nhìn đứa con bảo bối đem thời gian lãng phí ở trên thân của một nam nhân ngu ngốc.” Có một người thân có thể thông cảm như vậy thật không thể cầu. Nếu theo lẽ thường, người nhà sẽ không tiếp thụ đứa con cùng nam nhân bên nhau, thật đúng là hiếm thấy người thân đã tiếp nhận rồi, đứa con lại không có biện pháp có được tâm của nam nhân đó.

“Tôi cũng hiểu được mẹ tôi cũng rất không vui.”

Tiếng di động vang lên đánh gãy cuộc đối thoại giữa hai người, Tô Dung cầm lấy di động, biểu tình trước là vui sướng, rồi mới lại chần chờ.

“Là anh ta? Sao còn không tiếp?”

Tô Dung cảm thụ được chấn động trong tay truyền tới rất nhỏ đau đớn, “Tôi nghĩ từ bỏ.”

Bạch Ngô Đồng lạnh lạnh nhìn cậu một cái, “Lần trước cậu cũng nói như thế, sau đó anh ta lại trực tiếp tìm đến công ty.”

Tô Dung quyết định thật nhanh tiếp điện thoại, lần trước thật sự là rất mất mặt.

“Ừ? Vừa mới đi toilet. Ờn, không a, dạ dày đau sao có thể uống cà phê.” Câu này vừa thốt ra, khiến cho người bên người cạnh cười mỉa.

Tô Dung đỏ mặt, “Ác, tốt, buổi tối liền ăn chút gì đó. Cái gì? Anh, anh. Quên đi, tôi hiện tại đi xuống ngay.”

“Xảy ra chuyện gì?”

Tô Dung cầm lấy di động, bóp tiền, “Anh ấy ở dưới lầu, sớm nói không phải hảo, còn dùng di động nói lâu như vậy, khó trách tháng nào tiền điện thoại di động cũng tiêu hao nhiều đến thế.”

“Anh ta tìm cậu?”

Tô Dung chần chờ một chút, “Đưa cơm hộp.” Một bộ dáng cậu có biết .

Bạch Ngô Đồng cười nhạo, “Thay em trai hai mươi mấy, cũng sắp đến ba mươi đưa cơm hộp?” Anh trai hẳn cũng chưa đối hẳn hảo như thế.

Tô Dung cầm di động, “Hay là tôi phải cự tuyệt? Còn tiếp tục như vậy sẽ không sao dứt ra được.”

Bạch Ngô Đồng bỗng nhiên nghĩ tới một vấn đề, “Tô Dung, anh ta cũng mang cơm hộp cho bạn gái anh ấy?”

Tô Dung dừng một chút, “Chắc là có, ngay cả tôi còn mang cho, vậy thì vợ tương lai sao lại không thể? Hẳn là bảo bối cô ấy đến chết luôn ấy chứ.” Trong lời nói không phải không có ghen tuông.

Bạch Ngô Đồng còn muốn nói gì đó, di động Tô Dung lại vang, một khắc trước còn nói muốn cự tuyệt người này, một giây sau liền vội vàng cùng hẳn phát tay, rời đi.

“Thật sự là một người nguyện đánh, một người nguyện chịu đòn.” Bạch Ngô Đồng lắc đầu.

3. Chương 3

Tô Dung xuống lầu nhìn thấy hai tay nam nhân trắng trợn có chút kinh ngạc, cậu đã đoán sai? Nam nhân không phải muốn tới đưa cơm hộp?

Cao Thịnh hướng Tô Dung ngoắc tay, cùng anh vào thang máy đến bãi đỗ xe ngầm, “Hôm nay bề bộn nhiều việc?”

Tô Dung ngồi vào trong xe, “Hoàn hảo, chúng ta muốn đi đâu?”

“Ăn cơm trưa, miễn cho cậu lại quên ăn cơm.” Cao Thịnh vừa nói vừa nghiêng người thay cậu thắt dây an toàn, nhìn thấy cậu vừa lên xe liền quay đầu đi nhắm mắt nghỉ ngơi, sủng nịch cười cười.

“Đi nơi nào ăn?” Tô Dung lười mở mắt, đem di động đặt vào nơi để vật phẩm ở phía trước mặt.

Ghế dựa bên cạnh tay lái từ trước đến nay đều là nghiêng về sau mười lăm độ, đây là góc độ Tô Dung ngồi cảm thấy thoải mái nhất, cậu đột nhiên nhớ tới một vấn đề mà mở mắt ra.

“Ăn món Nhật, như thế nào?”

“Bạn gái anh có ngồi qua xe của anh không?” Tô Dung cảm thấy vấn đề này so với ăn cái gì còn trọng yếu hơn.

“Không có.”

“Không có?” Tô Dung không tin nhú mày, “Anh gạt tôi.”

Cao Thịnh thừa dịp đèn xanh đèn đỏ quay đầu đối cậu cười cười, “Ngay từ đầu không biết gia cảnh cô ấy không tôi, cho nên đối với cô ấy có phòng bị, tôi không muốn cưới một phụ nữ chỉ vì mơ ước đến tài sản của tôi, cho nên tôi liền làm bộ như tôi chỉ có xe máy, chỉ ở ký túc xá dành cho công nhân.”

“Thế cô ấy có biết anh có một công ty không?”

“Đương nhiên không biết.”

Tô Dung sững sốt, “Hiện tại cũng không biết?”

“Còn không biết.”

“Cao Thịnh, anh tính vào thời điểm nào nói cho cô ấy biết?”

“Chờ qua mấy ngày nữa đi.”

“Anh căn bản từ đầu tới đuôi đều đang nói dối.”

Cao Thịnh từ chối cho ý kiến, “Sau khi cưới vào cửa sẽ không đối cô ta nghi kỵ nữa, tôi hiện tại chỉ là bảo hộ chính mình thôi. Không có biện pháp, xã hội này không khí bất lương, kẻ lừa đảo càng ngày càng nhiều.”

“Nhưng mà Cao Thịnh, cô ấy không phải mang anh đi gặp qua cha mẹ rồi sao, vậy thì như vậy đối với cô ấy cũng không công bằng.” Ngờ ngợ Tô Dung có chút kích động.

“Thế thì như thế nào?” Cao Thịnh đạm cười, “Tôi chính là không thể hoàn toàn tin tưởng cô ta, chờ cô ta sinh cho tôi một đứa con, đến lúc ấy, tôi sẽ nói thật với cô ta.”

“Cao Thịnh, cô ấy là vợ anh, không phải kẻ thù của anh.” Tô Dung biết Cao Thịnh không dễ dàng tin tưởng người khác, nhưng không biết anh lại đối với vợ tương lai cũng là loại thái độ này.

“Đứa ngốc, cho nên tôi mới nói cậu thật sự rất đơn thuần, kẻ thù thường thường là người tối thân mật bên cạnh cậu, cậu chưa từng nghe qua?” Ôn nhu trong mắt Cao Thịnh nhất thời hiện lên lãnh khốc.

Tô Dung có chút đau đầu nhìn anh, rồi đột nhiên mềm lòng, “Cao Thịnh, tôi có được tính là người tối thân mật của anh không?”

“Không tính.”

Khuôn mặt Tô Dung nhất thời có chút cương cứng, “Tôi không tính?”

“Đứa ngốc, đang nghĩ đi đâu vậy? Cậu là người thân của tôi, không tính là loại người thân mật mà tôi nói tới.” Cao Thịnh vỗ vỗ tay cậu, “Tô Dung, không cần nghĩ nhiều, đây là chuyện của tôi với cô ta, chỉ cần cô ta làm cho tôi đủ tin tưởng, tôi cũng sẽ đối với cô ta giống như đối với cậu. Không cần lo lắng cô ta sẽ chịu ủy khuất, cho dù tôi hoài nghi cô ta, cũng sẽ hảo hảo chiều cổ cô ta.”

Tô Dung nghe anh nói như thế, không biết nên cảm thấy ngọt ngào hay là chua xót, “Cao Thịnh, anh vẫn xem tôi như em trai, phải không?”

Cao Thịnh không cần phải nghĩ ngợi điểm đầu, “Đương nhiên, nếu em ruột tôi còn sống, khẳng định so với nó, cậu còn thân hơn. Cho nên mới nói, tôi thật rất lo lắng cho cậu, loại lo lắng này một khi bắt đầu, muốn buông đúng thật là khó. Khó trách có người nói trái tim cha mẹ bao la, tôi nghĩ tôi đối với cậu cũng không kém hơn thế đâu, cậu luôn làm cho tôi bận tâm, một khắc cũng không thể thả lỏng.”

Tô Dung sắc mặt nhất thời trắng bệch, trắng bệch, may mắn Cao Thịnh chuyển qua lái xe, nếu không sẽ nhìn thấy bộ dáng chật vật của cậu.

Quả nhiên là thân tình, bằng không còn có thể là gì?

“Cao Thịnh, anh thật sự là vừa ôn nhu, lại vừa tàn nhẫn.” Đối với cậu hay đối với cô gái kia đều thế.

Cao Thịnh nhếch môi cười, “Đây là bản sắc thương nhân.”

Tô Dung lại cười không nổi, uống một bụng cà phê lúc này bắt đầu tác quái, cậu nhú mi quay đầu, bỗng nhiên cảm thấy thật lạnh, dạ dày một trận lại một trận co rút đau đớn. Nhưng mà vào lúc này cậu lại không cảm thấy khó chịu, bởi vì nơi ngực bên trái, càng đau.

“Xảy ra chuyện gì?” Cao Thịnh quay đầu nhìn thấy sắc mặt cậu trắng bệch, vội vàng tắt xe vào lề đường.

“Không có việc gì.” Tô Dung nở một nụ cười miễn cưỡng.

“Không có việc gì? Có bao giờ cậu nói thật cho tôi biết là cậu có việc chưa?” Cao Thịnh đưa tay nhẹ nhàng sờ trán cậu, “Không phát sốt, dạ dày đau sao? Buổi sáng cậu có uống thuốc không?” Cao Thịnh thay cậu mở dây an toàn, nhẹ tay ấn ấn dạ dày cậu, “Là nơi này đau phải không?”

Tô Dung nhìn thấy anh không chút nào che giấu lo lắng, nghe lòng đau xót khẽ tựa đầu vào vai anh, “Bị anh chọc giận đến đau quá.”

Cao Thịnh thói quen chụp lưng cậu vỗ về, có lẽ là bởi vì quan hệ đến tính hướng của Tô Dung, cho nên ở cậu xuất hiện loại làm nũng cùng yếu thế không quá giống nam nhân bình thường, đối với Cao Thịnh mà nói, anh cũng không cảm thấy Tô Dung kỳ quái, chỉ là cảm thấy đau lòng.

“Hảo, là lỗi của tôi, từ từ.” Ánh mắt Cao Thịnh nghi hoặc, sắc mặt âm trầm kéo ra khoảng cách hai người.

“Sao vậy?”

Cao Thịnh tiến lên, chớp mũi cùng môi Tô Dung cơ hồ muốn chạm vào nhau, Tô Dung bị dọa đến hai gò má nhiễm một mảnh đỏ, tim đập kịch liệt, giống như muốn nhảy ra khỏi ngực, “Xảy ra chuyện gì?”

Cao Thịnh phút chốc lui ra một đoạn cự ly, ánh mắt phi thường xác định, ẩn ẩn mang theo lửa giận trừng mắt nhìn cậu, “Tô Dung, dạ dày cậu đau?”

Tô Dung gật đầu, “Phải!”

Cao Thịnh cười lạnh, “Bị tôi làm cho tức giận?”

Tô Dung lại không chút do dự gật đầu, “Phải”

” Nói thật cho tôi biết, buổi sáng cậu uống hết mấy ly cà phê?”

“Sao?” Nội dung vở kịch quanh co, Tô Dung còn không kịp bình phục mặt đỏ tim đập khi cùng anh gần gũi, lại phải đối mặt với biểu tình lạnh lùng âm trầm của anh.

“Nếu không có uống cà phê, cậu là bị tôi chọc giận đến dạ dày đau sao?” Thanh âm Cao Thịnh càng ngày càng trầm thấp, “Tô Dung, cậu cho tôi là đứa trẻ ba tuổi ư? Tuy tiện tìm một lý do ngớ ngẩn là có thể lừa gạt tôi? Cậu cũng không giấu lại thân thể này là của chính mình, dạ dày cậu đau, chẳng lẽ tôi có thể đau thay cậu? Nói bao nhiêu lần phải hảo hảo yêu quý thân thể của mình, kết quả thì sao?”

“Tối hôm qua tôi ngủ không ngon.”

“Cho nên buổi sáng tôi không phải bảo cậu xin phép rồi sao?”

“Anh biết tôi ngủ không ngon?”

“Cậu ngủ ngay bên cạnh tôi, cậu có động tĩnh gì tôi làm sao không biết?”

“Anh trộm chú ý tôi?”

Cao Thịnh nhún nhún vai, “Tôi đâu phải người chết mà không cảm giác.”

“Anh là tên hỗn trưởng, buổi tối hôm nay tôi sẽ ngủ ở thư phòng.” Tô Dung then quá hoá giận đối với anh quát, rống xong lại nhăn mặt nhú mày, cắn môi nén đau đớn.

Chết tiệt, ngày hôm qua cậu bởi vì hôn sự của anh mà không sao ngủ được, nhìn thấy anh ngay bên cạnh mình, cuối cùng kiềm chế không được, trộm dựa vào lưng anh mà khóc.

Ai biết được, cứ tưởng người này ngủ giống như chết sẽ không cảm giác, nào ngờ đêm qua cứ nhiên lại giả bộ ngủ?

“Hảo, hảo.” Cao Thịnh kéo ra ngăn kéo trước mặt, bên trong có một chai nước cùng lọ thuốc, anh lấy ra một viên thuốc phóng tới trên tay cậu, rồi sau đó mở nắp chai nước đưa cho cậu.

“Uống thuốc trước đã.” Anh một chút cũng không chế nhạo cậu đối chính mình bày ra ý lại, anh em trong lúc đó vô luận làm cái gì đều cảm thấy thật ảm áp.

Trong nhận thức của anh, đồng tính luyến ái tựa hồ đều đặc biệt ảm cảm, có người thậm chí nữ tính hoá một chút, cho nên đối với việc Tô Dung dựa vào chính mình khóc, anh cũng không cảm thấy kỳ quái, chỉ cảm thấy đau lòng.

Tô Dung đỏ mặt nuốt vào viên thuốc, hung tợn trừng mắt nhìn anh, “Anh có gì muốn nói với tôi hay không?” Khẩu khí hung ác, trong lòng lại cầu nguyện anh không cần ghét bỏ cậu.

Cao Thịnh bị nghi vấn như thế, ước chừng sững sốt một chút, sau đó mới ôn nhu cười: “Thật xin lỗi.”

“Chỉ như vậy?” Tô Dung kinh ngạc nhìn anh.

“Bất quá cậu cũng đừng e lệ, chúng ta trong lúc đó có cái gì không thể nói, không thể làm? Tô Dung, tôi thật cao hứng khi cậu ý lại tôi như thế, nghĩ đến sau khi kết hôn chúng ta sẽ tách ra ở riêng, tôi liền lo lắng cho cậu.”

“Vậy không cần kết hôn a.” Tô Dung nói xong cảm thấy không được tự nhiên quay đầu.

Cao Thịnh ánh mắt trù mến giống như đang nhìn một người em trai cáu kỉnh, “Tôi không kết hôn, không dọn đi ra ngoài, cậu sẽ không biện pháp đi tìm người bầu bạn. Tôi không phải không biết, trong lòng cậu luôn cố kỵ tôi, cho nên mấy năm nay đều vẫn độc thân. Kỳ thật tôi thật sự có thể chấp nhận cậu cùng nam nhân khác bên nhau, cậu là em trai của tôi, không có bất kỳ nhân tố nào có thể làm cho tôi ghét bỏ cậu.”

Tô Dung một hơi nghẹn ở cổ họng, cuối cùng vẫn là cố gắng nuốt xuống, “Biết là tốt rồi, vậy thì nhanh lên kết hôn rồi cùng với vợ anh đến bên kia mát mẻ đi!”

Cao Thịnh lắc đầu cười cười, vỗ vỗ nam nhân đang giận dữ vài cái, rồi một lần nữa lái xe đi.

“Tô Dung, cậu thật sự làm cho tôi không sao yên lòng.”

Không biết là lần thứ mấy nghe anh nói những lời này. Tô Dung trong lòng một trận mông lung, anh không yên lòng vì không chỉ là thân tình?

Mà có thể. cũng không phải là tình yêu?

4. Chương 4

“Cút! Tôi kêu cậu cút đi ”

Tô Dung bận suy nghĩ, thời điểm vành mắt chuyển hướng cửa liền ngây ngẩn cả người, cậu vội vàng lau đi nước mắt, “Thật xin lỗi, học trưởng.”

Cao Thịnh tỏ vẻ không quan hệ cười lắc đầu, quay đầu lại đóng cửa, hảo tâm nhắc nhở nói: “Tô Dung, cái người bạn dưới lầu kia, hẳn tựa hồ còn đang chờ cậu.”

“Hắn không phải bạn của tôi, học trưởng không cần để ý tới hắn.” Tô Dung liếc mắt nhìn qua cửa sổ, rồi ngồi vào sofa mở TV.

Cao Thịnh cầm tư liệu trong tay phóng tới trên bàn, đoán quan hệ giữa học đệ này cùng nam nhân dưới lầu kia, hẳn là tình nhân đi? Học đệ này bộ dạng phi thường yếu điệu, tính tình cũng không tệ lắm, nhưng nam nhân kia hoa tâm cùng cá tính cũng liền rất kém cỏi.

Có thể là do cảm thấy anh nhìn hai người bọn họ khi ở cùng một nơi hữu tình có hành vi quá mức thân mật mà không có phản ứng gì, cho nên liền nghĩ đến anh đại khái cũng là người cùng loại. Không ít lần thừa dịp học đệ không ở nhà liền tìm tới cửa, rõ ràng ý không ở trong lời, ám chỉ qua vài lần có thể vô tận mà chết, cũng có chút thức thời không hề trêu chọc anh nữa.

Ra mời là hai người đang có vấn đề, trong mắt anh xem ra cũng không cảm thấy có gì đáng tiếc, đây là chuyện sớm hay muộn, nam nhân kia không phải người tốt gì.

Bất quá, anh vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng học đệ xinh đẹp này khóc, khó trách không ít người đồng dạng ngẫm, đều vì cậu động tâm, bộ dáng xinh đẹp kia nếu có ý tứ mọi người sẽ vì cậu mà đau lòng.

Ngồi ở trên giường, Cao Thịnh do dự có nên đi ra ngoài hay không, đi ra ngoài hỏi cũng không đúng, không hỏi cũng không phải, còn giống như là ở trong phòng có điều thoải mái một chút.

Đang lúc anh nghĩ nên làm như thế, hai tiếng đập cửa ngăn gọn hữu lực đánh gãy suy nghĩ của anh, mở cửa chỉ thấy Tô Dung đang nghiêm túc nhìn anh, “Học trưởng, muốn uống rượu hay không?”

Cao Thịnh nhìn cậu, nhìn nhìn lại trong phòng đã chuẩn bị tốt, ngày mai phải báo cáo tư liệu, do dự một chút, “Hảo.”

“Học trưởng, anh không cần miễn cưỡng, tôi quên anh còn bẽ bộn nhiều việc, thật có lỗi, coi như tôi chưa nói qua, anh cứ lo việc của anh.” Tô Dung cúi đầu cười cười, xoay người đi hướng phòng khách.

Cao Thịnh đi theo sau thân ảnh cô đơn kia, ngồi vào bên cạnh cậu, cầm lấy trong kết một chai bia, “Cậu vừa mới đi xuống mua?”

“Không phải.” Khui nắp một chai bia hung hăng tu ừng ực hơn phân nửa, Tô Dung ngả vào lưng ghế dựa thở dài một hơi, “Lúc trở về mua, để trong tủ lạnh, vốn muốn nói. Quên đi, dù sao mặc kệ lý do gì, chỉ là muốn uống, thế thôi.”

“Àn, xảy ra chuyện gì?” Thở mở miệng, “Muốn nói cứ nói, hay chỉ là muốn uống rượu?”

“Àn. Học trưởng đều biết?” Tô Dung nhắm mắt lại, “Tôi thấy học trưởng cũng không giống như chán ghét loại người như tôi, thế nhưng anh nguyện ý nghe sao? Nếu không muốn, tôi sẽ không miễn cưỡng.”

“Nếu cậu muốn nói, tôi đương nhiên nguyện ý nghe.”

“Người kia. không tốt! Vốn nghĩ rằng hắn tốt lắm, nói chuyện thoát nhìn thật thành khẩn, làm việc cũng rất cẩn thận, thật tri kỷ, thời điểm theo đuổi tôi thật đúng là cái gì đều nguyện ý làm, một khi tới tay, ba ngày thì hai ngày đầu không rảnh, bằng lòng gặp mặt cũng là đi đến nơi kỳ quái gặp bạn bè của hắn. Giống như là đang khoe ra, ngay từ đầu vì hắn cái gì đều có thể nhẫn, còn muốn nói người giống như chúng ta đại khái chính là như vậy đi?”

Tô Dung tạm dừng một chút, nghĩ muốn đem đau đớn trong tim nuốt xuống, “Trước khi gặp hắn, tôi thật sợ hãi loại người giống như tôi, thật bẩn, sẽ làm cho người khác khinh thường, chính là quái vật a. Nếu có thể đối nữ nhân có hứng thú, tôi cũng sẽ không nguyện ý thích nam nhân. Thế nhưng biết làm sao bây giờ? Tôi cũng đã thử qua cùng nữ nhân kết giao, không được chính là không được, trong lòng vẫn đối nam nhân có khát vọng, thật kém cỏi đúng không?”

” Sau khi gặp được hắn, thật vui vẻ, nguyên lai người giống như tôi, trên thế giới này còn có rất nhiều, tôi không tịch mịch a. Khi đó có hắn đặc biệt vui vẻ, muốn nói sau này còn có người theo giúp tôi, làm sự gì đều có người có thể dựa vào, đặc biệt yên tâm, đặc biệt vui vẻ. Hắn còn hiểu được rất nhiều chuyện tôi không biết, chuyện nam nhân cùng nam nhân bên nhau, ở trong mắt hắn giống như phi thường bình thường, hắn luôn cười tôi quá cẩn thận, không có can đảm. Cùng hắn một chỗ, lâu ngày cũng bắt đầu có niềm tin. Bắt đầu cảm thấy chính mình cũng không đặc biệt ghê tởm, bất quá chỉ là thích nam nhân mà thôi, có cái gì đáng khinh bỉ đâu. Lại không giết người phóng hỏa, không đúng chính là những người lấy ánh mắt khác thường nhìn chúng tôi.” Cậu tựa hồ có chút tự tin nói xong, rồi mới hoảng loạn nhìn Cao Thịnh.

“Học trưởng, anh lúc ấy biết tôi là người như thế, có cảm thấy tôi đặc biệt ghê tởm không?”

“Không có.”

“Hắn nói anh là người đồng loại, vừa mới bắt đầu dọa tôi nhảy dựng. Hắn nói phóng tôi với anh ở cùng với nhau, hắn lo lắng, cho nên thường thường chạy tới tìm tôi, chính là mấy lần hắn đến phiên anh trước đây.”

“Ân.” Chính là hắn thường thường chạy tới đối với anh “liếc mắt đưa tình”, quay đầu lại đối học đệ nói những lời đầy khách sáo.

“Sau đó, hắn còn nói hắn lầm, tôi cũng hiểu được không có khả năng. Học trưởng vĩ đại như thế, sao có thể là loại người giống như tôi?”

“Cậu không ghê tởm.” Cao Thịnh đối với cậu cười cười, “Hắn kỳ thật nói đúng một chút, cậu không cần phải ... vì nguyên nhân này, liền mặc cảm mà xa lánh mọi người. Cậu không ghê tởm, cậu thật vĩ đại.”

Cho dù không phải người cùng hệ, nhưng những lời đồn về cậu cũng thường xuyên nghe thấy, bởi vì cậu từng thiết kế giải thưởng cho mấy trận đấu lớn của các nhân vật phong vân. Bất quá tự cao vì năng lực chính mình, mà kiêu ngạo khoe khoang xem thường mọi người, ở trong trường học cũng không phải bí mật. Hơn nữa những nữ sinh không hề vì cậu như vậy mà đối với cậu mê muội, càng khiến cho nam sinh như cậu bất mãn, tuy nói xuất từ một loại tâm lý đố kỵ, nhưng thái độ lạnh lùng của Tô Dung cũng là một trong những nguyên nhân.

Bất quá ở trong mắt anh, có lẽ là quá phận tự ti bức bách cậu mang mặt nạ lạnh lùng.

“Phải không? Đó là do học trưởng cảm thấy như thế thôi, nếu biết tôi. . . . sau lưng không biết có bao nhiêu người xì xầm những lời khó nghe.” Tô Dung tự giấu cười cười.

Cao Thịnh từ chối cho ý kiến.

Tô Dung trầm mặc một chút, “Học trưởng, tôi có thể hỏi anh một vấn đề không?”

“Cậu cứ hỏi.”

“Anh thích nam nhân sao?”

Cao Thịnh thoát nhìn cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, anh tự hỏi một chút, “Quá khứ không có, trước mắt không có, tương lai tôi cũng không biết.”

Tô Dung cười cười, “Học trưởng nói thật uyển chuyển, chính là sẽ không, đúng không?”

“Không biết.”

“Nếu tôi thích được một người như học trưởng thì hảo biết bao. Vừa thông minh, lại vừa có trách nhiệm, học trưởng hẳn là thật chuyên tình đi?”

“Tôi chưa từng nói chuyện tình yêu.”

“Không có?” Tô Dung rất là kinh ngạc nhìn anh.

“Ân.”

“Học trưởng tại sao không nói chuyện tình yêu?”

“Bận.”

Tô Dung rất có đồng cảm, vài lần hẹn anh ăn cơm đều nói đang bận không có thời gian, “Học trưởng thật sự bề bộn nhiều việc, vừa phải hỗ trợ giáo thụ nghiên cứu, chính mình cũng phải viết luận văn, rồi khi học đệ, học muội có vấn đề gì, học trưởng cũng phải hỗ trợ thu phục. Trong ban của tôi có người bạn cùng lớp nói, chúng tôi có sự gì, giải quyết không được thì cứ đến tìm anh, nói anh nhất định có biện pháp, học trưởng, anh chẳng lẽ không cảm thấy mệt sao?”

“Có thể giúp được mọi người là tốt rồi.”

Tô Dung nghiêng mặt nhìn anh một lúc lâu, “Học trưởng, anh thật sự là rất giỏi. Nếu là tôi, nhìn thấy người kia rõ ràng chỉ muốn lợi dụng tôi, tôi sẽ không có biện pháp đối bọn họ hoà nhã.”

“Làm chính mình cũng tốt lắm.”

“Học trưởng, đối với anh mà nói rốt cuộc có cái gì là không tốt?”

Cao Thịnh trầm mặc.

Tô Dung chợt thấy tự mình nói sai, “Thật xin lỗi, học trưởng, tôi không nên thất lễ như thế.”

Cao Thịnh lắc đầu, “Tô Dung, đối với tôi mà nói, nếu không có cách nào đạt thành mục đích mới là không tốt, mặt khác quá trình này đối với tôi mà nói đều không có chỗ nào xấu cả.”

“Học trưởng?” Tô Dung phi thường kinh ngạc nhìn anh.

“Thật kinh ngạc?” Cao Thịnh cười cười, “Kỳ thật tôi cũng không hiểu được vì sao lại nói với cậu như thế.”

“Thật nhìn không ra. . . . nhìn không ra là học trưởng lại nói những lời ba phải thế này.” Những lời này, cùng với câu vì đạt được mục đích, không từ thủ đoạn không có gì khác nhau.

“Ánh mắt có thể nhìn đến hữu hạn gì đó.” Cao Thịnh khui nắp, rồi mới cầm bia trong tay đưa cho Tô Dung, “Hắn không phải nam nhân tốt, với điều kiện của cậu tuyệt đối có thể tìm được người tốt hơn. Buông hắn đi, đúng rồi, hắn có chìa khoá nơi này, đúng không?”

“Phải” Tô Dung nhìn anh, cảm thấy thật không tốt, cúi đầu, “Chuyện này tôi vẫn chưa cùng học trưởng nói, là bởi vì tôi cảm thấy thật có lỗi. Khi đó cư nhiên không hỏi qua anh, liền đem chìa khoá cho hắn, tôi cũng sợ học trưởng hỏi tôi vì sao đưa chìa khoá cho hắn, cho nên. . . . Thật xin lỗi.”

“Không quan hệ, ngày mai cậu học đến mấy giờ?”

Tô Dung sửng sốt một chút, “Năm giờ.”

“Vừa vặn tôi cũng xong giờ ấy, ngày mai tôi sẽ cùng chủ cho thuê nhà nói, rồi mới tìm người đem ổ khoá thay đổi, tôi thấy hắn chắc hẳn là sẽ đến quấy rầy cậu một trận rồi đây.”

“Hắn. . . .” Tô Dung chưa xốt cười cười, “Hắn không thể tin được là tôi cư nhiên bỏ rơi hắn, phi thường không cam lòng.”

Cao Thịnh phi thường ôn nhu đối với cậu cười, “Tôi không có ý gì khác, chính là bắt đầu từ ngày mai, cậu cứ tận lực theo tôi ra cửa, rồi cùng nhau về nhà. Cái loại người này sẽ làm ra chuyện như thế nào, có đôi khi người ta có nghĩ cũng không sao nghĩ đến.”

“Không cần, học trưởng. Sao có thể không biết xấu hổ làm phiền đến anh, tôi gây ra phiền toái, tôi sẽ tự mình giải quyết.”

“Tôi là cô nhi.”

Tô Dung im lặng nhìn anh.

“Năm tôi tám tuổi, bởi vì tai nạn giao thông ngoài ý muốn, ngoại trừ tôi ở nhà nghỉ ngơi ra, cha mẹ cùng người em trai ba tuổi của tôi đều đã mất vào ngày định mệnh đó.”

“Học trưởng. . . .” Tô Dung có chút sửng sốt, không biết nên nói cái gì mới tốt.

“Đều là quá khứ, tôi nói ra không phải muốn cậu an ủi tôi hay là thương hại tôi. Chẳng qua khi tôi biết cậu kém tôi ba tuổi, tôi liền cảm thấy nếu em trai mình còn sống, không sai biệt lắm chính là cùng tuổi với cậu, có thể cũng sẽ thông minh giống như cậu.” Cao Thịnh cúi đầu cười cười, “Tôi đại khái là đem cậu trở thành em trai, nếu em trai vướng phải loại việc phức tạp này, tôi nhất định sẽ hảo hảo bảo hộ nó.” Cao Thịnh lắc đầu, “Thật có lỗi, tôi giống như có điểm say.”

Tô Dung cảm thấy hốc mắt nóng lên, “Tôi không có anh trai.”

“Àn?”

“Nếu có người anh trai như học trưởng cũng thật tốt.” Hai gò má Tô Dung hồng toàn bộ, hiển nhiên cũng say, “Vây thì, sau này xin anh chỉ giáo nhiều hơn.”

Hai người nhìn nhau liếc mắt một cái, rồi mới cùng cười.

“Anh say.”

“Cậu say.”

Đối với việc hai người trăm miệng một lời ăn ý, lại là một trận tiếng cười.

“Mệt mỗi quá.” Tô Dung nghiêng thân mình, vừa mới nói mệt xong, liền dựa vào trên vai Cao Thịnh ngủ.

Cao Thịnh nhìn thấy mấy chai bia trên bàn còn độ cũng không cao, lại cũng không có uống nhiều lắm, hẳn là không có say, còn giống như thật thanh tỉnh, chỉ là đầu óc có chút nóng lên. Nhưng thật ra người bên cạnh tử lượng đúng là không tốt, nói ngủ liền ngủ.

Đem bia dư uống một hơi cạn sạch, Cao Thịnh tuy rằng đầu óc nóng lên, chính là những gì vừa nói cũng là một trong số ít lời thật tình.

Anh một mình uống hết số bia còn lại, buổi tối này nghĩ rất nhiều, nghĩ đến chuyện thật lâu không nhớ tới, không ngoài những hình ảnh mơ hồ, bất quá giống như bị cồn thúc giục, giống như trở nên chân thật một chút, chân thật khi không đành lòng nhìn cậu cô đơn.

5. Chương 5

Tô Dung mơ mơ màng màng tỉnh lại, mở to mắt nhìn nhìn căn phòng, mệt mỏi nhắm lại mắt, rồi lại đột nhiên mở bừng mắt lần nữa.

Cậu bắt lấy đồng hồ báo thức ở đầu giường, “Năm giờ bốn mươi, xong đời.” Cậu thầm mắng, định xuống giường, rồi dừng lại động tác, “Không đúng, mình nhớ rõ hình như đã phát biểu xong rồi, nhưng mà. sao lại thế này?”

“Cậu tỉnh rồi à?” Cửa bị đẩy ra, Cao Thịnh bưng một chén cháo tiến vào.

“Học trưởng?”

“Nhĩ hảo giống như bởi vì quá khẩn trương mà dẫn đến bệnh đau dạ dày phát tác, cho nên sau khi phát biểu hoàn chuyên đề liền té xỉu. Tôi vừa vặn có chuyện quan trọng muốn tìm giáo thụ của các cậu, nhìn thấy cậu té xỉu liền mang cậu đến bệnh viện, sau khi vào nước biển, liền mang cậu trở về.” Anh ngồi ở bên giường, vuốt cái trán của cậu, “Cậu ở bệnh viện cũng vẫn hôn mê, bác sĩ nói không có việc gì, có thể là do quá mệt mỏi, ngủ được là chuyện tốt. Thế nhưng tôi thấy cậu vẫn không tỉnh lại, tôi thật lo lắng, hiện tại tỉnh lại thì thật tốt quá.”

“Anh, vẫn chiếu cố tôi?” Tô Dung đáy lòng dâng lên cảm giác tràn đầy nói không nên lời.

“Không thể bỏ mặc cậu được, đến, ăn một chút cháo, chờ một chút là có thể uống thuốc rồi.”

Tô Dung cầm bát cháo, một thìa tiếp theo một thìa, ăn có chút gấp gáp, ánh mắt cúi xuống, giống như đang che giấu cái gì không thể cho ai biết, tình tự ngay cả chính mình cũng không dám tin tưởng.

Cậu muốn ôm anh khóc.

Có một cỗ xúc động như vậy, cậu rất muốn ôm anh khóc.

Là bởi vì mất đi một người bạn, cảm thấy cô đơn sao?

Cho nên vừa gặp được ấm áp mà bản thân chưa bao giờ cảm thụ qua, có chút khắc chế không được chính mình.

“Đừng ăn gấp gáp như thế, dạ dày của cậu sẽ chịu không nổi.” Cao Thịnh ở một bên nhìn thấy không khỏi nhíu mày.

“Không sao đâu, tôi tốt hơn nhiều rồi.”

Cao Thịnh vừa tức giận vừa buồn cười, “Cậu đói đến như thế sao? Còn muốn ăn thêm nữa không?”

Tô Dung lắc đầu, “Tôi no rồi.”

“Vậy cậu cứ nghỉ ngơi trước, tôi đi lấy một ly nước ấm cho cậu.”

Tô Dung nhìn thấy bóng dáng của anh, trong lòng có chút gì đó xao động, còn không rõ ràng chính mình đến tột cùng suy nghĩ cái gì, dạ dày cũng bắt đầu đau thắt, cậu nhú mày dùng tay vỗ về dạ dày chính mình, một cảm giác muốn nôn mửa ập tới, cậu vội vàng nhìn xuống, rồi lại vội vàng xuống giường.

Đi chưa được vài bước, một trận choáng váng, say sẩm làm cho cậu vô pháp nhìn xuống mà ói ra.

Cao Thịnh mở cửa ra nhìn thấy bộ dáng thống khổ của cậu, hoảng sợ, “Xảy ra chuyện gì?”

“Không có việc gì, học trưởng, anh cứ đi ra ngoài trước, tôi chờ một chút thì tốt rồi.” Tô Dung dựa vào vách tường, có chút suy yếu nói.

“Cậu như vậy mà nói chờ một chút là tốt rồi sao?” Cao Thịnh không ngại đi về phía trước nâng cậu dậy.

“Học trưởng.” Tô Dung có chút chật vật đẩy ra khoảng cách giữa hai người.

“Không sao, tôi không để ý. Đến, tôi dìu cậu đến bên ngoài ngồi một chút, muốn tắm rửa trước một cái hay không? Hay là đi vào trong phòng tôi nằm trước, chờ cậu tốt hơn nhiều, rồi mới tắm rửa.”

“Không được, tôi như vậy, sẽ dơ.”

“Tô Dung, không có một người anh trai nào lại e ngại em trai chính mình.”

Những lời này tạm thời làm cho tim Tô Dung phút chốc lạnh xuống, trong đầu cậu có chút trống rỗng đi theo Cao Thịnh.

Anh trước đem Tô Dung dìu đến cửa phòng tắm, giúp cậu cởi áo cùng quần, chỉ còn lại có chiếc quần tứ giác. Sau khi cho cậu súc miệng, lại giúp đỡ Tô Dung đang mặt đỏ tai hồng, rất không tự tại tiến về phòng chính mình.

Làm cho cậu nằm trên giường chính mình, thay cậu đắp hảo chăn, “Hoàn hảo hiện tại là mùa hè, hảo hảo nghỉ ngơi, không, phải nên uống thuốc trước mới đúng.”

“Uống cũng sẽ ói ra thôi?”

“Bác sĩ có cho thuốc chống ói, uống vào hẳn là sẽ không sao.” Cao Thịnh nói xong lại xoay người đi ra ngoài, cầm một cái chậu, nước ấm cùng thuốc tiến vào.

Nhìn chằm chằm Tô Dung đem thuốc uống xong, rồi đem chậu đặt ở bên giường, “Nếu muốn phun thì cứ phun ngay tại nơi này, đừng cố gượng mà đi vào WC, biết không?”

“Học trưởng, anh không cần đối với tôi tốt như thế.”

“Cậu đừng nghĩ ngợi nhiều quá, ngủ tiếp một chút đi, khi cậu ngủ được sẽ cảm thấy trong người khỏe hơn đó.”

Tô Dung được anh giúp đỡ nằm xuống, lại được anh thay chính mình đắp hảo chăn, mở ra quạt điện, rồi mới nhẹ nhàng mở cửa phòng đi ra ngoài.

Tô Dung, không có một người anh trai nào lại e ngại em trai của chính mình.

Tô Dung nhắm mắt cười khổ, thấp giọng nỉ non, “Tô Dung, không cần suy nghĩ nhiều quá, anh ấy chỉ xem mày như em trai mà thôi.”

Thế nhưng, anh ấy xem chính mình như em trai, còn chính mình có biện pháp xem anh ấy như người anh trai không?

Ngay cả cái người nam nhân kia còn không dốc lòng chiếu cố chính mình như thế, đừng nói là có riêng thời gian chiếu cố mình, ngay cả chính mình cảm mạo hẳn cũng muốn chính mình đừng dựa vào hẳn gần quá, để tránh lây bệnh cho hẳn.

Mà người này lại tuyệt không để ý đến, không lo lắng mình sẽ làm dơ anh ấy, còn lo lắng cho mình không được hảo hảo nghỉ ngơi.

Mấy ngày nay cũng như vậy, yên lặng chiếu khán chính mình, thật đúng là đi cùng chủ cho thuê nhà thương lượng chuyện đổi ổ khoá; rõ ràng anh ấy bận rộn muốn chết, nhưng lại thường thường tranh thủ thời gian cùng cậu trở về, bởi cậu đi mua bữa tối, dặn dò cậu không có việc gì quan trọng thì đừng đi ra khỏi cửa, rồi lại vội vàng vàng ra ngoài.

Cứ như vậy anh đã dần dần bước chân vào trái tim cậu, cứ như vậy mà trái tim cậu cũng ngày càng chất chứa chờ dịp nổ tung.

Nhưng, không có một người em trai nào lại đối với anh trai động tâm.

Nên làm thế nào mới tốt đây?

6. Chương 6

Tô Dung vừa mở cửa ra đã nghe thấy một mùi thơm nồng đậm, là Cao Thịnh đang xào rau, cậu về phòng cất cặp, rồi trước hết tiến đến cửa phòng bếp, “Học trưởng.”

Cao Thịnh quay đầu nhìn cậu, “Cậu đã trở lại, muốn đi tắm rửa trước hay không?”

Tô Dung dựa vào cửa lắc đầu, “Chờ một chút đi.”

“Tôi sắp xong rồi, cậu hẳn là đang rất đói? Muốn ăn cơm trước hay không? Bên ngoài có đồ ăn.” Anh mở nắp xào xào vài cái, rồi đẩy lại, mở ra nồi cơm xối xối cơm trắng.

“Không cần, nếu sắp xong thì cùng nhau ăn đi.” Tô Dung thấy anh chiếu cố mình như vậy, trong đầu nhin không được ý nghĩ.

Nếu đây là bởi vì Cao Thịnh thích mình thì tốt biết bao nhiêu.

Thế nhưng, Cao Thịnh chẳng qua là đem cậu trở thành thể thân của người em trai đã mất, cho nên đối với cậu chỉ có thân tình.

Từ buổi tối ngày hôm đó, sau khi cùng cậu nói ra tâm sự, Cao Thịnh liền giữ đúng lời đã nói, xem cậu như người em trai của anh.

Ngay từ đầu cậu cảm thấy như vậy cũng ổn, vui mừng vì có thêm một người anh trai. Nhưng qua một thời gian, Tô Dung không cách nào khắc chế được tình cảm chính mình dành cho anh, cậu biết được một điều, cậu thật sự rất thích anh. Có một nam nhân đối với cậu tốt như thế, lại là một nam nhân rất đối vĩ đại, cho dù cậu có giương cờ giống trống thừa nhận đó chỉ là thân tình, cậu vẫn là nhin không được ái mộ, bởi vì đối với cậu mà nói, hai người chính là không có quan hệ huyết thống.

Cậu không có cách nào xem anh như anh trai, bởi cậu rung động vì anh đối với cậu thật tốt, cậu rung động vì anh luôn quan tâm, chăm sóc cậu; cậu rung động vì hết thấy những gì mà anh đã làm cho cậu.

Điều này có thể phát sinh khi hai người là anh em sao?

“Cao Thịnh, nếu anh thật là anh trai của tôi thì tốt rồi.” Tô Dung cúi đầu nói.

Nếu hai người có quan hệ huyết thống, cậu sẽ hào phóng mà nhìn nhận anh thì thật là tốt, cậu không cần vì trong lòng chính mình rục rịch mà làm phức tạp.

Trả lời cậu chính là tiếng cười ầm ập, “Cho dù không có quan hệ huyết thống, tôi cũng đã đem cậu trở thành em ruột của mình rồi, không phải suy nghĩ nhiều như thế.” Cao Thịnh cười, rồi giống như một người anh trai xoa xoa đầu cậu, sau đó xoay người đi vào phòng bếp.

Tô Dung cười khở ngắc đầu lên, lần nữa nhắc nhở bản thân mình là hai người không có quan hệ huyết thống, rồi cũng lần nữa đề tỉnh chính mình hai người là anh em.

Nếu không thích tôi, anh có thể đừng tốt với tôi được không?

Cho dù là anh em thì loại tình cảm này cũng không có thể, tôi sẽ yêu anh mất thôi.

“Sao còn đứng ở trong này? Ăn cơm thôi, cậu đi rửa tay đi.” Cao Thịnh cười vỗ vỗ vai cậu.

“Cao Thịnh.”

“Sao vậy?”

Tô Dung nhìn thấy đôi mắt quan tâm của anh, ngập ngừng một chút rồi lắc đầu, “Không có việc gì.”

Sau khi Cao Thịnh đặt chén đĩa xuống, đi theo phía sau Tô Dung, “Tô Dung, cậu xảy ra chuyện gì?”

“Không có việc gì.”

“Cậu hôm nay nhìn có vẻ không có tinh thần, có phải dạ dày còn đau hay không?”

“Không có, tôi tốt hơn nhiều rồi.”

“Tô Dung, có việc gì đều có thể nói với tôi, tôi sẽ giúp cậu nghĩ biện pháp.”

Tô Dung rửa tay xong, nhìn nhìn bồn rửa tay, “Cao Thịnh, anh đối với tôi thật tốt.”

“Sao đột nhiên lại nói câu này?” Cao Thịnh cười cười.

“Không có gì, chỉ cảm thấy ngoại trừ người nhà của tôi ra, không có ai đối tốt với tôi như thế.”

“Đứa ngốc, nguyên lai là bởi vì như vậy sao, đừng nghĩ nhiều quá. Chạy nhanh đến ăn cơm, dạ dày của cậu chịu không nổi cậu gây sức ép.”

Tô Dung giữ chặt anh, “Cao Thịnh.”

“Xảy ra chuyện gì?”

“Tôi có thể ôm anh một chút không?”

Cao Thịnh nhìn thấy cậu hơi run rẩy, chủ động ôm lấy cậu, vỗ vỗ lưng cậu, “Có phải cậu đang nghĩ đến người nhà không? Muốn về quê một chuyến hay không? Trên người có tiền không? Không có tôi cho cậu mượn. Thất tình lại sinh bệnh, lúc này cậu hẳn là rất cần người nhà bên cạnh, tôi giúp cậu xin phép nghỉ học vài ngày, ngày mai cậu trở về nhà một chuyến đi.”

Tô Dung ôm lấy thắt lưng anh, “Không sao đâu, anh cho tôi dựa vào một chút thì tốt rồi.”

Tôi chỉ là rất muốn dựa vào anh thôi, rất muốn, rất muốn.

Ít nhất vào giờ khắc này, được dựa vào người anh, có thể làm cho cậu cảm thấy anh có một chút thích cậu, chỉ mượn cái hư danh “anh em” mà che giấu thôi.

Có nên nói thật ra hay không? Cậu không cần thân tình của anh, mà là muốn tình yêu của anh?

Hay là, giống như anh đã nói, chính mình mới vừa thất tình, thân thể lại không thoải mái, có anh ở bên cạnh làm bạn mới làm cho cậu tâm sinh ý lại?

Nếu chỉ là như thế, vậy thật tốt quá.

Tô Dung nhẹ nhàng buông ra ôm ấp, “Chúng ta đi ăn cơm đi.”

“Cậu đi trước đi, tôi lấy canh mang đến đây.”

Tô Dung ngồi chờ anh, nhìn thấy anh bận rộn đến đổ đầy mồ hôi, rút một khăn giấy đưa cho anh, “Lau trước đi.”

Cao Thịnh cười tiếp nhận khăn giấy, “Ăn xong nghỉ ngơi một chút, trước hết sửa sang lại hành lý, cậu tính trở về mấy ngày?”

“Không, tôi không cần về nhà.”

“Sao lại không về?”

“Cao Thịnh, tôi là vì nam nhân thất tình, lại còn vì thế mà đau dạ dày, tôi có thể cùng ba mẹ nói sao? Tôi trở về để hai người nhìn thấy bộ dạng tôi thế này, sẽ làm cho bọn họ không duyên cớ vì tôi mà đau lòng, quên đi.”

Cao Thịnh sửng sốt, “Thật xin lỗi.”

“Anh không cần hướng tôi giải thích, này cũng không phải lỗi của anh.”

“Tôi không có thân nhân, nhưng mà Tô Dung à, nếu là em trai của tôi, cho dù nó là đồng tính luyến ái, tôi cũng sẽ không chán ghét nó, cho nên tôi mới không nghĩ nhiều như vậy. Bằng không ngày mai chúng ta đi ra ngoài dạo phố? Bạn tôi vừa cho hai vé xem phim, ngày mai chúng ta đi xem vậy, chờ một chút có thể tra trước xem gần nhất có bộ phim nào hay.”

Tô Dung nhìn nhìn anh, coi như loại ý lại ngăn ngừa này thật là tốt, cậu đối với anh nở nụ cười, “Tốt, lại đi mua vài món quần áo, không cần để dành tiền ăn tết, tôi có thể đối chính mình hảo một chút. Còn có, mấy ngày nay thật cảm ơn anh, ngày mai tôi mời anh ăn cơm nha.”

Cao Thịnh nhìn thấy cậu tươi cười, không nghĩ vào thời điểm này nghịch ý của cậu, “Hảo, ăn nhiều một chút.”

“Cao Thịnh, có một chuyện tôi vẫn rất muốn hỏi anh.”

“Khách khí làm cái gì, muốn hỏi liền hỏi thôi.”

“À, anh thật sự có bạn gái sao? Mọi người đều nói anh có một bạn gái bí mật kết giao.”

Cao Thịnh khó nhịn đỏ mặt, “Sao cậu lại đột nhiên hỏi vấn đề này?”

Tô Dung gấp đồ ăn, trốn tránh ánh mắt của anh, “Vài học viên trong ban biết tôi ở chung với anh, vài người tìm đến hỏi tôi. Bọn họ nói nữ sinh kia cũng quá đổi thần bí, bốn năm, những người học chung với anh cũng chưa thấy qua.”

“Gặp qua liền đáng sợ.”

Tô Dung tò mò nhìn về phía anh, “Là có ý gì?”

“Tôi không có bạn gái.”

“Vậy tại sao tất cả mọi người lại nói là anh có bạn gái? Oa, anh không có bạn gái, thế thì các nữ sinh của chúng ta phải điên rồi, bởi vì không ít nữ sinh vẫn hỏi thăm tin tức của anh.”

“Cho nên, đừng nói đi ra ngoài.”

“Sao?”

Cao Thịnh hướng cậu nháy mắt mấy cái, “Chuyện tôi không có bạn gái, cậu ngàn vạn lần đừng nói.”

“Tại sao? Chẳng lẽ lời đồn đãi chuyện anh có bạn gái, là chính anh cố ý tung ra?”

“Phải”

“Tại sao? Anh muốn làm cơn sốt giá thị trường à?” Tô Dung hí hóp mắt nhìn anh.

“Không phải, chỉ là vì tránh gặp phiền toái thôi, phải chiếu cố một người rất phiền toái. Tôi chỉ muốn chuyên tâm vào bài vở và bài tập, tôi không có thời gian để mà lo chuyện yêu đương.”

“Anh thật đúng là không giống mọi người.”

“Đừng nói đi ra ngoài, tôi chỉ nói cho mỗi cậu biết thôi. Ngay cả vài giảng viên cũng không ngừng ép hỏi tôi, nếu cậu nói ra, tôi sẽ có lỗi với rất nhiều người.” Cao Thịnh cắn một khối thịt cười nói.

“Tôi sẽ không nói.” Cứ khiến cho tất cả mọi người nghĩ rằng tim anh đã có chủ, như vậy không có gì không tốt.

“Tôi tin tưởng cậu, còn cậu thì sao? Đúng rồi, nghe nói các cậu thật dễ dàng nhìn ra có phải là người đồng dạng hay không, vậy trong ban của cậu có không? Hay là nếu cậu cảm thấy người nào đó không tồi, tôi có thể giúp cậu đi hỏi thăm.”

“Trong khoảng thời gian này tôi không nghĩ đến tình cảm.”

“Nghe nói phương pháp chữa khỏi vết thương tình cảm nhanh nhất chính là, mở ra một đoạn tâm tình cảm khác. Cậu không ngại ngẫm lại xem, có lẽ là một phương pháp không tồi, cậu sẽ tìm được một người tốt thích hợp hơn, đừng đổi hân nhớ mãi không quên nữa.”

“Tôi không có đổi hân nhớ mãi không quên.” Cậu có ý ám chỉ, chỉ sợ anh nghe không hiểu thôi.

Bất quá anh nói tựa hồ cũng không có sai, hiện tại trong lòng cậu chỉ nghĩ đến anh, chuyện của người kia cậu đã không còn nhớ tới.

Nhưng mà, nhìn thấy Cao Thịnh đem chính mình trở thành em trai, Tô Dung ở trong lòng cười khổ.

Đoạn tâm tình cảm mới bắt đầu này nhất định là khổ luyện, có thể là do chính mình đối người kia vô tình, rất nhanh liền yêu thích một người khác, cho nên mới có báo ứng?

7. Chương 7

Tối hôm qua nằm mơ, nên suốt một đêm cũng chưa ngủ ngon, Tô Dung dùng nước lạnh xoa xoa hai mắt mệt mỏi, quá khứ đã qua nhiều năm phút chốc tràn về, làm cho cậu có chút thở không nổi.

Ra phòng tắm, chợt nghe thấy người nào đó đang huyết sáo líu lo.

Vui vẻ như thế? Tô Dung chưa xót lấy tay quét nước mắt đang chực chờ rơi xuống.

Cứ tiếp tục như vậy, cậu nhất định sẽ điên mất.

Cậu thật sự phải tham dự hôn lễ của anh sao? Có cần giúp chính mình chuẩn bị một chút phí dụng ở trại an dưỡng hay không? Nếu đột nhiên cậu duy trì không được ở hôn lễ nổi điên lên. Từ nay về sau cứ như vậy sống ở trong thế giới chính mình, chỉ có anh cùng cậu, không có nước mắt, vĩnh viễn khoái hoạt, kia cũng không tồi.

Tô Dung dựa vào vách tường, vô lực trượt dài xuống ngồi bệt trên mặt đất, hai tay ôm lấy mặt, liệu cậu có đủ can đảm để bày tỏ tình yêu thầm kín đã nhiều năm?

Tiểu Dung, chuyện con thích nam nhân, ba mẹ đều nhận thức, thế nhưng mẹ không thể cho phép con ở bên cạnh một nam nhân không thương mình mà chịu khổ, con cùng anh ta sống chung bao nhiêu năm, con liền thống khổ bấy nhiêu năm, mẹ nghĩ đến trong lòng cũng rất đau. Nếu mẹ sớm biết một chút thì đã sớm đem con rời khỏi anh ta rồi.

Thế nhưng, thời điểm tuổi trẻ, cậu là bởi vì không cam lòng, cho nên không muốn rời đi.

Hiện tại. dù muốn rời đi cũng không có biện pháp.

Lễ đính hôn càng ngày càng gần, cậu lại càng lúc càng nôn nóng, mỗi một ngày đều muốn đem bí mật giấu kín trong tim mà gào thét ra, mỗi một ngày đều phải vượt qua trong khiếp đảm, còn được bao nhiêu ngày nữa, mới có thể dũng cảm đem ba chữ “em yêu anh” nói ra khỏi miệng? Mới có thể dũng cảm mà gánh vác hậu quả sau khi nói ra, rằng cậu sẽ rời xa anh, rằng cậu chán ghét từ nay về sau không còn gặp mặt?

Có một bàn tay bỗng nhiên đặt lên bả vai, Tô Dung toàn thân cứng đờ, mặc cho đôi tay kia đem chính mình kéo đứng lên, làm cho chính mình không sao chịu nổi khát vọng được bỏ nhào vào trong vòng tay ai đó mà gào thét nói tiếng yêu.

“Tô Dung, xảy ra chuyện gì?”

“Không có việc gì.”

“Sao lại không có việc gì?” Tay Cao Thịnh dán tại trán của cậu, “Là không thoải mái sao? Muốn đến bác sĩ khám hay không? Đêm qua mà bắt đầu?”

“Không có việc gì.”

Cao Thịnh nhìn thấy cậu quật cường lắc đầu, bất đắc dĩ mở miệng, “Xảy ra chuyện gì? Cậu mấy ngày nay tinh thần trạng huống cũng không tốt lắm, nếu ở phòng mới cậu ngủ không quen, vậy quay về phòng tôi mà ngủ.”

Dọn đến nhà mới, bởi vì đồ đạc còn ngổn ngang, cho nên hai người liền ngủ một gian, sau đó phòng đã sửa sang lại tốt rồi, Tô Dung liền dọn đến gian phòng kia.

Có một đêm, anh rời giường nhìn thấy phòng Tô Dung vẫn còn sáng đèn, hỏi ra mới biết được là nhận thức giường ngủ không được, anh nguyên bản muốn cùng Tô Dung đổi phòng, nhưng Tô Dung lại nói hai người ngủ chung một gian cũng không sao, gian kia coi như làm khách phòng.

Cao Thịnh luôn luôn chiều theo Tô Dung, không chút suy nghĩ liền gật đầu. Sau đó, phòng Tô Dung vẫn làm như là phòng khách, số lần sử dụng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Cho đến mấy ngày hôm trước, Tô Dung bởi vì lễ tình nhân phải tặng ca hoàn thành án tử, cho nên đem công việc mang về nhà, mới quyết định quay về phòng của mình ngủ.

Tô Dung miễn cưỡng cười cười, “Đại khái là bởi vì quá mệt mỏi.” Đáy lòng cũng thầm nghĩ muốn nói với anh, không cần quan tâm đến cậu nữa.

“Tôi đã nói cậu không thể cứ làm việc như vậy, cậu nhìn mình xem, biến mình thành bộ dạng như thế nào hả, tôi sao có thể yên tâm đây.” Cao Thịnh có chút tức giận nói.

“Vì công việc, không có biện pháp.”

“Đến công ty tôi đi.”

“Không cần, tôi không muốn bị nói là dựa vào quan hệ.”

Cao Thịnh lại chỉ cười, “Dựa vào quan hệ thì như thế nào? Trong xã hội thời nay vốn là có quan hệ thì mới nói chuyện tốt với nhau.”

“Cao Thịnh, tại sao hôm nay anh lại cao hứng như vậy?” Tô Dung cười nói sang chuyện khác.

“A, đúng rồi.” Cao Thịnh đột nhiên đứng lên, nhìn nhìn đồng hồ, “Tô Dung, bữa sáng đã chuẩn bị xong rồi, cậu ăn nhanh đi, tôi hôm nay phải đi chụp ảnh cưới, cho nên không cùng cậu ăn được.”

“Chụp ảnh cưới.” Tô Dung vô ý thức lặp lại, rồi dạ dày lại quặn đau làm cho cậu không thể mở miệng.

“Đúng, buổi tối trở về chúng ta sẽ tiếp tục thảo luận về công việc của cậu. Tô Dung.” Cao Thịnh quay đầu lại nhìn thấy cậu gắt gao ấn chặt tay vào dạ dày, sắc mặt trắng bệch, anh khẩn trương ngồi xổm xuống, “Tô Dung? Tô Dung? Cậu xảy ra chuyện gì?”

“Không có việc gì, anh cứ đi trước đi.”

“Còn đi ư.” Cao Thịnh có chút tức giận rống lên, sau đó nhìn thấy sắc mặt cậu tái nhợt, lại nhẹ giọng, “Có thể đứng lên hay không? Tôi dìu cậu đứng lên.”

Tô Dung dựa vào anh, hít sâu một hơi, “Tôi không sao, anh không đi nhanh cô dâu sẽ tức giận đấy.”

Cao Thịnh ôm chặt thắt lưng cậu, giúp đỡ cậu bước đi, “Không có việc gì, bên kia tôi sẽ xử lý, thay quần áo chúng ta đến bệnh viện đi?”

“Cao Thịnh, tôi sẽ gọi điện thoại kêu Ngô Đồng đến, như vậy anh có thể yên tâm rồi chứ? Chụp ảnh cưới quan trọng hơn, dạ dày tôi đau chỉ là bệnh cũ.”

Xin anh đấy, làm ơn đi nhanh đi, bằng không tôi thật sự nhịn không được tất cả đều nói ra.

“Tô Dung, chuyện chụp ảnh cưới có thể hoãn lại, thân thể của cậu quan trọng hơn, không cần lại cãi lời tôi. Cậu đi thay đồ, rồi chúng ta đi bệnh viện.” Giúp đỡ cậu đến bên giường ngồi xuống, từ tủ đồ lấy ra một bộ quần áo, rồi cầm lấy di động trên bàn, đi ra bên ngoài.

Tô Dung vỗ về bộ quần áo anh vì cậu lấy ra, dạ dày đau giống như giảm bớt một chút.

Kỳ thật, đây cũng là nguyên nhân cho dù đau lòng đều muốn ở lại bên cạnh anh, anh đối với cậu quả thật quá tốt, không hề giữ lại, đem cậu trở thành người có vị trí quan trọng nhất trong lòng anh.

Như vậy thật là tốt, có đôi khi làm cho Tô Dung mơ hồ ảo tưởng.

Thế nhưng, lý trí một chút sẽ biết, anh chỉ là đang đối tốt với em trai, một loại khát vọng cùng tưởng niệm không chỗ phát tiết, hoá thành một chút cũng không giấu giếm mà dồn hết vào cho cậu.

Anh bảo bối che chở như thế, là cho người em trai đã sớm mất, mà không phải là Tô Dung cậu.

Cậu không có loại phúc khí này, có người anh trai tốt như thế.

Cậu cũng không muốn có loại phúc khí này, không muốn có người anh trai tốt như thế.

Có thể có một loại phúc khí khác, biến anh trở thành người yêu của mình hay không?

Cứ như vậy từ lúc bắt đầu, Tô Dung đến bây giờ còn không rõ ràng lắm rồi cuộc mình làm vậy có đúng không? Làm cho anh đem chính mình trở thành em trai, làm cho chính mình yêu anh, say mê anh giống như nghiện thuốc phiện vậy.

Hai chữ em trai, có thể ngăn cách rất nhiều.

Hai chữ em trai, trở thành chữ mà cậu vừa yêu lại vừa hận suốt nhiều năm qua.

Đổi hảo quần áo ngồi ở trên giường, Tô Dung có chút mệt mỏi nhắm mắt lại, nếu hôm nay không phải ngày nghỉ, cậu có công việc có thể làm thì tốt rồi, cũng không cần ở trong này miên man suy nghĩ.

“Tô Dung?” Cao Thịnh cẩn thận gọi Tô Dung thoát nhìn giống như đang ngủ.

“À?” Tô Dung mở mắt ra, “Cao Thịnh, tôi đã muốn tốt hơn nhiều, anh vẫn là đi chụp ảnh đi.”

“Không sao, tôi đã điện thoại hẹn lại hôm khác rồi, nếu nhĩ hảo hơn, trước hết uống thuốc, rồi mới nghỉ ngơi một chút.”

Tô Dung nhìn anh, “Cao Thịnh, không cần đối với tôi tốt như vậy, sau này không ai tốt với tôi nữa, tôi sẽ không thể thích ứng.”

“Cho nên mới bảo cậu nhanh tìm một người bạn, cậu cứ một mình cô đơn, tôi cũng không có biện pháp yên tâm. Hơn nữa cậu nói sai rồi, tôi chỉ là kết hôn, cũng không phải biến mất, tôi vẫn sẽ quan tâm đến cậu, vẫn đối với cậu hảo. Tôi nói rồi, cậu tựa như là em trai của tôi.”

“Cũng không có người anh trai nào một khi kết hôn, liền đem em trai vứt bỏ.” Tô Dung nói ướm thử, nhưng chỉ sợ chỉ có chính cậu mới hiểu.

“Tôi không có muốn đem cậu vứt bỏ, cậu là nói chuyện tách ra ở sao? Đó chỉ là muốn cho cậu tự do, không tính đem cậu vứt bỏ. Nếu cậu muốn theo ở cùng với chúng tôi, tôi đây cùng cô ấy nói một tiếng, liền trở thành người một nhà thôi.”

Tô Dung nhìn anh thật lâu, thật lâu, bỗng nhiên nở nụ cười, tươi cười như có ý nhận thua, “Anh thật sự là một anh trai tốt.”

8. Chương 8

“Xảy ra chuyện gì?”

Cao Thịnh ngồi xuống bên cạnh một gã nam nhân, tiếp nhận rượu hắc đưa tới.

“Thất tình.” Nam nhân kia nhếch miệng cười cười.

“Ai làm cho cậu thất tình ?” Cao Thịnh uống một ngụm rượu, cười hỏi.

“Còn có ai, quên đi, dù sao anh ta vốn không biết tôi thích anh ta.”

” Thích như thế, phải đi bày tỏ chứ.”

“Một khi bày tỏ, vậy thì ngay cả bạn bè đều làm không được. Huống chi chúng tôi là quan hệ gì? Bạn trên giường a.” Nam nhân cười khở, “Cậu sẽ không hiểu đâu, người này là một nam nhân không huyết không lệ, làm sao có thể biết được khổ sở của tôi.”

“Tôi thấy anh ta đối với cậu giống như cũng không tệ lắm.”

“Tôi đối với anh ta, cũng chỉ là bạn giường, nhiều lắm là bạn bè tán gẫu mà thôi.”

“Cậu không thử?”

“Thử? Nói sao mà dễ dàng thế, rồi khi tôi tan nát cõi lòng, ai sẽ giúp tôi đây?” Nam nhân đem rượu còn lại uống một hơi cạn sạch.

Cao Thịnh cũng không biết nên nói cái gì cho tốt, chỉ có thể im lặng bồi hắc uống rượu.

“Đúng rồi, khó khi nào cậu rảnh rỗi thế này, còn em trai bảo bối của cậu đâu?”

“Cậu ấy đi đến nhà bạn rồi.”

“Còn vị hôn thê của cậu?”

“Cô ta” Cao Thịnh chần chờ một chút, “Chắc là cô ta quay về Nghi Lan rồi.”

“Cao Thịnh, cậu đối với cô ta thật đúng là thờ ơ.”

Cao Thịnh cười khở, “Tôi cùng cô ta cãi nhau, cô ta không tiếp điện thoại của tôi, tôi có thể làm gì hơn nữa chứ?”

“Cãi nhau?” Ánh mắt nam nhân chuyển qua trên mặt anh, “Vì Tô Dung?”

“Ân, sao cậu lại biết?” Tuy rằng biết hắc nhất định có thể đoán được, nhưng khi nghe hắc nói ra, vẫn là nhin không được kinh ngạc.

“Nếu không phải vì cậu ta, tôi nghĩ không ra còn có nguyên nhân nào khác.”

Lại là Tô Dung, đã bao nhiêu tuổi rồi, sinh bệnh cũng nhất định phải đích thân cậu bên cạnh chiếu cố sao? A Thịnh, cho dù là em ruột, quan tâm như vậy cũng quá mức rồi, không khỏi quá cưng chiều cậu ta, huống chi các cậu cũng không phải anh em ruột.

Đủ rồi, tôi đã nói, cậu ấy chính là em trai của rồi.

“Tôi thật sự không hiểu, Tô Dung sinh bệnh, tôi chiếu cố cậu ấy thì có gì sai chứ? Bất quá chỉ là chụp hình cưới thôi mà, hơn nữa Tô Dung vẫn bảo tôi nên đi chụp ảnh, là tôi kiên trì muốn lưu lại chăm sóc cậu ấy, cho nên mọi chuyện không liên quan gì tới Tô Dung, phụ nữ thật sự là không thể nói lý mà.”

Nam nhân chống cằm, ánh mắt lơ đãng cất giấu một tia lợi hại, “Tô Dung sinh bệnh, cậu chiếu cố cậu ta thì không có gì sai. Vị hôn thê cậu cảm thấy cậu đối với Tô Dung quá mức tốt sao?”

“Cô ta nói tôi cùng Tô Dung cũng không phải anh em ruột, loại lời này có thể nghe được sao? Nếu Tô Dung nghe được nhất định sẽ rất khó chịu, cậu ấy đem tôi trở thành anh trai, cho nên vấn đề huyết thống căn bản không ảnh hưởng đến quan hệ giữa chúng tôi.”

“Cô ấy cũng không nói sai.”

“Ý của cậu là, tôi nhìn thấy Tô Dung đau dạ dày đến mức không đứng dậy nổi, tôi liền nhắm mắt làm ngơ đi ra ngoài chụp hình cưới, cứ mặc cậu ấy ở nhà một mình sao?”

“Cũng không phải, chính là.”

Cao Thịnh đem chén rượu uống một hơi cạn sạch, “Chính là cái gì?”

“Việc gì liên quan đến Tô Dung là làm cho cậu luôn dễ dàng không khổng chế được.”

Cao Thịnh sững sốt một chút, rồi mới cười khổ, “Điều này tôi thừa nhận, không có biện pháp, tôi cùng cậu ấy sinh hoạt cùng nhau đã nhiều năm, ngoại trừ công tác ra chính là chiếu cố cậu ấy, cho nên ở trong lòng tôi khó tránh địa vị cậu ấy quan trọng một chút.”

“Phụ nữ không cho phép trong lòng người yêu có người khác so với mình quan trọng hơn.” Hần dừng một chút, “Không, cũng không nên nói như thế, phải nói là không cho phép trong mắt người yêu xem người khác trọng yếu hơn mình.”

Bất luận nam nữ, cũng không hy vọng trong tim người yêu có người nào đó so với chính mình quan trọng hơn.

“Tô Dung không phải những người khác, là em trai của tôi, đương nhiên không ai có thể so với cậu ấy quan trọng hơn. Cậu không biết tính tình của cậu ấy đâu, thật buồn, trong lòng có chuyện luôn không nói ra, có chuyện khổ sở gì, hỏi một lần cậu ấy sẽ không nói, nhất định phải tiếp tục tra hỏi, cậu ấy mới nguyện ý nói với người là cậu ấy gặp phải việc gì. Cậu ấy luôn đem buồn phiền giấu ở trong lòng, nếu tôi không chú ý một chút thì sao được chứ?”

“Tôi nói Cao Thịnh nha.”

“Àn?”

“Tô Dung tôi cũng gặp qua vài lần rồi.”

“Àn, đúng rồi, tôi cũng đã nhờ cậu giúp Tô Dung giới thiệu mấy đối tượng, sao đến bây giờ một chút tin tức cũng không có?”

Đột nhiên đề tài được chuyển sang hướng khác, nam nhân thoáng nhăn mặt nhíu mày, “Tôi có chú ý đó chứ, nhưng vấn đề là tiêu chuẩn của cậu quá cao, theo ý tôi thì căn bản không có một người nào có thể phù hợp. Lại không cho bọn họ được xem mặt tìm hiểu, cứ như gà mẹ phải giúp Tô Dung sàng chọn trước, theo tôi, Tô Dung mấy năm nay không bạn, cũng một phần là do cậu thôi.”

Cao Thịnh thở dài, “Tôi biết, tôi chỉ là hy vọng cậu ấy không cần chịu tổn thương.”

“Ở trong mắt tôi, đại khái chỉ có cậu là tốt nhất, tôi hiểu Tô Dung, tôi chiếu cố Tô Dung mà thôi.”

“Vô nghĩa, tôi cùng cậu ấy ở chung gần mười năm.”

” Chuyện tôi nói cậu phải cùng Tô Dung tách ra ở riêng, làm cho Tô Dung có không gian kết giao tìm bạn, ra sao rồi?”

“Nói đến việc này. có thể sau khi kết hôn vẫn là ở cùng với nhau.”

Nam nhân một điểm cũng không ngoài ý muốn, “Sao lại không giống với những gì cậu đã nói trước đây?”

“Tô Dung đối với việc phải tách ra ở riêng giống như không thể tiếp nhận, mấy ngày nay luôn đau dạ dày, tuy rằng cũng có thể liên quan đến công việc, nhưng mà tôi cảm thấy ít nhiều có liên quan đến việc chúng ta phải tách ra ở riêng.” Anh loạng choạng chén rượu, “Ngẫm lại cũng đúng, đã bao nhiêu năm đều ở cùng một chỗ, nếu lúc này đột nhiên tách ra, nhất định sẽ không thói quen. Cậu ấy lại còn nói tôi bỏ rơi cậu ấy, tôi nghe mà cảm thấy thật luyến tiếc, tôi không có muốn bỏ lại cậu ấy.”

“Thế nhưng nếu cứ ở chung với cậu, cậu ta sẽ không tìm được tình nhân.”

“Tôi sẽ tận lực buông tay, trước cứ cho cậu ấy đi kết giao thử xem sao.”

“Không có khả năng.”

“Cậu cũng không phải tôi.”

“Tôi cảm thấy không có khả năng đó, bởi vì ở trong mắt cậu, mấy nam nhân khác cứ như con gián, con chuột, không xứng đáng với em trai bảo bối của cậu.”

Cao Thịnh nhún vai, “Cho dù không có tình nhân, cũng có tôi bồi cậu ấy.”

“Ngu ngốc, anh trai cùng vợ chồng không giống với nhau.”

Thanh âm Cao Thịnh nhin không được lớn một chút, “Chẳng lẽ thấy cậu ấy cùng mấy tên nam nhân như chất thải công nghiệp kết giao, tôi có thể cười cười mà nhìn cậu ấy nhảy vào hố lửa sao?”

“Vấn đề cũng không phải ở trên người cậu.” Nam nhân có chút dăm chiêu nói, “Bất quá tuyệt đại bộ phận nguyên nhân, cũng là xuất từ cậu.”

“Cậu đang có chủ ý bí hiểm gì vậy?”

“Không có, tôi đại khái uống rượu hơi nhiều, say.”

Cao Thịnh lườm hẩn một cái, “Đừng mãi nói về tôi, cậu tính toán nên làm như thế nào?”

“Tôi ư, xem như kết cục đã định rồi, còn có thể làm gì chứ, chính là thất tình, nhưng thật ra cậu.”

Cao Thịnh bỗng nhiên sờ soạn túi quần, lấy điện thoại di động ra xem, “Chờ một chút, tôi đi tiếp điện thoại.”

“Tô Dung?”

Cao Thịnh hướng hẩn điểm đầu, rồi mới đi ra bên ngoài nghe điện thoại.

Nam nhân nhìn anh, “Đại khái là ông trời nhất định không cho tôi hỏi cậu, nhưng mà nếu không hỏi rõ ràng tôi lại không cam lòng, bằng cái gì chúng ta lại gặp được hai tên ngu ngốc, đáng thương thâm mến với nhau.”

Lấy ra tiền thanh toán, đi theo ra bên ngoài, nhìn thấy Cao Thịnh nói chuyện điện thoại với khẩu khí ôn nhu.

“Anh em ư?” Nam nhân nhún nhún vai, “Tôi thật không tin, không chỉ là tên tiểu tử Tô Dung kia đối với cậu, chính là tôi hay cậu cũng hiểu được thập phần khả nghi.”

Lời nói theo sương khói, còn không đến tai Cao Thịnh liền tán ở trong gió.

“Phải thử một chút xem sao? Chính là tôi đang thất tình, còn muốn giúp các cậu cùng một chỗ, cũng quá tra tấn người khác đi.” Giọng nói nhẹ nhàng phiêu tán.

Đằng kia, Cao Thịnh chấm dứt điện thoại đi đến bên cạnh hẩn, “Sao vậy? Không uống nữa?”

“Tô Dung tìm cậu có việc gì?”

“Cậu ấy nói buổi tối hôm nay không trở về nhà, ở nhà bạn qua đêm.”

“Ác, vậy sao cậu lại nhiều lời nói lâu như thế?”

“Có khoẻ không, liền hỏi cậu ấy có đem thuốc theo không? Vốn là hy vọng cậu ấy có thể về nhà, bởi vì trạng huống gần nhất của cậu ấy không tốt, ở nhà người khác cậu ấy nhất định sợ gây phiền toái cho người ta, có việc gì cũng sẽ không nói.”

“Thật quan tâm.” Nam nhân cười mỉa.

“Đến nhà của tôi uống?”

Nam nhân vốn muốn cự tuyệt, rồi mới lại lựa chọn gật đầu, “Hảo.”

“Vậy thì đi thôi, chúng ta đi mua rượu.”

Ánh mắt nam nhân vòng vo chuyển động, “Cậu có đem theo thuốc của Tô Dung ở trên người không?”

“Có.”

“Chúng ta đây đi tìm Tô Dung trước đi, đem thuốc đưa cho cậu ta, đỡ phải cậu cả một đêm lo lắng đến tình trạng cậu ta.”

“Cũng tốt.”

Nam nhân nhìn thấy anh thân thủ chiêu tắc xi, nghĩ đến tình huống sắp tới, nhin không được cười cười.

“Ừ, lên xe a, cậu đang cười gì vậy?”

“Không có gì.”

“Thần kinh, tôi thấy cậu thật sự say rồi.”

“Nếu không say, tôi mới lười làm người tốt.”

Cao Thịnh cười, “Cho dù cậu có say cũng không phải người tốt.”

Nam nhân cười cười cho anh một cú đánh bằng khuỷu tay, lực đạo một chút cũng không nường, đau đến nỗi Cao Thịnh nhe răng trợn mắt, “Ừ, muốn đánh nhau cũng không phải ở trong này chứ?”

“Ai bảo cậu muốn ăn đòn chi.”

9. Chương 9

“Tô Dung.”

Nam nhân vừa xuống xe liền vọt tới trước mặt Tô Dung chào hỏi, Cao Thịnh sau khi cùng lái xe nói nói mấy câu rồi đi tới, thấy vậy nam nhân liền choàng tay qua vai Cao Thịnh, cả người dựa vào trên người anh.

Tô Dung nhìn thấy Cao Thịnh cười mắng nam nhân kia một câu, cũng không có đẩy ra gã, nhất thời đầu có chút choáng váng.

“Anh sao lại đến đây?”

“Đến đem thuốc cho cậu.”

Nam nhân vỗ vỗ đầu của cậu, “Tô tiểu đệ, anh trai cậu đêm nay sẽ ở bên cạnh tôi, cho nên không cần lo lắng.”

Tô Dung đem hộp thuốc nắm chặt, “Hai anh đêm nay cùng một chỗ?”

Cao Thịnh đâm một quyền vào bụng gã, “Hắn thất tình, cho nên muốn cùng tôi uống rượu.”

“Chỉ tinh khiết uống rượu?” Trong lời nói có khinh miệt cùng bẻ nhon.

Tầm mắt mọi người đổ dồn vào trên người nam tử phía sau Tô Dung, Tô Dung nghe lời hắn vừa nói, thân thể hơi loạng choạng, quay đầu nhìn thấy nam tử đang kề tai Cao Thịnh nói nhỏ, cậu đổ kị cúi đầu, không dám làm cho chất vấn trong lòng thốt ra cửa miệng.

Cậu không có tư cách.

“Ngô Đồng, nhĩ hảo.” Cao Thịnh lễ phép chào hỏi.

Tay Bạch Ngô Đồng khoát lên vai Tô Dung, “Vì cùng bạn tốt uống rượu, nên đem Tô Dung đẩy đến nơi này của tôi?”

“Cậu cũng thông cảm một chút, vì người thất tình như tôi được không?”

Bạch Ngô Đồng nhướn mày, đánh giá cẩn thận gã, “Anh thất tình? Tôi giống như đã gặp được anh ở nơi nào rồi.”

“Các cậu quen nhau?” Cao Thịnh liếc mắt nhìn bạn tốt.

Nam nhân nhún vai, “Tôi sao có thể quen biết cậu ta, hôm nay là lần đầu tiên tôi nhìn thấy cậu ta.” Gã bỗng nhiên hạ giọng, ghé vào lỗ tai anh nói, “Nói không chừng là đã gặp qua ở nơi phong hoa tuyết nguyệt cũng nên.”

Cao Thịnh mới vừa muốn hỏi, Bạch Ngô Đồng lại mở miệng trước, “Tôi nhớ ra rồi, tôi đã gặp qua anh ở Thiên Đường, những người nào thường đến Thiên Đường, tôi nghĩ chúng ta đều rất rõ ràng.”

“Cao Thịnh, anh muốn cùng anh ta uống rượu?” Tô Dung nhin không được ra tiếng.

“Thiên Đường?” Cao Thịnh mờ mịt nhìn bạn tốt, “Đó là nơi nào?”

” Quán bar đồng tính luyện ái.”

Cao Thịnh sững sốt một chút, cười nói: “Ác, còn nói cậu ngoan thật sự, là giả vờ với tôi sao?”

Nam nhân đỏ mặt, Tô Dung cùng Bạch Ngô Đồng nhìn nhau liếc mắt một cái, người trước sắc mặt càng thêm tái nhợt, người sau cao thấp nhìn hai người bọn họ từ trên xuống dưới, lời nói bén nhọn thốt ra.

“Anh sắp có vị hôn thê, còn cùng nam nhân bên nhau?”

“Đúng vậy a, cậu ta đã có vị hôn thê, còn theo tôi đây chưa không ngờ.”

Cao Thịnh vốn định mở miệng giải thích, nghe được gã nói như thế, lại tổng cho gã một quyền, rồi mới cười mắng: “Cậu...tên tiểu tử này, lại muốn ăn đòn sao?”

Nam nhân vỗ về bụng ngồi xổm xuống, “Mẹ nó, cậu là đang đùa hay làm thật vậy?”

“Uy, hai người kia!” Bạch Ngô Đồng tức giận mắng, hắn thật không dám tin tưởng, bọn họ ngay tại trước mặt Tô Dung liếc mắt đưa tình với nhau.

“Ngô Đồng.” Tô Dung mỗi một trừng mắt nhìn.

“Xảy ra chuyện gì?” Bạch Ngô Đồng vội vàng dựa vào, nhìn trạng huống của cậu.

Cao Thịnh cũng lo lắng vọt đến, “Xảy ra chuyện gì? Ngô Đồng, cậu ấy buổi tối có ăn cơm không? Có uống thuốc không?”

“Anh quan tâm sao?” Bạch Ngô Đồng tức giận mắng.

Cao Thịnh có chút không hiểu, “Tôi đương nhiên quan tâm cậu ấy.”

“Đúng vậy, bằng không sao lại vội vàng cố ý đến đây đưa thuốc cho Tô tiểu đệ chứ, đối A Thịnh mà nói, Tô tiểu đệ so với em ruột còn thân hơn.”

Tô Dung nghe xong càng thêm khó chịu, làm bộ không thấy tay Cao Thịnh đang vươn tới, kéo ra tay Bạch Ngô Đồng, “Tôi đi lên nằm một chút, đại khái là mệt mỏi.”

“Tô Dung, muốn tôi đưa cậu đến bệnh viện nhìn xem hay không?”

Bạch Ngô Đồng muốn ngăn cản Cao Thịnh, lại bị nam nhân lưu lại cước bộ, “Mỹ nhân, cậu cũng là khách của Thiên Đường?”

Bạch Ngô Đồng khinh thường trừng gã, “Tránh ra.”

“Muốn lưu số điện thoại hay không? Hoặc là MSN? Tôi vừa lúc thất tình, muốn tìm người tâm sự.” Nam nhân đối hắn trất trất mắt, đưa hắn bức đến một bên tường, rồi mới lặng lẽ liếc về phía hai người kia.

“Anh?” Bạch Ngô Đồng nghi hoặc nhìn gã.

Nam nhân nhếch môi, thấp giọng nói: “Tôi khó dip muốn làm người tốt, cậu đừng ngăn cản tôi, trừ phi cậu cũng thích Tô tiểu đệ?”

“Tôi.” Bạch Ngô Đồng giống như có một chút linh hội, nhưng vẫn muốn hỏi rõ ràng, mắt bỗng nhiên nhìn thấy nam nhân sắc mặt âm hắc đang hướng nơi này đi tới, nhanh chóng đẩy ra gã, nhưng vẫn là cứu không kịp nam nhân kia bắt lấy áo người này tẩu không ngừng.

“Phi Dương, không phải, anh hiểu lầm rồi.”

Một bên Cao Thịnh cũng vội vàng chạy tới cùng Bạch Ngô Đồng kéo ra hai người bọn họ, nam nhân đau đến thầm mắng: người tốt thật đúng là không dễ làm.

“Hắn là ai vậy?” Nhâm Phi Dương bắt lấy vạt áo Bạch Ngô Đồng, cắn răng hỏi, thoạt nhìn liền muốn tổng tiếp một quyền vào trên người gã.

Nam nhân mới vừa nhấc đầu nhìn thấy mặt Nhâm Phi Dương, lập tức xoay người ôm lấy Cao Thịnh, “Trở về, nhanh lên mang tôi rời khỏi nơi này.”

Cao Thịnh còn muốn nói cái gì đó, thanh âm bạn tốt bỗng nhiên run rẩy lên làm cho anh đành phải giúp đỡ gã lên tắc xi trước, “Cậu từ từ, tôi nói mấy câu cùng Tô Dung đã.”

Nam nhân che mặt, “Nhanh lên.”

Cao Thịnh đi hướng Tô Dung, “Tôi đi về trước, cậu.”

“Đem cậu ta mang đi.” Nhâm Phi Dương bỗng nhiên đối với cậu quát.

“Phi Dương!”

Cao Thịnh nắm chặt tay Tô Dung, nhúu mày đối với Nhâm Phi Dương nói, “Mang đi liền mang đi, Tô Dung, chúng ta về nhà.”

Tô Dung nhìn thấy bạn tốt bị kéo vào, nhìn nhìn nam nhân trên tắc xi kia, “Không sao, anh muốn cùng anh ta uống rượu, tôi đi khách sạn được rồi.”

“Tại sao có nhà không về, lại muốn đi khách sạn? Theo tôi về nhà.”

Cao Thịnh túm lấy Tô Dung, đưa cậu nhét vào trong xe, “Người kia, những lúc cậu tới nhà bọn họ đều đối với cậu hung hăng như thế? Tôi thấy sau này cậu đừng đến đây nữa.”

Tô Dung do dự một chút, “Không phải, anh ta chỉ là đang ghen.”

“Ăn dấm chua?”

“Đại khái là hiểu lắm Ngô Đồng cùng nam nhân kia có quan hệ gì đó, thời điểm anh ta đi xuống, bọn họ giống như đang dựa vào rất gần.” Tô Dung dựa vào trí nhớ phỏng đoán.

“Ghen đến nỗi đuổi khách đi, vậy thì cũng không phải người tốt.”

Tô Dung cười cười, ngồi vào trong tắc xi.

Có phải người tốt hay không cậu không biết, thế nhưng cậu thật hâm mộ, hâm mộ bạn tốt được yêu như thế.

Nếu Cao Thịnh đối cậu, có một phần ngàn để ý như Nhâm Phi Dương đối Bạch Ngô Đồng thì tốt rồi.

Có thể sao?

Có thể do là cậu nghĩ nhiều, là bởi vì cậu ghen, người này đang thất tình, muốn tìm người có thể an ủi anh ta, mà người kia vừa vặn là Cao Thịnh?

10. Chương 10

Tô Dung cầm ly nước ấm trên tay, “Cao Thịnh, bạn anh không có việc gì chứ?”

“Tôi cũng không biết, có thể cậu ta cần bình tĩnh.”

Bạn tốt vừa vào nhà liền trốn trong phòng, đến bây giờ đã hơn nửa giờ, còn không tính ra ngoài.

“Anh không vào xem anh ta?” Tô Dung thử mở miệng.

“Cậu ấy khoá trái cửa rồi.”

“Anh có chìa khoá mà.”

“Không cần dùng đâu, cho cậu ta một chút không gian thì tốt rồi, nguyên ý giữ cậu ta ở đây đã muốn không tôi. Có thấy tốt hơn chút nào chưa? Muốn đi vào ngủ trước hay không?”

Tô Dung lắc đầu, cậu phải ở trong này giám sát chặt chẽ hai người, “Tôi không sao, hơn nữa tôi lo lắng cho anh ta.” Cậu bảo lo lắng là thật, bắt quá là lo lắng anh ta câu dẫn người đàn ông của cậu.

Cao Thịnh bật cười, “Cậu ta không có gì để lo lắng đâu, cậu vào ngủ trước đi.”

“Cao Thịnh.”

“Xảy ra chuyện gì?”

“Anh cùng anh ta có quan hệ gì?”

“Chỉ là bạn bè.”

“Chỉ bạn bè thôi sao?” Tô Dung không dám nhìn anh, hai tay siết chặt.

“Đương.”

“Đương nhiên không chỉ là bạn bè.”

Tô Dung nhìn về phía nam nhân vừa từ cửa phòng đi ra, rồi mới chuyển hướng Cao Thịnh, “Không, không chỉ là bạn bè?”

“Cậu cho rằng hai chúng tôi bên nhau, nếu không phải quan hệ người yêu, thì chính là bạn bè đồng tính hướng, ngoài hai lý do trên, còn có thể là quan hệ gì?”

“Anh ta nói chính là thật sự?” Tô Dung thật không dám tin.

“Tôi nói đương nhiên là thật.” Nam nhân chen vào đứng giữa cậu cùng Cao Thịnh, rồi tay đặt ở sau lưng thủ thế ra hiệu, cho nên Cao Thịnh chỉ nhún mày mà không nói lời gì nữa.

Cái thủ thế kia là dấu hiệu ăn ý của bọn họ, ý là muốn cho đối phương im lặng đừng lên tiếng.

“Cao Thịnh!” Tô Dung khẩn trương nhìn anh đang trầm mặc không phản bác.

“Không tin? Muốn tôi chứng minh cho cậu thấy hay không?”

Tô Dung còn không có phản ứng, nam nhân đối cậu cười, xoay người giữ chặt Cao Thịnh, đặt lên môi một nụ hôn.

Cao Thịnh sửng sốt, Tô Dung nhất thời tựa như nổi điên, kéo nam nhân ra rống to, “Không thể.”

“Tại sao không thể, cậu cũng là đồng tính luyến ái, đối với việc hai nam nhân mến nhau hẳn là không cảm thấy kỳ quái mới đúng.”

Tô Dung đối hấn rống to, “Thế nhưng không thể là Cao Thịnh, ai đều có thể, không cần là Cao Thịnh.”

“Tại sao?” Nam nhân không nhìn thấy Cao Thịnh đang cảnh cáo, tiếp tục bức bách.

Nói giỡn sao, đương nhiên không thể bỏ dỡ nửa chừng rồi.

“Bởi vì.”

“Đủ rồi, Tô Dung, cậu đừng để ý đến cậu ta, cậu ta uống say rồi.”

Tô Dung hất tay anh ra, “Anh ta uống say? Uống say là có thể hôn anh sao? Uống say là có thể đối với anh như vậy, vậy tại sao anh không nói sớm?”

“Tô, Tô Dung?” Cao Thịnh lúc này hoàn toàn ngốc trụ.

Tô Dung đưa lưng về phía anh, cúi đầu làm cho nước mắt chảy xuống, “Tại sao? Tại sao anh có thể thích nam nhân, không nói cho tôi biết? Tại sao anh có thể thích nam nhân khác, cũng không thể thích tôi?”

“Bởi vì cậu ấy đem cậu trở thành em trai.”

Tô Dung đối hần rống to, “Anh câm miệng, tôi biết. Tôi đương nhiên biết anh ấy đem tôi trở thành em trai.” Cậu thốt nhiên cười, “Nhưng đối với tôi, tôi chưa từng đem anh ấy trở thành anh trai, tôi thích anh ấy, tôi luôn luôn thích anh ấy.”

Nam nhân nhìn thấy Tô tiểu đệ không coi ai ra gì lớn tiếng bày tỏ, nhẹ nhàng thở dài.

“Tô Dung, cậu.” Cao Thịnh kinh ngạc nói không nên lời.

“Thật kinh ngạc đúng không? Tôi thích anh, thật kinh ngạc đi. Bởi vì anh vẫn xem tôi như em trai, nhưng anh có bao giờ hỏi qua tôi, rằng tôi có muốn làm em trai của anh hay không? Anh có biết tôi là đồng tính luyến ái, vậy anh có nghĩ tới bảy, tám năm nay, tôi là thật sự tìm không được người mình thích, hay là tôi không nghĩ muốn tìm những người khác hay không?”

“Cao Thịnh, tôi làm sao có thể tìm những người khác? Trong lòng tôi đều là anh, tôi không thể xem anh như anh trai, cũng không muốn có người anh trai như anh, đặc biệt lại là một nam nhân mà tôi thích. Thật nhiều ngày tôi đều muốn nói với anh, yêu tôi được không? Không cần đem tôi trở thành em trai, nếu anh xem tôi như em trai, tôi thật sự chịu không nổi khi được anh đối xử tốt, bởi vì từ đáy lòng tôi rất thích anh.”

Tô Dung hít sâu một hơi, chuyển qua muốn nhìn rõ ràng vẻ mặt của anh, muốn biết sau khi được cậu bày tỏ, ánh mắt cùng biểu tình của anh, muốn từ đó mà xem thử bọn họ có một chút hy vọng gì không.

Thế nhưng hai mắt lại mơ hồ, ngoại trừ đau lòng ra, cái gì đều thấy không rõ lắm.

“Anh hiện tại nhất định là đang rất thất vọng? Tôi cũng không muốn làm cho anh thất vọng, nhưng khi tôi nhìn thấy anh cùng nam nhân khác hôn môi, tôi chịu không nổi. Anh nói anh phải kết hôn, tôi nghĩ đến anh có bao nhiêu thích trẻ con, tôi đành phải cam nguyện, bởi vì tôi không thể sinh cho anh một đứa con, cho nên tôi nhẫn. Nhưng tại sao lại là nam nhân? Nếu có thể thích người khác, tại sao không thể thích tôi?”

“Là bởi vì em trai, là bởi vì hai chữ này, cho nên tôi mới phải trở mặt nhìn anh muốn kết hôn, rồi lại tiếp tục trở mặt nhìn anh cùng nam nhân khác bên nhau sao? Vậy thì, có thể đừng xem tôi như em trai hay không, có thể nhìn tôi, dùng phương thức của một nam nhân nhìn tôi hay không, tôi đã yêu anh nhiều như thế.” Tô Dung ôn nhu ôm lấy mặt anh, nhẹ nhàng mà in lại một nụ hôn, rồi mới bi thương đối với anh cười.

“Anh có cảm giác được không? Tôi không muốn làm em trai của anh, tôi chỉ muốn làm vợ của anh thôi.”

Tô Dung nhắm mắt lại, xoay người, đem chính mình nhốt vào trong phòng.

Cao Thịnh hồi lâu sau mới thở hổn hển một hơi, suy sụp ngồi vào trên ghế sofa, hai tay che mặt mình, giống như không thể chấp nhận chính mình vừa nghe được cái gì.

“Cậu thật kinh ngạc sao?” Nam nhân nhìn anh nhẹ giọng mở miệng.

“Cậu đã sớm biết?” Cao Thịnh khó khăn lên tiếng hỏi.

“Người sáng suốt đều đó có thể nhận ra, cậu ấy đối với cậu không chỉ là thân tình.”

“Tại sao.” Cao Thịnh tự đáy lòng phát ra nghi vấn, rồi lại giống như không rõ lắm chính mình muốn hỏi cái gì.

“Cao Thịnh, cậu nên hảo hảo suy nghĩ một chút. Tôi vốn nghĩ, có lẽ cậu không biết cũng tốt, nhưng mà, trong lòng cậu đối với cậu ta thật sự cũng chỉ là thân tình thôi sao?”

“Đương nhiên rồi!”

Nam nhân cười khê, “Vậy thì ít nhất, cũng nên cho cậu ấy một đáp án minh xác.”

“Cậu có biết hay không, cậu làm như vậy, tôi cùng Tô Dung ngay cả anh em đều không thể làm?”

“Tôi chỉ biết, nếu tôi là cậu ta, tôi tuyệt không muốn cùng cậu làm anh em. Như vậy đối cậu ta tuy rằng tàn nhẫn, nhưng mà thà rằng hung hăng đau một lần, còn hơn giống như so với lắng trì, tiếp tục với bảy, tám

năm khác, cậu còn muốn cậu ta ở bên cạnh cậu tiêu hao bao nhiêu thời gian nữa? Nếu đã không thương cậu ta, thì hãy để cho cậu ra rời đi, làm cho cậu ta tự do.”

“Tôi cũng sắp kết hôn, cậu ấy cũng sẽ đạt được tự do, tại sao cậu phải làm như thế?”

“Đó là bởi vì.” Nam nhân nhìn ra phía ngoài cửa sổ cười nói, “Tôi không biết là cậu thương cậu ta.”

“Tôi thương cậu ta?” Cao Thịnh không thể tin được lặp lại.

“Tôi không biết, có lẽ là tôi nhìn nhận sai rồi. Thế nhưng anh trai tôi chưa bao giờ đối với tôi tốt như thế, đem tôi trở thành trọng tâm cuộc sống, một người không có ai bầu bạn sống ở trên đời này, là chuyện thật vất vả. Hơn nữa cậu là cô nhi, hẳn là càng khát vọng người khác làm bạn. Nhưng mà vài năm nay, cậu vẫn không có kết giao bạn gái, cậu có một khắc nào đối tượng lai cảm thấy mờ mịt hay không? Cảm thấy không biết mình sống vì cái gì hay không?”

“Tôi.” Cao Thịnh lâm vào suy nghĩ sâu xa.

“Tôi nghĩ cậu hẳn là không có đâu, có lẽ cậu còn không rõ ràng lắm, nhưng trong tiềm thức của cậu có lẽ so với chúng tôi hay bất luận kẻ nào, đều càng sớm biết chuyện Tô Dung thích cậu. Cho nên căn bản cậu không có cảm giác tịch mịch, chưa từng có bất an, chưa từng có mờ mịt. Bởi vì cậu biết vô luận cậu đi bao lâu, bao xa, quay đầu lại cũng có Tô Dung ngay tại nơi này chờ cậu.”

Nam nhân cười nhẹ, “Tôi cũng không biết lời tôi nói có đúng hay không. Thế nhưng nếu thật là như thế, vậy cậu một bên hưởng thụ tình yêu của Tô Dung đối với cậu, một bên tiếp tục thương tổn cậu ta, đó không phải là quá mức tàn nhẫn sao? Cậu nói đi, hết thấy những việc này nếu không phanh phui thì tốt sao? Không phanh phui là cậu tốt, hay là cậu ta tốt? Cậu tiếp tục hoàn toàn không biết gì cả, cậu ta tiếp tục giãy giụa là nên nói ra hay không, có nên rời đi cậu hay không, vậy thì chẳng lẽ nói ra, đối với cậu không tốt, đối cậu ta thật sự cũng không tốt?”

Hắn nói chuyện với Cao Thịnh, giống như là đang nói về chính mình.

“Nếu cậu đối cậu ta thật sự không có cảm tình nào khác, vậy thì dựa vào tâm ý quý trọng cậu ta như em trai, cậu không phải cũng có thể trợ giúp cậu ta tìm một đối tượng thích hợp hơn sao? Nếu cậu đối cậu ta có một chút tình cảm nào khác, đây cũng là thời điểm để cậu hiểu rõ được lòng mình, đừng quên cậu còn có một vị hôn thê.”

Cao Thịnh mờ mịt nhìn hắn, “Cậu cảm thấy tôi. thích cậu ấy?”

“Tôi không biết. Có lẽ cậu thật sự đem cậu ta trở thành thể thân cho em trai đã mất của cậu, cậu là người mê luyện em trai mà. Cho nên chuyện của cậu ta vĩnh viễn trọng yếu hơn so với những người khác, hay bất kỳ một sự tình nào khác, bởi vì cậu không có em trai, cậu không có vợ, cho nên cậu không thể nào nhận rõ, cậu đối với cậu ta rốt cuộc là thân tình hay là tình yêu? Việc này tôi cũng không giúp cậu được.”

Hắn cười khổ, “Kỳ thật tôi cũng không biết, nói đúng hơn bởi vì cậu đối với cậu ta quá tốt, đích xác làm cho tôi có nhiều hiểu lầm. Nhưng mà cho tới bây giờ tôi chưa từng nghe qua cậu đối với cậu ta có nảy sinh phương diện khát vọng, điều này lại làm cho tôi không rõ ràng lắm. Nếu thích một người, sẽ muốn hôn người đó, muốn cùng người đó làm tình, bất luận có nhẫn nại ra sao, bởi vì chúng ta không phải thánh nhân. Thế nhưng cậu cùng cậu ta lại tưởng an vô sự bấy, tám năm.”

“Tôi nghĩ rằng.”

Nam nhân không có nói nữa, hắn biết Cao Thịnh đích xác cần hảo hảo suy nghĩ.

Có lẽ trực tiếp vạch trần như thế, đối với bọn họ, là phi thường lỗ mãng.

Nhưng hắn không muốn, không muốn bạn tốt mất đi người có thể là chân ái trong lòng mình, có lẽ là một loại ký thác, hắn cũng muốn có người xao tỉnh người kia, có lẽ người kia trong lòng thích chính là hắn.

Bất quá, đó là không có khả năng.

Cho dù hắn nghĩ như thế nào đi nữa, tình huống hắn cùng người kia là không đồng dạng như vậy, anh ta đối chính mình cho tới bây giờ không có lưu ý qua như thế.

Không có việc gì, tiếp qua bảy ngày, chính mình có thể giải thoát rồi.

Sau khi anh ta kết hôn, chính mình đổi đi nơi khác, hẳn là cũng tốt đẹp thôi.

Hắn tuy rằng cái gì đều muốn buông tay, thế nhưng đau lòng làm cho hắn không sao chịu nổi.

Không thể tiếp tục cuộc sống trong thành thị này, hắn không thể cứ đi trên một con đường nào đó, đã nghĩ đến chuyện cũ giữa hắn cùng anh ta.

Liên đêm ngày anh ta kết hôn trở thành một mốc khởi đầu mới, chính mình sẽ là một con người mới vừa được sinh ra, hẳn tin tưởng sẽ có một nam nhân dành riêng cho hắn xuất hiện.

Bất quá, vừa rồi thật sự là nguy hiểm, tuy rằng cảm thấy cơ hội em trai anh ta nhận ra mình là không cao, nhưng nếu để anh ta biết chính mình không phải đến Pháp quốc đi công tác, liền xong rồi.

Không, có lẽ xong rồi, cũng đại biểu anh ta có để ý đến mình.

Nói cũng đúng, vậy thì vừa rồi chính mình cần gì phải uất ức như vậy, hay là sợ chính mình thừa nhận không nổi lại một lần nữa bị anh ta coi thường? Hắn chưa xót nhắm mắt lại.

Cho nên nói, hẳn có thể hiểu tâm tình của Tô Dung, hắn mới càng cảm thấy chính mình phải nói ra.

Dù sao Tô Dung, so với hắn cũng có cơ hội đạt được hạnh phúc, nếu như hắn không đoán sai.

11. Chương 11

Tô Dung ở trong phòng, nhớ lại quá khứ giữa hai người, có đôi khi đường hoàng tươi cười, có đôi khi ưu sầu nghiêm mặt, thế nhưng nước mắt chưa bao giờ gián đoạn, giống như muốn đem toàn bộ uỷ khuất suốt bảy, tám năm qua khóc một lần cho thoả.

Ngã vào trên giường, nhắm mắt lại còn giống như có thể cảm giác được sự ấm áp khi dựa lưng vào nhau, và rồi khi mở mắt ra, cậu nhận ra nơi này tịch mịch chỉ còn lại có chính mình mà thôi.

Qua đêm nay, cậu cùng anh sẽ biến thành như thế nào?

Thời điểm vừa mới bắt đầu, cậu rất dỗi hờn nhìn vào cánh cửa, sợ anh đột nhiên xông tới, phần nộ mắng chính mình.

Sau đến, cậu có chút chờ mong nhìn cánh cửa đang đóng chặt kia, hy vọng nó phát ra một chút thanh âm, hy vọng anh có thể vọt vào mà chất vấn cậu, chất vấn cậu vì sao phải thích anh, hoặc là tiến vào cự tuyệt cậu, cũng tốt.

Thế nhưng dần dần, ngay cả tim đập kịch liệt từng hồi, cũng chìm vào im lặng một cách trầm mặc.

Cậu đành phải dựa vào ký ức để tìm một chút tiếng vang, trầm đắm trong quá khứ của hai người, rồi từng giọt từng giọt nhớ tới, từng giọt từng giọt mặc niệm, có lẽ qua đêm nay, cậu sẽ không có cơ hội nhớ lại cùng khoảng cách được gần anh như thế.

Tô Dung mở lớn hai mắt với những giọt lệ đã cạn khô, không cam lòng nhìn thấy một vầng rạng đông chiếu vào trong phòng.

Cậu hảo muốn ngủ, rồi chờ nam nhân kia lên tiếng thúc giục chính mình rời giường, cậu vỗ về môi mình, đó là khoảng cách gần nhất với Cao Thịnh suốt bảy, tám năm nay.

Kỳ thật, cậu so với ai khác đều rõ ràng, Cao Thịnh đối chính mình thật sự chỉ có thân tình.

Nếu, anh đối với cậu có một thứ tình cảm nào khác, như vậy bảy, tám năm đồng giường cộng chằm, cũng sẽ cảm giác được một chút khác thường.

Chính là, không có.

Anh đối với cậu một chút cảm giác cũng không có, không giống như cậu, luôn nhìn thấy gương mặt say ngủ của anh, trộm tưởng tượng đến cảm giác khi được anh hôn, thời điểm hai nam nhân đùa giỡn, luôn không thể khắc chế một loại dục vọng khác trời dậy.

Khi mùa đông, luôn nghĩ đến được anh ôm có bao nhiêu ấm áp, hè về, luôn len lén rời giường bật máy lạnh đến cực mạnh, rồi làm bộ là chính mình rất lạnh không cần thận trọng được trong lòng anh.

Cậu dùng hết tâm cơ tới gần anh, dùng hết tâm cơ không cho anh phát hiện tâm ý chính mình.

Anh một chút cũng không phát hiện, thế là cậu lại cảm thấy chua xót.

Như vậy cũng tốt, đem hết thấy đều nói ra, cậu sẽ không cần tránh ở phía sau hai chữ “em trai” mà hưởng thụ lòng tốt của anh, cũng không cần vì hai chữ “em trai” chắn ngang mối quan hệ của hai người mà thống khổ.

Khi không có thân tình trở ngại, có phải tình yêu rất nhanh sẽ trong sáng hoá hay không?

Tô Dung lau nước mắt, thông thả rời giường, đặt tay lên nắm đầm cửa, dùng lại hơn năm phút đồng hồ.

Nghĩ một chút nữa gặp mặt, phải chào hỏi như thế nào, mới không xấu hổ?

Nghĩ một chút khi nói chuyện, nếu anh nhắc tới chuyện này, chính mình nên đáp như thế nào? Anh sẽ dùng thái độ ra sao khi nói đến chuyện này? Cảm thấy ghê tởm? Hay là áy náy?

Vài lần đều rút tay về, nếu không ra khỏi cửa, có phải có thể làm bộ chuyện này chưa từng phát sinh hay không?

Cậu vỗ về môi chính mình, quên đi, cứ như vậy đi, nếu quan hệ giữa anh và cậu chấm dứt trong nụ hôn kia, vậy thì còn gì mà hảo oán giận nữa chứ.

Cũng giống vậy, sau khi anh kết hôn, sau khi anh có con, tự mình còn đang suy nghĩ nếu lúc trước có thể dùng cảm một chút thì thật tốt, cái loại hối hận này là sẽ cả đời, mà loại đau đớn này, hẳn là không cần cả đời đi? Cậu cười nhạo.

Dựa vào một giây này, một cổ xúc động này, Tô Dung mở cửa ra, ngoài cửa đặt một cái ghế, trên ghế có một tờ giấy.

Tô Dung run rẩy cầm lấy tờ giấy kia, chữ viết bằng bút máy tựa như rồng bay phượng múa của nam nhân ánh vào trong mắt, nói không rõ là tư vị gì.

Tô Dung:

Tôi nghĩ cậu hẳn là không ngủ được? Tôi đã nấu một ít cháo, để vào trong tủ lạnh. Cậu mở cửa nhìn thấy tờ giấy, nếu đói bụng thì hâm nóng lên dùng. Ăn cháo xong liền uống thuốc, uống thuốc xong hảo hảo ngủ một giấc, không cần nghĩ ngợi nhiều lắm, hảo hảo nghỉ ngơi.

Chuyện của chúng ta, thật xin lỗi, tôi cần hảo hảo suy nghĩ một chút.

Thịnh

Tô Dung siết chặt tờ giấy, chảy nước mắt nở nụ cười, anh nói cần hảo hảo suy nghĩ một chút, như vậy là đủ rồi.

Anh sắp phải kết hôn, cậu sẽ không khó xử anh nữa.

Chiếm lấy anh đã nhiều năm như thế, đến thời điểm này còn muốn khó xử anh, vậy thật không phải là người.

Cậu so với ai khác đều rõ ràng, cho dù anh đối với hôn thê mình còn không quen thuộc lắm, thế nhưng khi anh nói cho cậu biết phải kết hôn, cái loại vui sướng kia cũng vô cùng chân thật.

Hiện tại, cậu có thể hồi báo anh, cũng chỉ làm được một việc là mang đi hỗn loạn rời khỏi anh.

Làm cho hết thấy hỗn loạn đều đình chỉ, có câu nói hảo hảo suy nghĩ một chút này của anh, cậu cũng rất an ủi rồi.

Ít nhất không phải cự tuyệt phũ phàng, mà là suy nghĩ một chút .

12. Chương 12

Ngô Tương Kỳ nhìn thấy sáng sớm tiếng chuông điện thoại đã reo vang, vị hôn phu vội vã muốn gặp mặt cô, đây là lần đầu tiên anh sốt ruột muốn cùng cô gặp mặt. Hơn nữa vừa thấy mặt là đã chào đón bằng một nụ hôn nồng nhiệt, hôn đến khi đầu óc cô choáng váng, rồi lại bị anh gắt gao ôm vào trong ngực, chặt đến cơ hồ không thể hô hấp.

Tuy rằng rất vui sướng, khi anh đối với cô biểu hiện ra sự để ý cùng thân mật, thế nhưng cô biết, điều này không quá thích hợp.

Lôi kéo anh đến quán ăn, sau khi gọi nước uống, cứ như vậy nam nhân vẫn trầm mặc đến bây giờ.

Ngô Tương Kỳ rất có kiên nhẫn chờ đợi, anh đang gặp sự tình gì đó, vội vã muốn tìm cô, điều này tỏ vẻ là anh cần cô. Như vậy cô nguyện ý chờ, chờ cảm xúc của anh ổn định, cam tâm tình nguyện nói cho cô biết đã xảy ra chuyện gì.

“Tương Kỳ, cô thích tôi?”

“Đương nhiên, xảy ra chuyện gì?”

“Thích có cảm giác như thế nào? Cô có thể nói cho tôi biết không?”

Ngô Tương Kỳ ôn nhu nhìn anh, “Thích là rất muốn giữ lấy đối phương, hy vọng người ấy không lúc nào không nghĩ đến chính mình, muốn người ấy đối chính mình hảo, muốn người ấy có chuyện vui vẻ gì thì người đầu tiên nghĩ đến là mình; muốn thời điểm người ấy cô đơn bất lực, người đầu tiên nghĩ đến cũng chính là mình. Rất muốn mỗi ngày cùng người ấy bên nhau, cho dù không được, chỉ cần biết đối phương luôn đem mình đặt ở trong tim, vậy cũng có thể an lòng. Những khi nhìn không thấy sẽ nhớ nhung, thấy rồi lại càng nhớ, bởi vì không hy vọng chia lìa, cho nên mới muốn cùng người ấy kết hôn.”

Nàng đỏ mặt tiếp tục nói, “Không có lúc nào là không muốn anh, đem anh đặt ở vị trí quan trọng nhất trong lòng em. Có bất cứ việc gì đều nghĩ đến anh, những khi vui vẻ hay không vui, người đầu tiên em muốn chia sẻ chính là anh. Thời điểm nhìn thấy anh khổ sở em cũng sẽ khổ sở, thấy anh vui vẻ em cũng sẽ vui vẻ, so với chính mình có chuyện vui lại càng vui hơn. Những lúc cô đơn luôn hy vọng anh có thể ở bên cạnh bầu bạn, muốn dựa vào anh, muốn với anh thân thiết, sẽ càng thân thiết nhiều hơn nữa. Muốn với anh là một tổ ấm gia đình, muốn có những đứa con của chúng ta. Khi tóc đã bạc, cũng muốn cùng với anh tay trong tay, đến công viên tản bộ.”

Ngô Tương Kỳ nhìn thấy ngoài cửa sổ, hưng phấn mà chỉ vào một đôi vợ chồng già, “Tựa như họ vậy, anh già, em cũng già, nhưng vẫn mãi nắm tay mà cùng nhau nơi nơi tản bộ.”

Cao Thịnh vừa nghe xong lời cô, cũng nhìn đôi vợ chồng già ngoài cửa sổ, rồi nghĩ đến Tô Dung.

Tô Dung cũng từng dừng lại, dùng ánh mắt thật hâm mộ mà nhìn một đôi lão phu phụ.

Nếu, tôi cũng có thể cùng người tôi yêu, tay trong tay qua cả đời, đến lúc lưng còng tóc bạc, người ấy cũng cùng tôi tản bộ, thì thật là có bao nhiêu hảo.

Cậu có thể.

Hai nam nhân cũng có thể ư?

Đương nhiên có thể.

Phải không?

Vào thời điểm đó, anh nhìn thấy cậu cười, cười đến đặc biệt ngọt, ôm lấy tay anh, rồi mới lôi kéo anh, muốn anh luyện tập cảm giác cùng người yêu đến già đều tay trong tay.

Hảo rõ ràng, Tô Dung giả vờ làm gương mặt nhăn nhó, mỗi một động tác, chính anh đều còn nhớ rõ như in.

“Tương Kỳ, cho dù là chuyện rất nhỏ, chỉ cần là có liên quan đến tôi, cô cũng sẽ nhớ rất rõ ràng sao? Nếu thật sự nhớ rõ ràng, thì đó là tình yêu sao?”

“Đương nhiên, bởi vì đặc biệt chú ý, cho nên mới đặc biệt rõ ràng. Bởi vì luyện tiếc quên, một lần lại một lần hồi tưởng, ngọt ngào cũng muốn nghĩ đến, tức giận cũng sẽ nghĩ đến, loại luyện tiếc này, đương nhiên là tình yêu.”

” Sự tình giữa cô với ba mẹ cô thì sao? Cũng sẽ nhớ rất rõ ràng sao?”

“Việc này lại không giống nhau, thân tình cùng tình yêu là không đồng dạng như vậy.”

“Tại sao không giống nhau?”

“Tại sao à?” Ngô Tương Kỳ nhìn anh, nghĩ đến anh là cô nhi, cho nên sẽ không biết cái loại cảm giác này, nhưng anh còn có một người em trai, cô thiếu chút nữa quên anh là một người siêu cấp mê luyện em trai, “Lấy thí dụ như em với em trai anh vậy.”

“Cô cùng em trai tôi?”

“Àn, anh với em trai anh là thân tình, còn em với anh là tình yêu. Ngẫm lại xem, vào thời điểm chúng ta đều già, người mà anh muốn ở bên cạnh mình nhất là ai? Thời điểm anh bị thương hoặc khoái hoạt, trước hết nghĩ đến là ai? Hôm nay nếu anh phát sinh sự gì, ai làm cho anh không yên lòng nhất? Còn nữa, việc anh hôn em, muốn ôm em, muốn cùng em kết hôn, đương nhiên sẽ không đối với em trai mình cũng làm việc này?” Ngô Tương Kỳ đỏ mặt, nam nhân này hiện tại mới thông suốt sao?

Hôn Tô Dung, ôm Tô Dung, cùng Tô Dung kết hôn?

Cao Thịnh cảm thấy mơ hồ, cũng cảm thấy có cái gì đó dần dần sáng tỏ.

Bạn tốt nói chính mình chưa từng đối Tô Dung có ý niệm gì trong đầu, điều này anh thừa nhận, bởi vì anh vẫn đem Tô Dung trở thành em trai.

Thế nhưng, thời điểm Tô Dung sợ lạnh luôn luôn rút sâu vào trong ngực anh, rất nhiều thời điểm đều là ở trong ngực anh tỉnh lại, anh ôm Tô Dung cũng là chuyện rất đổi bình thường.

Tuy nhiên, những anh em của các gia đình khác, cũng sẽ thân mật như thế sao?

Cao Thịnh rất muốn hỏi, rồi lại không thốt nên lời.

Bởi vì chính anh cũng rõ ràng, không có anh em nào ôm nhau đi vào giấc ngủ, càng không có anh em nào bởi vì không có ngủ cùng nhau, mà cảm thấy buồn bã nếu vắng người kia.

Mấy ngày hôm trước, Tô Dung dọn về phòng cậu, anh nói nếu cậu ngủ giường mới không quen thì cứ quay về phòng anh mà ngủ.

Kỳ thật, càng nghĩ lại càng hiểu được một chút, là bởi vì không có Tô Dung ngủ ở bên cạnh, trong lòng luôn cảm thấy thật kỳ quái. Trước ngực trống rỗng, vài lần đứng lên đi WC, nhìn thấy phòng Tô Dung, luôn luôn trỗi dậy một cỗ xúc động không sao nói rõ.

Hiện tại nhớ tới, bất quá chỉ là muốn Tô Dung trở lại bên cạnh chính mình mà thôi.

Chẳng lẽ giống như bạn anh đã nói, kỳ thật trong lòng anh đã sớm rất rõ ràng, Tô Dung đối với anh không chỉ là thân tình mà thôi, anh thật sự đã sớm biết tình cảm mà Tô Dung dành cho mình?

Cao Thịnh vỗ về môi chính mình, thời điểm hôn Ngô Tương Kỳ, nước mắt mà tối hôm qua Tô Dung lưu lại giống như vẫn còn bồi hồi nóng hổi ở trên môi.

Đó là một cái rất nhẹ, rất nhẹ chạm vào, ngay cả hôn cũng chưa nói tới, thốt nhiên để tay lên ngực tự hỏi, ngoại trừ kinh ngạc ra, kỳ thật một chút cảm giác chán ghét anh cũng không có.

Càng không xong chính là, sau khi cùng Ngô Tương Kỳ nói chuyện, trong đầu anh lúc này chỉ nghĩ đến việc được hôn môi Tô Dung, ôm Tô Dung vào lòng.

Giống như chiếc hộp khoá chặt lâu ngày đã bị mở ra, đầu óc tràn ngập mơ màng, nếu không phải vẫn còn có chút rung động, anh cũng không biết chính mình sẽ làm ra sự gì nữa.

Anh đột nhiên hảo muốn, hảo muốn Tô Dung.

Nếu là bình thường, hiện tại Tô Dung nhất định còn ở trên giường, cho tới bây giờ cũng không định đồng hồ báo thức, giống như đem việc anh gọi cậu rời giường trở thành thói quen.

Lúc ngủ Tô Dung thật đáng yêu, luôn thích đem mặt vùi vào trong gối. Nếu như bị anh mạnh mẽ kéo lên, cậu sẽ trừng mắt với anh, rồi mới tính trẻ con dẫu đôi môi đỏ mọng, làm như nghiêm mặt khi bị anh kéo vào phòng tắm.

Sau khi Tô Dung rửa mặt chải đầu xong, thanh tỉnh một chút, sẽ cười cùng với anh nói sớm an. Tiếp theo vào phòng thay quần áo, Tô Dung sẽ trở nên nhã nhặn ổn trọng, thích vừa ăn bữa sáng vừa xem báo, rồi mới vừa nhìn chăm chăm đồng hồ, anh sẽ ở bên cạnh thúc giục cậu chú ý thời gian, nếu cậu cảm thấy bị làm phiền, sẽ cầm bữa sáng trong tay nhét vào miệng anh.

Anh cắn qua bữa sáng, Tô Dung tuyệt không để ý, miệng toái toái nhớ kỹ, ăn nhất định sẽ bị biến thành tên ngốc. Rồi khi muốn giúp cậu chuẩn bị một phần khác, Tô Dung nói mất thời gian, rất phiền toái, nhanh chóng lôi kéo anh ra cửa đi làm. Rõ ràng thời gian còn kịp, cậu cũng không cho anh vì cậu một lần nữa chuẩn bị, đó là vì sao, Cao Thịnh hiện tại giống như đã hiểu một chút.

Đó là vì tình yêu sâu đậm mà Tô Dung dành cho anh.

Tô Dung giống như đặc biệt “không” thích cùng anh uống chung một chén, ăn thứ gì đó mà anh đã nếm qua với bộ dáng không sao cả.

Tô Dung, luôn cẩn thận thể hiện như vậy sao?

Thế nhưng anh lại không biết, không biết rằng chính mình đã thương tổn Tô Dung sâu sắc như thế.

Ngày hôm qua đã xảy ra sự việc kia, Tô Dung nhất định không có ngủ.

Buổi tối không có ngủ hảo, tính tình Tô Dung sẽ đặc biệt dễ cáu giận, sức ăn cũng nhỏ đi. Nếu không cẩn thận lại quên ăn cơm, hoặc là tùy tiện ăn thứ gì đó, lại dẫn đến đau dạ dày phát tác.

Thời điểm dạ dày Tô Dung đau, cả khuôn mặt sẽ trở nên không có huyết sắc, đôi mắt uể uải giống như muốn khóc.

Nguyên lai anh vẫn là đau lòng Tô Dung như thế, nhưng đến bây giờ anh mới phát hiện ra.

Đêm qua, cậu nhất định đã khóc suốt đêm; đêm qua, Tô Dung rốt cuộc đã lấy bao nhiêu dũng khí, mới dám nói ra những lời ấy? Mới dám hôn anh?

Nếu không phải nhờ bạn tốt, nỗi niềm tâm sự này, Tô Dung có phải sẽ vĩnh viễn chôn ở đáy lòng hay không, cũng không cho anh biết?

Anh cứ như thế mà đi ra ngoài, Tô Dung miễn cảm yếu ớt, có phải sẽ miên man suy nghĩ hay không?

Cậu có nhìn thấy tờ giấy anh lưu lại hay không? Cậu có đem cháo hâm nóng lại mà ăn hay không?

Hay là, cậu đã sớm bị đau dạ dày ở trong phòng không đứng dậy nổi, nhưng mà anh lại không biết, còn sáng sớm đã bỏ ra ngoài tìm đến người phụ nữ khác.

Cao Thịnh đột nhiên đứng dậy, Ngô Tương Kỳ kỳ quái nhìn anh, “Anh xảy ra chuyện gì?”

Cao Thịnh nhìn cô, đây là vị hôn thê của anh, khi Tô Dung nghe được anh muốn kết hôn, rốt cuộc có tâm tình như thế nào?

Tô Dung. Không được, anh rất muốn, rất muốn nhìn thấy Tô Dung.

Từ trước tới nay đều là như vậy, thời điểm tâm hoảng ý loạn, nhìn thấy Tô Dung sẽ thật an tâm.

“Tương Kỳ, thật xin lỗi, tôi có việc gấp, tôi sẽ liên lạc với cô sau.”

Hiện tại, anh chỉ muốn gặp Tô Dung mà thôi.

13. Chương 13

Cao Thịnh vừa mở cửa ra, liền nhìn thấy Tô Dung đang xách vali hành lý trên tay, cậu kinh ngạc khi thấy anh, rồi mới cười khở cúi đầu.

“Anh đã trở lại? Tôi. Tôi phải đi, mấy năm nay cảm ơn anh, chuyện đêm qua, xin anh hãy quên đi. Sau này tôi sẽ không xuất hiện ở trước mặt anh nữa, nên anh cứ yên tâm.”

“Cậu muốn đi đâu?” Cao Thịnh thật khó khăn mở miệng.

“Tôi. Tạm thời sẽ đến nhà Ngô Đồng ở một thời gian, anh không cần lo lắng cho tôi.”

Cao Thịnh rất muốn nổi giận, đối với ý niệm cậu tự tiện muốn rời khỏi bên cạnh anh mà nổi giận, thế nhưng khi nhìn thấy Tô Dung cúi đầu đầy uỷ khuất, anh như không còn chút khí lực.

Anh bước vào nhà, ngăn trở đường đi của Tô Dung, rồi mới đóng cửa lại, giằng lấy hành lý trong tay cậu, không chút do dự dặt tay cậu.

Tô Dung đầu tiên là hoảng hốt, phản ứng tiếp theo là nhanh chóng rút tay về, “Cao Thịnh, anh không cần làm như vậy, tôi phải rời khỏi đây, nơi này tôi không có cách nào mà ở lại nữa.”

“Tại sao lại không có cách?” Đem Tô Dung kéo vào phòng, rồi đem hành lý ném sang một bên, Tô Dung bị anh bức dựa lưng vào cánh cửa, hai tay đặt ở phía trên đầu cậu.

“Tôi. Tôi thích anh ngô.” Tô Dung nhìn thấy Cao Thịnh đột nhiên áp lấy môi mình mà hôn, cậu sợ tới mức quên phản kháng, cho đến khi bị hôn đến đầu vầng mắt hoa.

“Tô Dung, thật xin lỗi.”

Tất cả nghi vấn của Cao Thịnh đều được giải đáp sau nụ hôn này, lần đầu tiên anh có cảm giác không muốn buông ra khi hôn.

Môi Tô Dung đặc biệt mềm, hương vị đặc biệt thơm, đặc biệt ngọt, cùng những người trước kia mà anh từng hôn qua không giống nhau, đôi cánh hoa này làm cho anh có chút kích động.

Tô Dung còn đang say mê trong nụ hôn của anh, nghe được anh nói câu thật xin lỗi kia, đầu tiên là kinh ngạc, rồi mới tan nát cõi lòng cúi đầu, “Không cần nói xin lỗi tôi, thả tôi đi đi.”

Cao Thịnh vừa rời hôn, có lẽ chỉ là để xác định một việc, xác định xong rồi, biết chính mình không sai, vậy là tốt rồi.

“Không đúng, cậu hiểu lầm.” Cao Thịnh đem Tô Dung kéo đến ôm vào trong ngực mình.

“Cao Thịnh, không cần như vậy, anh không tất yếu vì áy náy, cho nên liền đối với tôi như vậy. Anh không yêu tôi, lại đối với tôi thế này, sẽ chỉ càng làm tôi bị thương tổn mà thôi, tôi sẽ không sống thoải mái được.”

“Không, Tô Dung, tôi sẽ không vì áy náy mà ôm cậu, sẽ không vì muốn giữ cậu lại mà hôn cậu, Tô Dung, tôi thật là ngốc, đến bây giờ mới phát hiện ra.”

Tô Dung sửng sốt, dùng sức đẩy anh ra, “Anh, anh có biết chính mình đang nói cái gì không?”

“Đương nhiên biết.” Cao Thịnh ôn nhu nở nụ cười.

“Anh không cần đồng tình với tôi, cũng đừng xem tôi như người em trai mà đau lòng cho tôi, Cao Thịnh, không cần vì trấn an tôi, mà làm những việc khiến cho lòng tôi ảo vọng.”

Cao Thịnh nhìn thấy hai mắt Tô Dung doanh mẫn thống khổ, đau lòng lau nước mắt đang rơi xuống của cậu, “Tô Dung, anh thích em, khi anh hiểu được đã trễ, thật xin lỗi.”

“Cao Thịnh, anh điên rồi sao?” Tô Dung che hai tai lại đối với anh gào lên.

Nam nhân này, vì đau lòng em trai, mà ngay cả tình yêu cũng có thể bán đứng sao?

Cao Thịnh nhìn thấy Tô Dung yếu ớt, hiểu được hiện tại dù có nói cái gì, Tô Dung cũng sẽ cho rằng là anh đang trấn an cậu mà thôi.

Anh thật sốt ruột, nhưng cũng chỉ có thể trách chính mình. Trước kia hồ đồ thấy không rõ lắm tình cảm chính mình, hiện tại đã thấy rõ ràng, ngược lại còn bị hiểu lầm, cũng chẳng trách người khác.

Nhìn thấy hai mắt Tô Dung sưng đỏ, đau lòng nên anh quyết định dùng một loại phương pháp khác.

Ôm lấy mặt cậu, hôn lên những giọt nước mắt làm cho chính mình đau lòng, rồi thừa dịp Tô Dung kinh ngạc ngẩn người, lại một lần nữa khoá lấy môi cậu.

Dục vọng giam cầm đã lâu một khi bị thối nhẹ, cũng đủ để trở thành đại hoạ hừng hực cháy lan cả cánh đồng.

Tay Cao Thịnh trượt vào trong áo sơmi, tùy ý vuốt ve da thịt cậu, tuyệt hảo xúc cảm làm cho anh yêu thích không buông tay, thân thể Tô Dung anh đã xem qua trăm ngàn lần, nhưng cho tới bây giờ mới biết sờ vào lại thoải mái như thế.

Cảm giác dục vọng chính mình đang dần dần tăng vọt, Cao Thịnh cười khổ, sao trước giờ đối Tô Dung không có khát vọng, mà thân thể anh giờ này khắc này có biết bao nhiêu là ham muốn cậu.

Bởi vì không rõ tâm tình của mình, cho nên mới không có dục vọng. Có lẽ cũng từng có, thế nhưng vì hai chữ em trai, không chỉ giam cầm Tô Dung, mà còn áp lực khát vọng chính mình.

Thật sự là tự làm tự chịu.

Bất quá, một khi đã hiểu được tâm tình của mình, Cao Thịnh chỉ hận trong quá khứ có thật nhiều cơ hội, lại cứ để trôi qua trong tay.

Một khi sợi dây ràng buộc của cái gọi là “anh em” được giải khai, chiếc hộp giam cầm được mở ra, tất cả dục vọng sẽ mãnh liệt phun trào, tâm tình của anh liền cứ như thế mà đối với Tô Dung.

“Không cần, Cao Thịnh. . . . Anh có biết chính mình đang làm cái gì hay không?” Hai má Tô Dung đang tái nhợt thốt nhiên nhiễm đỏ, cậu không dám tưởng tượng người luôn mồm gọi cậu là em trai, cư nhiên đối với cậu làm ra chuyện như vậy.

“Biết, Tô Dung, anh rất muốn em, bởi vì thích em, cho nên muốn có em. Tha thứ cho anh hiểu được quá muộn, cho anh một cơ hội nữa, được không?” Cao Thịnh vừa nói, vừa cởi ra áo sơmi cùng quần của cậu.

Tô Dung một bên muốn nghe anh nói chuyện, một bên muốn ngăn cản động tác của anh, vì phân tâm nên kết quả chính mình bị thoát gần như trần trụi, còn nghe không rõ lắm anh đang nói cái gì?

“Không cần như vậy, anh không thể đối với tôi làm như thế, tôi là em trai của anh.”

“Chết tiệt em trai, anh mới không lo em có phải là em trai hay không, từ giờ trở đi, em không còn là em trai của anh nữa.”

Tô Dung như đang mộng, “Vậy tôi đây là cái gì? Chẳng lẽ chúng ta ngay cả bạn bè đều làm không được sao? Phải không?”

“Đương nhiên.” Cao Thịnh hôn lên lỗ tai cậu, “Chúng ta là tình nhân, không giống như đối với bạn bè. Tô Dung, anh sẽ không đối với em trai, sẽ không đối với bạn bè mà làm như thế, anh phi thường muốn em, bởi vì anh thích em.” Anh giữ chặt tay cậu, phóng tới hạ thân sôi sục của chính mình, nhìn thấy cậu chân tay luống cuống đỏ mặt, cúi đầu nở nụ cười.

“Anh. . . . Quá, quá nhanh.” Tay Tô Dung nóng như chạm phải lửa, rút nhanh về, bắt quá đầu óc vẫn còn tỉnh táo để phản ứng.

“Anh còn ngại quá chậm.” Cao Thịnh hôn lên đôi môi muốn nói chuyện của cậu, quyết định đem cậu hôn đến mềm nhũn mới thôi, tốt nhất hôn ra nhiệt tình của cậu, loại sự tình này không tốt khi làm đơn độc.

Đem người thả đến trên giường, từ trong quần lấy ra trơn tề mới vừa mua, anh nhìn nam nhân mềm ngọt ở trên giường, cảm giác chính mình kích động tựa như một thanh niên mười bảy, mười tám tuổi mới lớn.

Lúc vào tiệm tạp hoá để mua nó, chính anh cũng có chút ngượng ngùng, nhìn thấy nó, trả tiền xong còn cảm thấy xấu hổ không thôi.

Bất quá, hiện tại xem ra thật đúng như dự kiến trước, nói không chừng trong tiềm thức chính mình đã sớm nghĩ đến người này ăn luôn rồi cũng nên.

Tô Dung cảm thấy một trận mát mẻ, phục hồi tinh thần lại liền nhìn thấy toàn thân chính mình cơ hồ trần trụi, nhanh chóng kéo qua chăn che khuất một chút cảnh xuân, rồi mới theo bản năng lui về sau, sao lại có loại cảm giác bị cưỡng bạo thế này.

Cao Thịnh giật tấm chăn ra, “Tô Dung, đừng trốn.”

Tô Dung chặt vật lấy tay che chắn ở trước ngực, “Cao Thịnh, anh không biết chính mình đang làm cái gì đâu, anh mau dừng lại đi.”

Cao Thịnh bắt được tay cậu, “Tô Dung, tin tưởng anh, anh so với bất kỳ ai khác đều biết hiện tại chính mình đang suy nghĩ và muốn làm gì, xin em hãy tin tưởng anh, anh yêu em, đem em giao cho anh được không?”

“Anh.” Tô Dung nhìn anh, đương nhiên là cậu muốn nói hử, thế nhưng anh thật sự đã thanh tỉnh rồi sao?

“Tô Dung, anh thật sự rất muốn em, nếu anh không thích em, anh có thể kích động như thế này sao?” Cao Thịnh dùng bộ vị đã cương cứng cọ cọ vào đùi cậu, cảm giác cậu một trận run rẩy.

Tô Dung mặt đỏ giống như sắp xuất huyết, cậu bất an lại chỉ có thể thần phục gật đầu, “Nếu như anh xác định chính mình đang làm cái gì.”

Cao Thịnh hôn cậu, anh sẽ tự thể nghiệm để nói cho cậu biết, anh đã thật sự hiểu rõ tâm ý chính mình.

14. Chương 14

Khi Tô Dung một lần nữa tỉnh lại, chống lại một đôi mắt mang cười, cậu muốn mở miệng nói cái gì đó, mới động một chút, toàn thân đau nhức giống như muốn tan rã đối với cậu kháng nghị, muốn cậu không được lộn xộn, mà đau nhức này làm cho cậu nhớ tới tình sự đã xảy ra, đỏ bừng hai gò má.

“Tỉnh?” Cao Thịnh hôn lên đôi môi hé mở của cậu, dục vọng một khi bị mở ra liền cuộn cuộn không dứt, nếu không phải lo cho thân thể Tô Dung, anh nhất định đã đè cậu ra mà ân ái cho đến khi chính mình hoàn toàn thoả mãn mới thôi.

“Ân, anh.” Tô Dung bất an lại đau thương nhìn anh, “Anh có hối hận không?”

“Hối hận cái gì?” Cao Thịnh biết cậu định hỏi cái gì, muốn chọc ghẹo cậu, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt đau thương của cậu, lại nhìn không được mềm lòng, “Dĩ nhiên là hối hận rồi, hối hận là tại sao anh có thể ngốc nghếch như thế, đến bây giờ mới nhìn rõ tình cảm của chính mình. Ngốc Tô Dung, vì sao em thích anh lại không nói? Tại sao để cho anh thương tổn em lâu như thế? Những năm qua, anh thật không phải là người.”

Tô Dung không xác định lắm nhìn anh, “Anh. Tôi. Ai, tôi chẳng biết nói sao, không nói, có thể ở lại bên cạnh anh, tôi muốn nói cái gì liền cũng không có.”

“Đều là lỗi của anh, nếu không phải anh ngu ngốc, anh sẽ không để em đau lòng ở bên cạnh anh nhiều năm như thế, còn không hiểu được tình cảm chính mình. Làm cho em luôn thương tâm, thậm chí còn mơ hồ thiếu chút nữa đã kết hôn với người khác, may mắn, hết thấy đều còn kịp. Nếu mất đi em, anh mới hối hận, tới lúc đó cho dù nói cái gì đều không còn kịp rồi.”

“Anh. . . .” Tô Dung muốn từ trong mắt anh nhìn ra có gì miễn cưỡng hay không, thế nhưng chỉ nhìn thấy thật tràn đầy tình cảm ôn nhu, cùng nồng hậu tự trách, còn có thành khẩn, giống như những gì anh nói đều là sự thật.

“Còn chưa tin anh?” Cao Thịnh hôn Tô Dung, ở bên môi cậu thì thầm, “Tô Dung, anh đâu phải loại người hạ lưu như vậy, vì muốn giữ em lại làm em trai, mà anh liền lên giường với em. Nếu không phải thích em, anh không có hứng thú ôm một nam nhân. Như vậy em còn không hiểu được lòng anh sao? Em phải tin tưởng anh, anh mới có cơ hội bồi thường em.”

Tô Dung vốn sắp tin những gì anh nói, nhưng khi nghe đến hai chữ bồi thường lại làm cho cậu như ngã vào đáy cốc, “Không cần bồi thường, anh đối với tôi thật sự tốt lắm, không cần vì sợ tôi thương tâm cho nên muốn bồi thường tôi, anh không thương tôi thì cứ để tôi đi.”

“Ngốc Tô Dung.” Nhìn thấy chính mình trước kia ăn ở nhiều thất bại, làm cho Tô Dung tuyệt không tin tưởng anh, “Anh là thật sự thích em, phải làm như thế nào em mới tin tưởng anh?”

“Anh không thích tôi, anh luôn xem tôi như em trai, sao có thể đột nhiên liền thích tôi chứ?”

Tô Dung nghĩ tới nghĩ lui đều cảm thấy không có khả năng, chỉ trong một đêm mà biến hoá như vậy là quá lớn.

Cao Thịnh thở dài, “Vậy em nói đi, anh là loại người sẽ cùng em trai chính mình lên giường sao?”

“Tôi. . . .” Tô Dung nghẹn lời.

“Còn nữa, nếu anh đối với em không có tình cảm, thì có thể giống như quỷ háo sắc mà kéo em lên giường sao? Anh là người tuý tiện làm tình với người khác như thế ư? Mà đó lại là một nam nhân?”

“Tôi. . . .” Tô Dung vẫn là trả lời không được.

Cao Thịnh nhấp nháy mắt, bàn tay tiến vào trong chăn vuốt ve thân thể Tô Dung, “Càng không xong chính là, anh còn muốn em, Tô Dung à.”

Tô Dung lúc này có thể có lời muốn nói, cậu đỏ mặt giữ chặt tay anh, “Anh, anh không cần như thế. . . .”

Cao Thịnh trốn tránh tay cậu, trượt xuống mông cậu, nhẹ nhàng, khiêu khích xoa xoa, “Bên trong Tô Dung nóng quá, thật thoải mái, chúng ta lại đến một lần đi. Dù sao em cũng chưa tin anh, này làm tình, làm yêu, chúng ta đây liền đem yêu làm cho bật ra, làm cho đến khi em tin tưởng anh mới thôi.”

“Tôi tin, tôi tin anh rồi.” Tô Dung né tránh tay anh, nháy mắt cả người anh đều đã tiến vào chăn bông, “Tôi tin anh mà, anh nhanh lên ra ngoài đi.”

“Tô Dung, anh muốn ôm em.”

“Nhưng mà anh. . . .” Tô Dung nghĩ nghĩ lắc đầu, “Hiện tại không được.”

Cao Thịnh lại không để cho cậu có cơ hội phản kháng, dùng sức đem người kéo đến trong ngực, rồi mới không biết xấu hổ dùng tứ chi vây khốn cậu, “Tô Dung, không cần lộn xộn, em có biết nam nhân rất dễ dàng xúc động không, nhất là với một người thật yêu em, yêu đến hận không thể đem em nuốt luôn vào trong bụng.”

Tô Dung đỏ mặt, bị anh dùng phương thức này vây chặt, “Cao Thịnh, anh thật sự thích tôi?”

“Tích lũy bảy, tám năm, hẳn là có thể thăng cấp lên yêu đi?”

Nhìn xem, loại phương thức câu thông này thật tốt, người yêu không nghe lời cuối cùng đã nguyện ý nghe mình nói chuyện.

“Anh chỉ xem tôi như em trai.” Trong lời nói của Tô Dung không phải không có nén giận cùng khổ sở.

Cao Thịnh đau lòng vỗ về lưng cậu, “Anh biết, anh nói rồi là anh ngu ngốc, cho nên mới để cho em một mình thương tâm suốt bảy, tám năm, thật xin lỗi, thật sự rất xin lỗi em. Nhưng mà hiện tại ngấm lại, anh đối với em quan tâm căn bản vượt qua phạm vi anh em, anh luôn nghĩ về em, không lúc nào mà không nghĩ

về em, lo lắng em đã ăn cơm chưa? Lo lắng thân thể có thể không thoải mái hay không? Tâm tình em hôm nay có hảo hay không? Anh thích nhìn thấy em cười, kỳ thật, chỉ có loại người ngu ngốc giống như anh, mới có thể nghĩ đây chỉ là thân tình.”

“Nếu em trai anh còn sống, có lẽ em sẽ không vất vả như thế. Càng đáng xấu hổ chính là, hiện tại nhớ tới, anh cuối cùng là luôn bám lấy em, dính chặt vào em. Tuy rằng miệng nói muốn em đi kết giao bạn trai, cũng nhờ bạn thân giúp em giới thiệu bạn trai, nhưng chính anh lại là người phản đối mạnh nhất. Kỳ thật, anh căn bản là không hy vọng em kết giao được bạn trai, anh chỉ muốn chiếm lấy em mà thôi.”

Tô Dung đỏ hốc mắt, “Anh thật sự không có lầm? Tôi chỉ sợ anh một phút hồ đồ, sự thật là anh không có thích tôi, đối với tôi thế này chỉ là do áy náy.”

“Con người ta hồ đồ một lần là đủ rồi, chỉ cần cẩn thận suy nghĩ một chút, rất nhiều chuyện đều thật rõ ràng. Thời điểm anh tức giận đều muốn nhìn thấy em, bởi vì em có thể làm cho anh bình tĩnh, thời điểm anh vui vẻ đều muốn nói cho em biết, bởi vì anh muốn chia sẻ với em. Rất nhiều chuyện bởi vì thời gian lâu mà trở thành thói quen, hơn nữa chúng ta từ khi bắt đầu đã bị anh ngu ngốc hạn định thành quan hệ anh em, cho nên chưa bao giờ nghiêm túc suy nghĩ qua. Hiện tại nghĩ lại thật sự có điểm kỳ quái, có người anh trai nào cơ hồ mỗi ngày vào giờ nghỉ giữa trưa đều chạy đến tìm em trai cùng đi ăn cơm chứ?”

“Đó là vì anh thật sự rất yêu thương em trai mình.”

“Đừng ngại biện, cho dù anh có yêu thương nó như thế nào cũng sẽ không đem tất cả tinh thần phóng tới trên người nó.” Cao Thịnh hôn lên đôi mắt uỷ khuất của cậu, “Ngày hôm qua lời hấn nói đã đánh thức anh, con người luôn cần một người bầu bạn, đó là bởi vì một mình sẽ rất tịch mịch cô độc. Mà từ ngày anh quen biết với em, suốt bảy, tám năm qua, chưa từng có cảm giác cô đơn quanh quẽ. Cái loại cảm giác bình tĩnh này, chỉ có người anh yêu mới có thể cho, là em làm cho anh thật an lòng, vì anh biết dù có đi bao xa, bao lâu, vừa quay đầu lại liền có em ngay bên cạnh anh.”

Cao Thịnh yêu thương nhìn cậu, “Hấn nói đúng, có lẽ trong tiềm thức anh đã sớm biết em thích anh, thế nhưng anh lại giả ngu để khi dễ em, làm cho em chịu uỷ khuất. Tô Dung, ngoại trừ em rồi bỏ anh, ngoại trừ em không thương anh ra, em muốn xử phạt anh như thế nào, anh đều có thể nhận, chúng ta đã muốn lãng phí bảy, tám năm, thời gian còn lại, anh muốn yêu em nhiều hơn, anh sẽ gấp bội yêu em.”

Anh dừng một chút, nâng lên mặt cậu, “Nói cho anh biết, anh có tới kịp không? Em có cho anh cơ hội không?”

Tô Dung lệ nóng doanh tròng, “Nếu anh là thật lòng yêu em, đương nhiên tới kịp.” Cậu ôm chặt anh, “Không cần gặt em, đừng cho em một bước lên thiên đường, rồi sau đó lại vùi em vào hố sâu địa ngục.”

“Anh sẽ không bao giờ làm vậy, chỉ cần cho anh cơ hội chứng minh.”

“Cao Thịnh, em nghĩ không đến, em có thể đợi được anh rồi, em phải làm sao đây? Em hạnh phúc quá.” Tô Dung vừa khóc vừa cười, thật sự là càng ngày càng không giống nam nhân mà.

“Anh so với em càng hạnh phúc hơn, anh cứ nhiên có cơ hội để yêu em, anh suýt chút nữa mất đi em rồi.”

Tô Dung bỗng nhiên lại mất đi tươi cười, kéo ra khoảng cách hai người, “Anh, anh còn muốn kết hôn không?”

“Đương nhiên sẽ không, anh đã có em, tại sao phải kết hôn?”

“Nhưng anh rất thích trẻ con.”

“Anh càng thích Tô Dung, hơn nữa Tô Dung ở trong mắt anh, tựa như một đứa trẻ không lớn, luôn làm cho anh lo lắng.” Cùng lắm thì sau này đi nhận con nuôi thôi.

Không có đứa con ruột của chính mình thì đáng tiếc thật đấy, nhưng nếu bởi vì một người không biết sẽ tồn tại trong tương lai hay không, mà đánh mất đi một người lúc nào cũng kề cận bên cạnh mình suốt bảy, tám năm, hiện tại anh làm không được.

Tô Dung hồng mặt, rất không xác định nhìn anh, “Thật sự? Anh sẽ không hối hận?”

“Đương nhiên.”

“Còn vị hôn thê của anh thì sao?”

“Anh sẽ cùng cô ta nói rõ.”

“Thật ư? Em thấy có lỗi với cô ấy quá, nhưng em không muốn san sẻ anh cùng với ai khác.”

“Không cần đem anh san sẻ với ai, vất vả như vậy, thương tâm như vậy em đều nguyện ý canh giữ ở bên cạnh anh, hiện tại càng không thể đem anh chia sẻ cho ai cả, muốn xử phạt anh cũng không thể dùng phương thức này.”

“Em sẽ không dùng phương thức này xử phạt anh, bởi vì làm vậy em cũng sẽ đau.” Tô Dung một lần nữa nằm trên người anh.

Anh ôm cậu thật chặt, thật chân thành nói, “Tô Dung, thật xin lỗi.”

Tô Dung ôn nhu ở trong ngực anh cười, “Không sao đâu, chỉ cần anh thích em là tốt rồi, chỉ cần anh thích em, việc gì em cũng có thể nhận.”

“Anh thích em.”

“Àn, khoan đã, tối hôm qua anh cùng người kia?”

“Anh cùng hần chỉ là bạn bè mà thôi.”

“Nhưng mà anh ta đối với anh, giống như không chỉ là bạn bè.” Tô Dung đã có quyền để ghen, cho nên đương nhiên cậu sẽ không khách khí nói ra bất mãn chính mình.

“Hần làm vậy đêm qua chỉ là muốn bức em nói ra tình cảm của em đối với anh mà thôi.”

“Anh ta?” Tô Dung thật kinh ngạc, “Ngay cả anh cả cũng biết là em thích anh?”

“Àn, hần hần là càng xác định anh thích em.” Cao Thịnh thật bất đắc dĩ nói.

“Thật sao?” Tô Dung cười ngọt ngào, “Anh nói anh ta thất tình.”

“Ách, rất giống với em.”

“Là có ý gì?”

“Người hần thích cũng muốn kết hôn.”

“Anh ta nhất định đang rất buồn.”

“Thật xin lỗi.”

Tô Dung che lấy miệng anh, “Anh nếu thích em, cũng đừng nói với em câu xin lỗi nữa.”

“Vậy thì anh sẽ nói anh yêu em.” Cao Thịnh hiểu được liền sửa lại.

“Thế là tốt nhất.” Tô Dung hạnh phúc nâng mặt lên, bỗng nhiên lại nghĩ tới cái gì đó, “Vậy thì tại sao anh ta giống như nhìn thấy Phi Dương liền trốn đi?”

“Phi Dương? Hần là ai vậy?” Cao Thịnh đổ kị khi từ miệng cậu thốt ra tên của một gã nào đó, hiện tại ngấm lại, dường như cho tới bây giờ anh cũng không thích bạn bè bên cạnh Tô Dung.

“Anh đang ghen?” Tô Dung nhìn thấy một đôi mắt rõ ràng ghen tuông, tươi cười càng sâu.

“Đương nhiên.”

Tô Dung nhìn anh, thật là hạnh phúc quá, “Anh ta là tình nhân của Ngô Đồng.”

Cao Thịnh có chút thông suốt, “Khó trách hần hoả đại như vậy.”

“Àn, vậy anh có biết vì sao không?”

“Cái tên Phi Dương kia họ gì?”

“Nhâm, Nhâm Phi Dương.”

“Nhâm Phi Dương?” Cao Thịnh suy nghĩ một chút, “Anh nhớ rõ người hắc thâm mền cũng tên là Nhâm gì đó, bất quá hắc đều gọi tên thường sử dụng trong kinh doanh của người kia là nhiều, hình như là An Đức Sâm thì phải”

“An Đức Sâm? Em cũng chưa từng nghe qua.” Tô Dung tò mò nhìn anh, “Anh rất rõ ràng chuyện của anh ta cùng An Đức Sâm sao? Cũng không thể nói cho em biết?”

“Đối với nam nhân khác tò mò như thế làm cái gì?”

Tô Dung nhìn thấy anh lại ghen, vui vẻ nở nụ cười, “Không cần ghen tuông như thế, em chỉ là muốn nghe một ít chuyện về bọn họ mà thôi.”

“Cũng có thể, bất quá em phải hôn nhẹ anh trước.”

Tô Dung đỏ mặt, làm theo ý của anh, phớt nhẹ lên má như chuồn chuồn lướt nước.

Cao Thịnh nhú mày, “Quên đi, anh chính mình làm vậy.”

Nói làm liền làm, hôn đến khi Tô Dung đầu vầng mắt hoa, anh mới cảm thấy mỹ mãn bắt đầu kể chuyện thoả mãn “vợ”.

Kỳ thật nói trắng ra, nói tóm lại, cũng chỉ là câu chuyện tình yêu làm cho một người bị thương thôi.

Hoặc là nói, kỳ thật chuyện này rất đơn giản cũng rất trầm trọng, đơn giản vì diễn viên là một đôi bạn tốt, trầm trọng là trong đó có một người thâm mền một người khác, như thế mà thôi.

15. Chương 15

Bởi vì bỏ qua nhiều lắm, bởi vì bỏ qua lâu lắm, cho nên phải gấp bội yêu trở về.

Mà có người cũng thói quen cô đơn quá sâu, thói quen chua xót thật lâu, còn chưa thể thói quen thân mật ở chung như thế, trong cơn vui sướng mà cứ ngỡ như đang mộng, mang theo bất an phiêu lãng ở đám mây.

Khoái hoạt, tựa hồ cũng cất giấu sợ hãi rơi xuống.

Cao Thịnh nhìn thấy người yêu quật cường đứng dậy thay quần áo, có một chút bất mãn, “Sớm biết em còn có thể hạ được giường, căn bản không nên dễ dàng buông tha em như vậy.”

Tô Dung quay đầu lại trừng anh liếc mắt một cái, nhịn không được then đỏ mặt, không biết là bởi vì bị lời nói của anh làm cho chính mình chân tay luống cuống, hay là bởi vì hai mắt anh cứ như đại hỏa nhìn chăm chăm chính mình thay quần áo, hoặc là nói kỳ thật cậu chỉ là gắng gượng đứng lên, không muốn ở trước mặt anh nhận thua. Cho nên khi cậu nhắc chân chuẩn bị mặc quần, lại bủn rủn thiếu chút nữa té ngã, cậu thật muốn kiểm một cái hàm ngậm mà trốn đi.

Cao Thịnh giúp đỡ cậu, đem người yêu không nghe lời ôm quay về trên giường, “Đã nói em không cần miễn cưỡng mà, anh đang nghĩ là em sao có thể còn khí lực xuống giường, đem qua rõ ràng liền ngắt xỉu đi, nếu không chúng ta đã tiếp tục chiến đấu rồi.”

“Anh điên rồi?” Tô Dung cố gắng ngăn cản người yêu động tay động chân, nhưng cậu căn bản không phải đối thủ của Cao Thịnh, chỉ chốc lát sau, đã bị hôn đến ý nghĩ mơ hồ, thờ hờn hển.

Cao Thịnh cố gắng ở trên thân thể trắng nõn của người yêu mà cày cấy, e sợ người khác không thấy được chính mình lưu lại ký hiệu, cầm kỹ một khi giải trừ, Cao Thịnh so với ai khác càng cảnh giác thời gian không đủ dùng.

“Cao Thịnh, không thể, em muốn đi làm.”

“Xin phép một ngày.”

Tô Dung bắt đầu dĩ kêu lên, “Cao Thịnh.”

“Xin phép một ngày.” Cao Thịnh hôn môi cậu, ý đồ hoà tan bất mãn của cậu.

Anh biết rõ Tô Dung suy nghĩ cái gì, cậu cảm thấy quan hệ giữa hai người chỉ trong một đêm mà biến hoá quá lớn, quá mau, cho nên mới muốn đi làm, làm lạnh một chút tâm tình, hảo hảo hiểu rõ hơn.

Tô Dung không biết, không chỉ cậu cảm thấy trở tay không kịp, ngay cả anh cũng thấp thỏm lo âu, thứ tình cảm vừa quen thuộc rồi lại vừa xa lạ hướng anh vọt tới, anh cơ hồ muốn ngập đầu, chỉ có ôm Tô Dung, anh mới có thể cảm thấy an tâm.

Anh có một loại sợ hãi, có lẽ là xử phạt khi anh thương tổn Tô Dung, luôn cảm thấy một khi buông tay, Tô Dung sẽ rời đi chính mình.

Lúc ấy hết thấy đều không kịp.

Tô Dung mấy lần muốn mở miệng, đều bị nụ hôn của anh chặn đứng, cậu có một chút bất đắc dĩ, trong lòng rất rõ ràng Cao Thịnh cố chấp, hôm nay muốn đi làm, là không có khả năng.

“Tô Dung, xin phép được không?”

Tô Dung nhìn anh, “Àn, để em điện cho Ngô Đồng, nhờ cậu ấy giúp em xin phép.”

Mới nói xong như thế, di động liền vang lên, Cao Thịnh giúp cậu lấy qua điện thoại, nhìn xuống màn hình, “Là Bạch Ngô Đồng.” Tri kỷ ấn nút trả lời, đặt ở bên tai cậu.

“Ừ? Àn, tôi vừa vặn cũng muốn gọi điện thoại cho cậu. Muốn nhờ cậu giúp tôi xin phép. Không phải, phải” Tô Dung trộm liếc mắt dò xét Cao Thịnh, cảm thấy có chút khó mở miệng.”Không việc gì, chỉ là thân thể không thoải mái. Ác, cậu cũng muốn xin phép? Cậu xảy ra chuyện gì? Thân thể không thoải mái? Có cần đến bệnh viện hay không? Không cần? Nghỉ ngơi một chút thì tốt rồi? Để bác sĩ khám một chút là được rồi? Không cần?” Tô Dung một bên nghe thanh âm bạn tốt có điểm khàn khàn, một bên thấy Cao Thịnh cười trộm, dùng ánh mắt hỏi anh đang cười cái gì, phía bên kia điện thoại trùng hợp thay đổi người phát ngôn, “Phi Dương?”

Cao Thịnh cười đoạt lấy điện thoại, “Tôi là Cao Thịnh.”

Tô Dung muốn cướp lại trả lời, Cao Thịnh lại hướng cậu làm cái thủ thế, làm cho cậu chỉ có thể nhún mày dừng lại động tác.

“Đúng, là tôi. Àn, đúng vậy. Hảo, chúng ta đây liền cùng nhau xin phép là được. Phải” Cao Thịnh vừa nói vừa ngọt ngào hôn môi Tô Dung, lại lập tức đáp lời điện thoại, Tô Dung chỉ có thể trầm mặc làm cho anh quấy rầy chính mình, “Hảo, tôi biết rồi, cứ như vậy.”

Tô Dung thấy anh chấm dứt điện thoại, lo lắng hỏi han, “Ngô Đồng rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Không cần lo lắng.”

“Tại sao không cần lo lắng?”

“Em như thế nào, cậu ta liền như thế ấy. Em nằm một chút, anh đi giúp em xin phép.”

Tô Dung oanh một chút đỏ bừng lên mặt, khó trách vừa rồi bạn tốt ở điện thoại nói không tỉ mỉ, nhưng mà Phi Dương cùng anh lại không quen, sao có thể nói với anh chuyện riêng tư như thế?

Đợi cho người yêu lại đi vào phòng, Tô Dung đỏ mặt nghi hoặc mở miệng, “Tại sao anh lại biết?”

“Trực giác, đúng rồi, Nhâm Phi Dương cũng biết chúng ta phát sinh quan hệ .”

“Cái gì? !” Tô Dung kinh ngạc nhìn anh, “Anh nói vào lúc nào? Anh sao có thể nói với anh ta?”

“Vừa mới nãy đây, anh cùng anh ta lại không quen, cũng không biết cách liên lạc với anh ta, đương nhiên là nói luôn lúc nãy rồi. Còn có, rất nhiều sự tình, không cần phải nói cũng hiểu được, anh nghĩ hiện tại bạn của em cũng biết.”

“Nhưng mà vừa rồi em thấy hai anh cũng đâu có nói cái gì.” Tô Dung nghĩ muốn phá đầu đều nghĩ không ra mấy câu vừa rồi anh nói có chỗ nào đặc biệt.

“Đây là một loại trực giác.”

“Em không hiểu.”

“Em không cần phải hiểu.”

“Nhưng mà.” Bao nhiêu tò mò của Tô Dung lập tức bị hoà tan trong môi hôn đầy đặc của anh.

“Hào hào ngủ một chút, em cần nghỉ ngơi.”

“Anh muốn đi đâu?”

Cao Thịnh ôm Tô Dung đang bất an, “Ngủ cùng với em.”

Tô Dung bị anh ôm thật chặt, chặt đến có thể đem bất an trong lòng mà giải trừ hết, ở trong ngực anh cảm thấy vừa ấm áp lại vừa thoải mái, lúc này đây không phải chính mình cố ý tới gần anh, mà là được anh chủ động ôm chặt.

“Cao Thịnh, em thật sự không phải đang nằm mơ đúng không?”

“Không phải.”

Tô Dung ở trong ngực anh mà an tâm nhắm mắt lại, giống như đứa nhỏ đi đã lâu rồi, nghiêng ngả lão đảo thật không dễ dàng đi đến chung điểm, rồi cuối cùng mới có thể hào hào ngủ một giấc thật ngon.

Ở trong ngực anh là nơi cậu cảm thấy tối hạnh phúc, tối an tâm mà ngủ.

Trên đời này, không có chuyện nào so với việc này hạnh phúc hơn.

16. Chương 16

Bọn họ cùng nhau đi dạo phố, bọn họ cùng nhau đi xem phim, bọn họ cùng nhau đi mua sắm, những lúc ở trên đường không người, họ hào phóng nắm tay nhau, ngọt ngào dựa sát vào nhau .

Tựa như những người yêu bình thường hẹn hò với nhau, họ có quyền hưởng thụ giờ phút mặn nồng ân ái nhất.

Không phải anh trai mang theo em trai, không phải bị gánh nặng bởi quan hệ đã một thời phát sinh ngăn cách bọn họ, cõi bỏ gông xiềng này, bọn họ cuối cùng có thể thấy rõ ràng, tình yêu mà họ dành cho nhau.

Một chút thời gian nghỉ trưa liền vội vã gặp mặt, cho dù chỉ trao đổi lẫn nhau một ánh mắt, cũng cảm thấy vô cùng hạnh phúc, như là hai thiếu niên mới vừa biết thế nào là yêu, trong lòng chỉ có lẫn nhau. Mỗi thời mỗi khắc đều muốn bên nhau, cho dù ngoại trừ thời gian đi làm ra, tất cả thời gian còn lại đều ôm nhau cũng cảm thấy không đủ, chỉ muốn hai mươi bốn giờ đều cùng một chỗ, hận là không thể làm chung trong một công ty.

Vừa vào cửa, buông cặp táp cùng mấy túi nguyên liệu nấu ăn vừa rồi đến siêu thị mua xuống, Cao Thịnh liền ôm chặt lấy Tô Dung, dồn dập hôn một cách nồng nhiệt.

Cả ngày đều nhớ Tô Dung, nhớ đến muốn chết, anh càng ngày càng cảm nhận một cách sâu sắc hơn cái gọi là tương tư yếu nhân mệnh , có đôi khi nhớ cậu, muốn cậu đến thống khổ, có đôi khi kim lòng không đành mà ngày ngó cười, có đôi khi bất chợt thở dài, ngay cả thư ký đều nhìn ra anh đang chìm đắm trong tình yêu cuồng nhiệt.

“Chờ một chút.” Tô Dung đỏ bừng nghiêm mặt, thở hồng hộc, thật sự nếu không ngăn cản, tuyệt không hoài nghi nam nhân này lại ở chỗ này mà “ăn” mình luôn.

“Tô Dung, em không muốn anh sao?”

Tô Dung nhìn thấy Cao Thịnh lộ ra bộ dáng đáng thương, hai tay để ở trước ngực anh, vẫn là cường ngạnh không để cho anh tiếp cận thêm nữa, đúng thật là cậu rất muốn anh, nhưng thân thể một điểm cũng không muốn, thân thể thăm nghĩ phải hảo hảo nghỉ ngơi.

“Muốn chứ, nhưng em đói bụng.”

Cao Thịnh ra vẻ ủ rũ khuất nhìn Tô Dung, giống như tráng sĩ đoạn cổ tay thật sâu liếc mắt nhìn cậu một cái, rồi mới xách lên gói to, cũng không quay đầu lại ủ rũ đi vào phòng bếp.

Tô Dung cười, nhưng tuyệt không đồng tình với anh, bởi vì nếu đồng tình, kết quả ngày hôm sau cậu sẽ không dậy nổi.

Đợi cho cậu tắm xong, thổi khô tóc, rồi mới tiến vào phòng bếp, nam nhân đang vội vàng nấu đồ ăn liền về mặt ai oán nhìn cậu, “Sao em có thể đi tắm trước?”

Tô Dung không khỏi bật cười, “Thần kinh, được rồi, vậy anh đi tắm đi, còn lại để em làm cho.”

“Em ra bên ngoài chờ đi, sắp xong rồi.”

“Ở chỗ này chờ cũng vậy thôi.”

“Sẽ bị ám khói dầu đấy, em mới vừa tắm xong mà.”

Tô Dung đi ra phía trước, ôm lấy thắt lưng anh, “Em lại không sợ, thơm quá, thanh tiêu sao thịt bò, thật muốn cay thêm một chút.”

Cao Thịnh lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt, “Không được.”

“Hảo keo kiệt.” Tô Dung cười ngọt ngào oán giận.

“Chẳng lẽ anh phải hào phóng cho em ngược đãi thân thể chính mình sao?” Cao Thịnh kéo tay cậu ra, cầm lấy chén đĩa.

Xoay người tranh thủ thời gian hôn môi cậu một cái, rồi tay trái nắm tay cậu, tay phải bưng thức ăn đi ra phòng bếp.

“Em ăn cơm trước đi, anh phải đi tắm rửa một chút.” Cao Thịnh lại hôn trộm một lần, “Không được chờ anh, bằng không buổi tối hôm nay em liền xong đời.”

Tô Dung đỏ mặt đẩy anh ra, “Đã biết, anh đi tắm nhanh lên.”

Một mình ngồi ở bàn ăn cũng không cô đơn, một mình ăn cơm cũng không quanh quẽ, bởi vì cậu biết, người yêu rất nhanh sẽ trở lại bên cạnh chính mình.

Bởi vì có bệnh đau dạ dày, cho nên Tô Dung luôn luôn không thể đói, cũng không thể ăn quá no. Cùng với làm cho chính mình bị đói chờ người yêu, rồi làm cho chính mình sinh bệnh, làm cho người yêu đau lòng, Tô Dung tình nguyện nghe lời tự mình thưởng thức tay nghề của người yêu trước.

Yêu, là không để cho đối phương vì chính mình lo lắng.

Tô Dung cắn một ngụm thịt gà, còn lại nửa miếng lại rơi vào một cái miệng trộm đứng phía sau cậu.

“Ăn ngon, bắt quá so với em còn thiếu một chút.”

Tô Dung trừng anh, “Ăn cơm liền ăn cơm, có thể im lặng một chút hay không?”

Cao Thịnh từ phòng bếp bưng một chén cơm trắng đi ra, đem ghế dựa kéo đến bên cạnh Tô Dung, rồi mới dựa vào cậu ngồi xuống, thói quen mới nhất là tay trái sờ sảng nắm lấy thắt lưng cậu, chỉ dùng tay phải để ăn cơm.

“Em thật chịu không nổi anh.”

Đang trên bàn cơm, không thích hợp phong tình như vậy.

Nghĩ đến chính mình không lâu còn đối với việc Cao Thịnh ngồi bên cạnh không ngừng quấy rối mà trừng mắt, hiện tại lại cảm thấy Cao Thịnh thật dính như keo.

Có một chút cảm khái, là cảm khái hạnh phúc, Tô Dung cuối cùng đã ngự trị trong tim Cao Thịnh, hảo hạnh phúc.

“Cuối tuần này chúng ta đi tắm suối nước nóng đi?”

“Được. Phải qua đêm sao?”

“Đương nhiên.”

“Chúng ta đây là ở một gian sao?”

“Vô nghĩa.” Mặc kệ miệng chính mình sáng bóng sẽ dơ môi Tô Dung, anh thói quen vừa ăn cơm vừa thưởng thức đôi cánh hoa mềm mại ngọt ngào của Tô Dung.

“Nhưng mà hai nam nhân cùng ở một gian, có thể rất kỳ quái hay không?”

“Sợ cái gì? Người khác cảm thấy kỳ quái, thì cứ để cho bọn họ đoán. Anh nói rồi, anh không muốn tách ra với em nữa, anh đã lãng phí bảy, tám năm, nhân sinh cũng không có tới mấy cái bảy, tám năm để mà lãng phí.”

Tô Dung nhìn anh, “Anh nói với cô ấy chưa?”

Cao Thịnh dừng chiếc đĩa một chút, “Nói rồi.”

“Vậy thì cô ấy nói như thế nào?”

Cao Thịnh cười khổ, “Còn có thể nói gì? Không sao, anh sẽ xử lý tốt.”

Tô Dung buông chiếc đĩa, ôm choàng lấy thắt lưng anh, “Em tin tưởng anh, anh đã từng đáp ứng em, anh sẽ ở mãi bên cạnh em, không có người nào khác đến quấy rầy chúng ta, đúng không?”

“Đương nhiên.” Cao Thịnh giọng chắc nịch, “Ai cũng không thể quấy rầy hai người chúng ta.”

“Em, có thể rất hạnh phúc hay không?”

“Sao lại vậy? Em còn chưa đủ hạnh phúc đâu, em còn có thể hạnh phúc hơn, em đó nha, không thể dễ dàng thoả mãn như thế.”

“Em đây có một yêu cầu tham lam một chút, đó là vào thời điểm chúng ta già, thật già, em vẫn muốn chúng ta cứ như vậy ở cùng nhau. Vào thời điểm đó có thể em không còn răng, có thể có bệnh của người già, có thể bị hôi miệng, lúc ấy anh còn có thể nguyện ý hôn em không?”

“Nếu em không còn răng, anh đây cũng sẽ không còn răng. Em có bệnh của người già, anh đương nhiên cũng sẽ có. Em bị hôi miệng, có thể là do bị anh lây bệnh, anh tin tưởng cho dù đến lúc đó, anh vẫn còn có thể hôn em, hôn đến khi hai chúng ta đều thở không nổi.” Anh cẩn nhẹ lấy thủy tai cậu nói thật nhu tình, “Còn có thể làm cho em không xuống giường được.”

Tô Dung nở nụ cười, cười đến thật vui vẻ, cười đến thật xán lạn, cười đến một giọt nước mắt hạnh phúc không cẩn thận rơi xuống.

Cao Thịnh đau lòng hôn lên đôi mắt ướt át của cậu, “Đừng khóc, anh sẽ đau lòng.”

“Anh có cảm thấy em càng ngày càng không giống nam nhân hay không?” Trở nên thật dễ dàng khóc, một chút tôn nghiêm nam nhân đều không có.

“Ở trong mắt anh, em chính là Tô Dung, là vợ của anh.”

“Đúng vậy, vợ, chúng ta là người yêu.”

Bọn họ cũng là người yêu, người yêu thật bình thường, thế nhưng tại sao lại không thể giống như những cặp tình nhân chân chính khác?

Là bởi vì bọn họ là nam nhân? Đúng, là bởi vì bọn họ là nam nhân.

Nhưng mà hai nam nhân cùng một chỗ, yêu nhau sẽ không là yêu nhau sao?

Cao Thịnh hiểu được cậu đang nghĩ gì mặc dù cậu chưa nói, “Không cần suy nghĩ chuyện không vui, em chỉ cần nghĩ đến anh, nghĩ chúng ta thật hạnh phúc, như vậy là tốt rồi.”

“Đúng, anh nói rất đúng, em không cần phải có lòng tham nhiều hơn nữa.”

Chẳng sợ cậu cùng Cao Thịnh không thể công khai ân ái dưới ánh mặt trời, không thể cùng những người đó giống nhau tươi cười mà giới thiệu người yêu chính mình, thế nhưng những việc đó có quan hệ gì chứ?

Chỉ cần hai người bọn họ yêu nhau, như vậy là đủ rồi.

Cậu, chờ đợi được anh ôm ấp đã lâu lắm.

Lâu đến cơ hồ nghĩ sẽ mãi mãi không đến, lâu đến ngay cả tưởng tượng đều đã thói quen tim đau từng hồi, lâu đến cho dù hiện tại càng được ôm chặt bao nhiêu, đều ngỡ như là đang nằm mộng.

Quá khứ vào mỗi một đêm, cậu tưởng tượng đến hai người yêu nhau trong mộng.

Ở trong mộng, Cao Thịnh thật nâng niu cậu, cũng thật bảo bối cậu, và quan trọng hơn là, không hề xem cậu là em trai, mà là người yêu của anh.

Là người yêu sẽ cùng mình nắm tay đi đến cả đời; là người yêu sẽ cùng mình hôn môi, sẽ ôm mình vào lòng; là người yêu sẽ làm cho mình hạnh phúc đến muốn khóc.

Thời điểm giấc mộng được thực hiện, có một chút nhanh, nhanh đến không thể tin, đây là sự thật.

Cho dù là nam nhân, vào thời điểm cực độ hạnh phúc, cũng có thể bởi vì hạnh phúc mà hỉ cực đến rơi nước mắt?

17. Chương 17

“Chỉ như thế mà đã có được cậu, thật dễ dãi cho tên kia.” Bạch Ngô Đồng chịu không nổi khi nhìn thấy trên mặt bạn tốt tươi cười hạnh phúc.

“Không hề chi, tôi chờ đợi đã nhiều năm rồi.” Cậu cảm khái nói.

“Đó là do cậu mềm lòng, nếu là tôi, tôi nhất định làm cho anh ta chờ tôi vài năm, rồi mới đáp ứng cùng anh ta một chỗ.”

“Nếu không thừa dịp nắm chắc, tôi sợ bỏ lỡ cơ hội, sau này sẽ không trở về.”

“Anh ta thật sự là may mắn.”

“Được rồi, không sao, hiện tại tôi cảm thấy rất khoái nhạc là tốt rồi. Anh ấy cũng hiểu đối với tôi trước đây không đúng, hiện tại đối tôi tốt lắm.”

Bạch Ngô Đồng nhìn thấy di động bạn tốt lại bắt đầu chấn động, “Không đến ba phút trước đã có một tin nhắn, hiện tại lại là một tin? Tôi thấy anh ta càng ngày càng đeo dính cậu. Lúc trước đã nói rồi đấy thôi, còn bày đặt anh với em.”

Tô Dung xem xong tin nhắn, mỉm cười, quay đầu lại phát hiện bạn tốt đang lăm bắm một mình, bỗng nhiên cũng mở máy xem tin nhắn vừa nhận được.

“Là anh ta?”

“Àn, anh ấy hẹn tôi giữa trưa cùng nhau ăn cơm, đã đặt sẵn nhà hàng.”

“Tôi cũng vậy, vậy thì chờ một chút cùng nhau đi xuống.”

“Tốt.” Bạch Ngô Đồng nhanh chóng nhắn tin trả lời lại, “Bất quá, dường như cậu không có trả lời anh ta? Anh ta sẽ không tức giận sao?”

“Tựa như cậu nói, anh ấy nhấn tin như thế thường xuyên, nếu tôi mỗi cái mỗi trả lời thì lấy đâu thời gian mà làm việc nữa.” Tô Dung cười bắt đầu thu thập đồ đạc.

Cậu cùng Bạch Ngô Đồng vốn định làm một bản báo cáo tiến độ công việc, mắt thấy cũng sắp đến thời gian dùng cơm trưa, năm mười phút cũng làm không được việc gì, liền rảnh rỗi nói chuyện phiếm, thả lỏng tâm tình.

“Anh ta không oán giận?”

“Có, bắt quá cũng không sao, tôi đã từng nói qua với anh ấy là nếu có thời gian sẽ nhấn lại, ngược lại tôi cũng không có biện pháp.”

“Thật tốt.” Với Nhâm Phi Dương thì khác, nếu hần dám không nhấn tin trả lời lại cho anh ta, không nhận điện thoại của anh ta, về nhà sẽ nếm mùi đau khổ.

“Đại khái có lẽ là vì đối với tôi cảm thấy áy náy, cho nên cũng rất mực chiều chuộng tôi.”

Lấy bóp tiền cùng di động, hai người vừa tán gẫu vừa đi ra công ty, vào thang máy, bởi vì đi ra trước thời gian, cho nên trong thang máy chỉ có hai người bọn họ.

“Anh ta vốn có lỗi với cậu mà, tôi nói với cậu này, đừng có mà tốt với anh ta quá, phải kiêu một chút, miễn cho anh ta khi dễ rồi lẩn lướt cậu.” Bạch Ngô Đồng vốn nhìn thấy anh là rất không thích.

“Trong lòng anh ấy cảm thấy có lỗi với tôi cũng đã là trừng phạt rồi, tôi không nói cái gì, anh ấy cũng không sống thoải mái đâu.”

“Đó là anh ta xứng đáng. Thế còn chuyện anh ta muốn kết hôn thì sao?”

“Anh ấy nói sẽ xử lý.” Tô Dung tươi cười ngượng ngập.

“Tôi khuyên cậu tốt nhất giám sát chặt chẽ một chút, tuy rằng tôi cảm thấy anh ta là thật lòng thích cậu, nhưng cậu cũng nói anh ta thích trẻ con mà, cho dù hai người có bảy, tám năm tình cảm, thế nhưng nói thật ra, hai người chính thức kết giao cũng chưa đến một tháng.” Bạch Ngô Đồng đột nhiên bình tĩnh, dừng một chút, áy náy nhìn thấy sắc mặt bạn tốt âm ảm, “Tôi không phải cố ý muốn với nói cậu như thế, nhưng mà. Ai, chỉ hy vọng cậu đề phòng, đừng đến lúc đó lại vì anh ta mà thương tâm, vậy đã chậm rồi.”

“Tôi biết, nhưng tôi cũng chỉ có thể tin tưởng anh ấy thôi.”

Đi theo Bạch Ngô Đồng ra thang máy, đi xuống đại sảnh, Bạch Ngô Đồng bỗng nhiên dừng lại cước bộ.

Tô Dung tò mò đứng ở bên cạnh hần, “Xảy ra chuyện gì?”

Bạch Ngô Đồng hất hàm về phía hai nam nhân cách đó không xa, chính là Nhâm Phi Dương cùng Cao Thịnh, hai người cười cười nói nói, thoạt nhìn tán gẫu rất thoải mái say.

“Chẳng biết hai người bọn họ vào thời điểm nào mà trở nên thân thiết như thế?”

Tô Dung nghĩ nghĩ, bỗng nhiên mặt đỏ, “Tôi cũng không biết.” Có lẽ là lần nghe điện thoại trước?

Trước khi đi qua, Bạch Ngô Đồng vẫn là bắt lấy cơ hội đối Tô Dung ân cần dạy bảo, “Cậu đó, phải nhớ lời của tôi, không cần ngây ngốc để bị lừa, biết không?”

“Biết, Ngô Đồng, còn lại chúng ta quay về công ty nói sau, đừng ở trước mặt anh ấy mà nói những lời này.”

“Đã biết, cũng chỉ biết để ý đến anh ta.” Bạch Ngô Đồng đối bạn tốt không có biện pháp, nhưng nếu chuyện này đối lại là chính mình, hần đại khái cũng không biết phải làm thế nào mới tốt?

Nhưng đã là bạn thân, hơn nữa ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, nên đưa ra một chút cảnh báo vẫn tốt hơn.

Hai nam nhân kia vừa nhìn thấy hai người bọn họ, đơn giản vài câu kết thúc, rồi mới phân biệt ngồi vào trong xe.

Tô Dung lên xe ngồi xuống, Cao Thịnh liền tra chìa khoá, hướng Nhâm Phi Dương đang cầm lái một chiếc xe khác ra hiệu, rồi mới lái đi.

Tô Dung vừa thắt dây an toàn vừa hỏi, “Anh cùng Phi Dương sao lại thân thiết như vậy?”

“Nói chuyện với anh ta cũng rất hợp, hơn nữa em cùng người kia lại là bạn tốt, cho nên rất mau liền thân thiết. Có thấy lạnh hay không?”

“Không có, hôm nay thời tiết ba mươi mấy độ, ở công ty còn không cảm thấy được, trên xe anh nếu tăng máy điều hoà lên một chút, có thể em liền đổ mồ hôi đầy người.” Tô Dung vừa nói vừa nhìn kính chiếu hậu, thấy chiếc xe theo phía sau làm cho cậu có điểm nghi hoặc.

“Vốn muốn vào bãi đỗ xe, thế nhưng thấy thời gian cũng sắp đến, cho nên không có đi vào. Đang nhìn cái gì?”

“Đó là xe của Phi Dương?”

“Ác, đúng, giữa trưa hôm nay chúng ta sẽ cùng nhau ăn cơm.”

“Cùng nhau?” Tô Dung phi thường kinh ngạc.

“Đúng, sao vậy? Không được sao?”

“Hai anh đã hẹn trước với nhau rồi sao?”

“Không có, vừa mới nảy thảo luận xem giữa trưa nên ăn cái gì, liền cùng nhau lựa chọn. Anh biết một nhà hàng làm thức ăn cũng khá ngon, anh ta nói gần đây bạn của em cũng thích ăn kiểu Trung Quốc gì đó, chúng ta liền tính toán cùng nhau kê một bàn, nhiều người cùng ăn, vừa có không khí vừa không lãng phí.”

Tô Dung nghiêng mặt nhìn anh, “Cao Thịnh, anh. . . . đang có chủ ý gì?”

“Còn có thể có chủ ý gì, em cùng Bạch Ngô Đồng kia là bạn thân, anh có thể không hảo hảo tạo quan hệ sao?” Cao Thịnh nắm tay cậu, “Em ít lo nghĩ một chút có được không, bụng có phải lại không thoải mái?”

“Hoàn hảo, còn bao lâu nữa mới tới?”

” Thời gian nghỉ giữa trưa của em chỉ có một giờ, có thể đi xa ăn cơm sao?” Cao Thịnh vòng xe tiến vào bãi đỗ, “Tới rồi, xuống xe đi.”

Tô Dung vừa mở cửa định xuống xe, bỗng nhiên bị kéo qua hôn một cái, Cao Thịnh cắn môi cậu, “Chờ một chút sẽ không thể hôn em, về nhà lại “tính sổ” với em sau.”

Tô Dung đỏ mặt đẩy anh ra, “Người cũng không phải em hẹn, còn trách em?”

Cao Thịnh nhìn cậu vội vã xuống xe, cười cũng xuống xe theo.

Tô Dung thấy Bạch Ngô Đồng đỏ mặt đóng cửa xe, Nhâm Phi Dương tiếp theo bước xuống, nghĩ thầm hoàn hảo không bị nhìn thấy.

“Em yên tâm, bọn họ đại khái cũng tám chín mười phần.” Cao Thịnh nhìn thấy cậu phóng tâm mà thở ra một hơi, cố ý ghé vào tai cậu nói nhỏ.

Tô Dung trừng mắt nhìn anh liếc một cái, “Anh nói cái gì?”

Cao Thịnh nhún nhún vai, tiếp theo vài giây người yêu đã bị Bạch Ngô Đồng lôi đi, “Tô Dung, chúng ta đi vào, đừng để ý đến bọn họ.”

Phía sau hai nam nhân nhìn nhau cười, bắt quá đoạn đối thoại tiếp theo khiến cho người khác.

“Cậu nói chúng ta có nên mượn một cái ghế lô hay không?”

“Tôi cũng đang nghĩ như thế.”

“Thật muốn giúp bọn họ xin phép.”

“Đã xin phép nghỉ bệnh rồi.”

“Gần đây thời tiết lúc nóng lúc lạnh, dễ dàng sinh bệnh cũng không kỳ quái đi?”

“Cũng đúng.”

“Nhà hàng này hai người ngồi chung một cái ghế lô có dễ dàng không? Không phải khách rất nhiều? Cậu cùng chủ ở đây quen biết sao?”

“Chủ nhà hàng thì tôi không quen, nhưng nếu có tiền chắc có thể trở thành bạn thân.”

Hai người dừng một chút, rồi mới nhìn nhau cười, “Liên làm như thế đi.”

Kết quả thì sao? Mướn được ghế lô không? Cơm ăn được không? Âm mưu đen tối thành công không?

. Có lẽ chỉ có đương sự mới rõ ràng.

18. Chương 18

(Cái hành động dưới đây có thể được xem như biến thái ko nhĩ s: <http://giangthuy1402.files.wordpress.com/2010/12/green20.gif?w=>

Tô Dung nằm ở trên ghế sofa, vốn là thành thói xem TV, sau đến cũng thành thói ngủ, không lâu, một nam nhân khác bưng một đĩa hoa quả đi vào.

Anh nhìn thấy vài loại hoa quả đã được rửa sạch sẽ, trong lòng nảy ra một chủ ý tà ác, buổi sáng dụng tâm chọn lựa như vậy, chính là muốn cho Tô Dung hảo hảo ăn no nê một phen .

Tô Dung mặc áo thun ngắn cùng quần đùi, phía dưới quần đùi lộ ra đôi chân thon dài trắng nõn.

Cậu nghiêng đầu ngủ, vừa vặn lộ ra mấy vết hồng ngân mà anh in lại buổi sáng, đó là nơi tầm mắt khó thấy. Ngày thứ Hai đến công ty, Bạch Ngô Đồng nói với cậu, chỉ người yêu mới có thể phát hiện, nếu không đây là một bí mật.

Trộm kéo áo hướng lên trên, lộ ra một tảng lớn bạch tích xinh đẹp trước ngực, đồng dạng đủ loại hồng ngân ẩn kín, da thịt trên người cậu, nơi nào có thể cây cối anh một chút cũng không buông tha.

Gió nhẹ thổi qua, hai viên hồng châu mê người khê run run, Cao Thịnh nhẹ nhàng vươn đầu lưỡi liếm liếm, thấy người yêu nhử mồi, không có ý định đánh thức cậu, thế là chạy nhanh thu miệng lại.

Anh sửa lại dùng ngón tay, nhẹ nhàng vuốt ve, nhìn thấy hai viên châu dưới sự mơn trớn của ngón tay mà găng gượng đứng lên, Cao Thịnh cũng thấy hưng phấn theo, vươn đầu lưỡi lại liếm một cái, thân mình Tô Dung nhin không được run rẩy.

Tô Dung tựa hồ cảm giác có chút kỳ quái, mơ mơ màng màng kéo áo xuống, miệng than thở, “Em không cần.” Rồi mới xoay người lại nằm sắp ngủ.

Gần đây thân thể liên tiếp bị khai phá, cũng không thích ứng thân thiết, đến khi dần dần có thói quen Cao Thịnh thường xuyên làm tình. Thân thể cũng trở nên dị thường mẫn cảm, thường thường chỉ bị Cao Thịnh vuốt ve, hoặc là cố ý khiêu khích bộ vị mẫn cảm của cậu, Tô Dung thật dễ dàng sẽ bị khơi mào tình dục.

Cậu đối với chính mình như vậy cảm thấy thật xa lạ, lấy lý do bận công việc, suốt ba ngày cự tuyệt Cao Thịnh cầu hoan.

Cho nên, hôm nay Cao Thịnh tuyệt đối không dễ dàng buông tha Tô Dung.

Anh có thể thông cảm Tô Dung bởi vì công việc, không thể cùng chính mình thân thiết, nhưng sao có thể làm cho Tô Dung dưỡng thành loại thói quen không tốt này.

Càng không cho phép chính là, Tô Dung muốn lấy điều này làm tấm mộc cấm dục anh.

Anh đã mất rất nhiều thời gian, dụng tâm làm cho thân thể xinh đẹp này càng ngày càng quen thuộc với anh, Tô Dung muốn huỷ diệt tâm huyết của anh, không có cửa đó đâu.

Cao Thịnh nhẹ nhàng mà đem quần cậu kéo xuống, cẩn thận làm cho nó thoát ly chủ nhân, rồi mới ném thật xa về phía sau. Tiếp theo lại đem chiếc quần lót nhỏ kia nhẹ nhàng kéo xuống, cặp mông tròn trắng

nón từng chút từng chút một hiện ra ở trước mắt anh, nghĩ đến tuyệt hảo xúc cảm kia, Cao Thịnh nhìn không được nuốt nuốt nước miếng.

Đem quần thôi lui đến bên cạnh chân, lấy đến cái gối nhỏ đặt ở dưới bụng cậu, lại cẩn thận làm cho hai chân cậu mở lớn ra.

Sau khi bị anh bày bố thành một “bức tranh” làm cho người ta mặt đỏ tim đập, Tô Dung tựa hồ cảm giác có điểm kỳ quái, đưa tay đến cái hông sờ soạng vài cái, thân thể giật giật, rồi lại nặng nề ngủ.

Anh yêu thương mỉm cười, Tô Dung mấy ngày nay giống như thật sự rất mệt, có chút rảnh rồi liền ngủ, còn ngủ thật sự trầm.

Cao Thịnh nín thở ngưng thần nhìn thấy một đoá hoa nhỏ ở trước mặt, bởi vì động tác vô ý thức của Tô Dung mà biến hóa, hai mắt anh tinh hồng chạy nhanh dời tầm mắt, trộm lấy tới DV, mở ra chức năng chụp ảnh.

Cho một chút trơn tề vào tay, rồi mới nhẹ nhàng ở nơi nhụy hoa kia mà xoa, thân thể đã sớm thói quen được anh âu yếm, hơn nữa bởi vì chủ nhân nó đang ngủ, rất nhanh ở trước mắt Cao Thịnh nở rộ.

Cẩn thận vói vào một lông tay, động tác duy trì chậm rãi tiến hành, chậm rãi đẩy mạnh, cảm giác độ ẩm trong cơ thể cậu dần dần hoà tan, Cao Thịnh nhìn nó không chuyển mắt, rồi mới nhẹ nhàng di động ngón tay.

Xoa xoa điểm mẫn cảm trong cơ thể cậu, anh biết nên làm như thế nào mới có thể cho đoá hoa này nở rộ tới đẹp nhất, cảm giác trong lúc ngủ mơ Tô Dung ý đồ ngăn lại động tác của anh, dùng sức giảo nhanh cái hông, Cao Thịnh vừa hơi dùng sức mát xa một chút, vừa ai thần, nếu là bảo bối chính mình tiến vào, thì tốt quá.

“Ân.” Tô Dung than nhẹ một tiếng, cậu cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng mà bởi vì thật sự quá mệt mỏi, cho nên chỉ hơi xoay đầu, lại tiếp tục ngủ.

Cao Thịnh thở phào tham nhập ngón tay thứ hai, nhìn thấy đoá hoa khép chặt, bởi vì ngón tay anh dần dần tiến thật sâu, anh một bên áp chế dục vọng chính mình, một bên ở trong cơ thể cậu hoa giới, muốn cho thân thể này càng thêm mềm mại.

Tô Dung mệt đến không muốn tỉnh lại, nhưng thân thể cậu lại bởi vì thói quen chế ước, dưới sự âu yếm của Cao Thịnh dần dần thức tỉnh. Không tự giác phối hợp động tác của Cao Thịnh, làm cho anh có thể càng thêm xâm nhập vào trong cơ thể chính mình, bản năng muốn cho chính mình càng thêm vui thích.

Cao Thịnh nhìn thấy phản ứng của cậu, cười vói vào ngón tay thứ ba, nhìn thấy thân thể này đã muốn mềm mại, cũng không còn bao lâu nữa đâu.

Anh lấy đến một quả nho, cẩn thận nhét vào trong thân thể cậu.

Bởi vì trong cơ thể Tô Dung đã được bôi đầy trơn tề, lại đủ mềm mại, cho nên quả nho kia rất nhanh liền hoạt tiến vào bên trong.

Cao Thịnh tán thưởng đặt xuống nơi hông cậu một nụ hôn, rồi lại hưng trí bưng bưng nhét vào một quả ô mai, ô mai không trơn bóng bằng quả nho, đỉnh chóp so với quả nho lực đại, ở thời điểm tiến vào gặp một chút khó khăn, Cao Thịnh nhẹ nhàng xoay tròn ô mai, hơn nữa thân thể Tô Dung đã sớm thói quen phối hợp với Cao Thịnh, cho nên ô mai cũng thuận lợi đi vào.

Cứ như thế lần lượt hết quả này đến quả khác đã được Cao Thịnh xử lý qua, loại hoa quả nào không làm thương tổn vợ đều được anh đưa vào trong thân thể cậu, thoả mãn thị giác hưởng thụ của chính mình.

Thân thể Tô Dung căn bản không thể cất chứa nhiều lắm, lúc Cao Thịnh đem một quả nho nhét vào được một nửa, làm cho Tô Dung khó chịu tỉnh lại.

Cảnh giác người yêu thức tỉnh, Cao Thịnh dùng thân thể ngăn trở DV, hôn lên môi cậu.

“Tỉnh?”

Tô Dung vừa tỉnh liền cảm thấy đại thực tràng có điểm trướng, ngay cả dục vọng đều gắng gượng đứng lên, cậu xấu hổ trừng mắt với Cao Thịnh, “Anh vừa làm gì với em vậy?”

19. Chương 19

(Cấm trẻ vị thành niên nha s://giangthuy1402.files.wordpress.com/2010/12/7cool_extreme_sexy_girl.gif?w=610 s://giangthuy1402.files.wordpress.com/2010/12/51.gif?w=610)

Cao Thịnh hôn môi cậu, tay trượt xuống xoa bộ ngực cậu, “Còn có thể đối với em làm cái gì chứ, em cũng không giấu lại, em đã vắng vẻ anh vài ngày.”

Tô Dung một cái xoay người muốn tách khỏi vuốt ve của anh, mông huyết bởi vì dùng sức ngồi dậy, đem quả nho lúc này Cao Thịnh mới nhét một nửa đỉnh đi vào, cậu yêu kiều kêu một tiếng, toàn thân mềm yếu ngã vào trên người Cao Thịnh.

Cậu kiều nhan nén giận, “Đó là cái gì vậy?”

“Hoa quả.”

Tầm mắt Tô Dung nhìn về phía bàn đặt đĩa hoa quả phía sau anh, giận dữ, thế nhưng mỗi một động tác, hoa quả trong cơ thể lại đỉnh đến điểm mãn cảm trong cậu, những lời muốn mắng hoá thành yêu mị.

“Ân. Lấy ra đi.”

“Em cẩn thận, đừng nóng giận, vạn nhất đem hoa quả đập vụn chạy vào bụng thì phải làm sao đây?” Cao Thịnh giả vờ kinh hoảng đe dọa người yêu, “Vậy thì đến lúc đó phải đến bác sĩ thôi.”

Anh vừa nói như thế, lửa giận của Tô Dung lập tức biến mất, hoảng hốt nhìn Cao Thịnh, “Không được, không thể, em phải làm gì đây?”

Cao Thịnh ôn nhu dụ hống, “Em phải thả lỏng, rồi mới chậm rãi đem nó sắp xếp đi ra.”

“Sắp xếp, sắp xếp đi ra?” Tô Dung thay đổi sắc mặt, không dám tin lặp lại.

“Bằng không biết làm gì chứ? Anh thô lỗ như thế, nếu đập vụn chúng nó, vậy thì có thể xong rồi.”

“Nhưng mà làm sao sắp xếp?”

“Giống như em ở trên WC vậy, nhẹ nhàng dùng sức, nó sẽ đi xuống.”

“Thế thì em đi WC.”

“Không đi, ở trong này là được rồi. Anh sợ một khi di động, nó sẽ tiến vào càng sâu.”

Tô Dung hồng thấu mặt, “Ồ trong này? Không được, vạn nhất không cẩn thận. làm sao bây giờ?”

“Không sao, anh sẽ giúp em.” Anh giúp đỡ cậu, dụ dỗ cậu ngồi vào trên người chính mình.

“Thế nhưng, không cần.” Cậu càng lo lắng ở trước mặt anh làm ra loại chuyện cảm thấy hổ thẹn này.

“Dung, em thoải mái chút đi, anh giúp em. Nào, hít sâu, hơi chút dùng sức.”

Tô Dung cắn răng nhìn anh, anh kiên trì như vậy, chính mình lại sợ thật sự gặp chuyện không may, cũng chỉ có thể chiếu theo lời anh nói mà làm. Cậu cảm thấy thẹn đem mặt vui vào trên vai anh, hai chân mở rộng ra hoành ở trên đùi anh, cái mông ở hai chân anh trong lúc đó nhẹ nhàng mở ra, lạnh lẽo gió thổi đến, làm cho cậu sợ hãi ôm chặt anh.

Cao Thịnh giúp đỡ cậu, làm cho cậu có thể ngồi vững một chút, rồi mới nhẹ nhàng xoa xoa mông cậu, “Dung, ngoan, hơi chút dùng sức.”

Tô Dung chỉ có thể bỏ qua cảm giác thẹn thùng, bụng dùng sức. Cao Thịnh ở mộng huyệt cậu sờ soạng, cảm giác được hoa quả sắp đi ra, anh giả vờ vui vẻ nói, “Anh đựng được rồi, anh giúp em lấy nó ra.”

Nói là nói như thế, ngón tay lại dùng sức đem hoa quả đẩy vào trong cơ thể cậu.

Mộng Tô Dung co rụt lại, kêu lên một tiếng đau đớn, “A.” Mấy khoả hoa quả kia ở trong cơ thể xôn xao, trong đó một viên có chút thô ráp, qua lại cọ xát, Tô Dung có chút chịu không nổi vặn vẹo.

“Ngoan, đừng nhúc nhích, nó lại chạy đi vào, em lại dùng lực.”

Tô Dung đành phải cắn răng, bụng lại dùng lực, thế nhưng mấy khoả hoa quả kia ở bên trong thân thể cọ xát, nhất là mấy quả chạm đến điểm mẫn cảm, mỗi lần cậu xuất lực lại tại nơi đó di động một chút. Mà thân thể cậu, bởi vì Cao Thịnh sớm đã làm đủ trò tiền diễn, hơn nữa bên dưới kích thích như thế, đương nhiên muốn được thoả mãn.

Cậu vừa sợ hãi vừa thẹn lưu lại nước mắt, “Thịnh, em thật là khó chịu, phải làm sao đây?”

Cao Thịnh vốn là tình dục khó nhịn, bị đôi mắt hàm chứa lệ như thế nhìn, cơ hồ sắp chịu không được.

Giọng anh ám ách, “Anh đây bắt tay với vào giúp em, em có thể nhẫn nhịn không?”

Tô Dung chỉ có thể gật đầu, hiện tại không thể nhẫn còn có thể làm gì?

Ngón tay Cao Thịnh với vào dùng đạo đã bị hoa quả tạo ra cực nóng, “Dung, em thả lỏng, thật chặt, anh vào không được.”

Tô Dung ôm anh, cố gắng thả lỏng chính mình, “Thịnh, điểm nhẹ, đau quá. Chờ a.”

Cao Thịnh nhìn thấy Tô Dung bị tình dục dày vò, biết động tác vừa rồi của mình nhất định lại kích thích đến cậu, tiếp tục làm bộ không biết, vừa đưa tay chen vào trong cơ thể cậu, vừa kích thích nội vách tường mẫn cảm của cậu, ấn một viên hoa quả, rồi mới cố ý qua lại cọ xát dùng đạo kia, tựa như chính mình tiến vào bên trong vậy.

Tô Dung không chế không được tình dục phản ứng, bắt đầu không thể tự kìm chế theo động tác của Cao Thịnh mà vặn vẹo thân thể chính mình, dùng lửa nóng sưng đến phát đau cọ xát vào bụng anh, rồi hưởng thụ ngón tay Cao Thịnh ở trong cơ thể cậu không kiêng nể gì.

“Thịnh, Thịnh. Ân. A.”

Hai mắt Tô Dung bị tình dục nhiễm thấp, thân thể vì làm cho chính mình nhanh hơn, động tác cọ xát bụng anh càng lúc càng nhanh, cuối cùng bạch quang phụt ra, cậu chỉ nghe thấy tiếng tim đập kịch liệt của chính mình.

Cao Thịnh đỡ lấy thân thể cậu thiếu chút nữa hoạt đi xuống, nhìn thấy cậu giương môi đỏ mọng thở dốc, bộ dáng vẫn còn tồn đọng cao trào mị thái, rốt cuộc khắc chế không được hôn lấy cậu, rồi mới ở thời điểm thân thể cậu tối phóng tung một hơi thẳng tiến vào.

Tô Dung trừng lớn hai mắt, tất cả thanh âm yêu kiều đều bị phong toả bởi môi hôn, thân thể vừa mới trải qua cao trào, không chịu nổi kích thích như vậy, hai mắt cậu trở nên mơ hồ, hai tay đặt trên bả vai anh, liều mạng muốn đẩy anh ra, nhưng mà nghênh đón cậu là va chạm càng sâu thâm nhập trong cơ thể.

Thật vất vả môi đỏ mọng mới đạt được tự do, Tô Dung nghẹn ngào rên rỉ, cầu xin tha thứ.

“Không được, em không được. Buông tha em đi. Không cần.”

“A. Quá sâu. A. Không cần.”

“A. Van cầu anh. Em không cần. Ô.”

Hai mắt Cao Thịnh tinh hồng nhìn thấy vợ bị chính mình điên cuồng đẩy vào, hưng phấn càng dùng sức hưởng trong thân thể cậu đánh tới, có đôi khi vì chọc cậu, cố ý rời khỏi cơ thể cậu, rồi tận lực thẳng tiến càng sâu, sau đó dùng sức ngăn chặn thắt lưng cậu, tiếp theo lại là một trận tiếng rên rỉ đầy mị nhân.

Thật vất vả chấm dứt kích thích giao hợp, Cao Thịnh cũng quản không được DV ở nơi nào, đem Tô Dung áp ở trên sofa, lại bắt đầu một hiệp mới.

Tô Dung đáng thương, lần lượt ngất xỉu đi, lại lần lượt bị bắt thanh tỉnh hầu hạ.

Cho đến khi Cao Thịnh thật vất vả thoả mãn, Tô Dung đã sớm bất tỉnh nhân sự xụi lơ ở trong ngực anh.

Anh ôm Tô Dung, yêu thương ở trên môi sưng đỏ của cậu khê hôn, rồi cuối cùng mới nguyện ý cho vợ hảo hảo nghỉ ngơi.

20. Chương 20

Sau đó, Tô Dung mới biết hết thấy đều là do anh cố ý, thế là “chiến tranh lạnh” với anh ba ngày, đến khi chịu không nổi anh cứ ỉ ỏi nài nỉ, xin lỗi, thế là rất không tình nguyện tha thứ cho anh.

Lại qua vài ngày, hai người vui mừng hoan hỉ ngồi ở trên bộ sofa mới mua thương lượng cuối tuần muốn đi đâu chơi.

Buổi tối cuối tuần, hai người suốt đêm lái xe xuống phía nam, lúc gần tới nơi đã chọn thì cũng sắp đến mười giờ.

“Dung, có siêu thị, em không phải muốn mua thứ gì đó sao?” Cao Thịnh ôn nhu lay gọi Tô Dung.

Tô Dung mơ mơ màng màng tỉnh lại, rồi lại mơ mơ màng màng xuống xe, nhưng vào siêu thị nháy mắt liền thanh tỉnh, không đến mười phút, Cao Thịnh cùng cậu tay xách nách mang ba túi đồ lớn rời khỏi siêu thị.

Cao Thịnh buồn cười nhìn Tô Dung, “Em là đứa trẻ muốn đi bộ đường xa? Hay là tính toán đi tị nạn?”

“Anh quản em sao, anh đã nói lần này ra ngoài chơi, toàn bộ đều nghe theo em mà.” Tô Dung mang theo một túi nhẹ nhất, đem Cao Thịnh trở thành cu li, trước kia còn sợ anh xách nặng, hiện tại thì không bận tâm.

Bởi vì anh đối với cậu làm ra chuyện cảm thấy thẹn kia, cho nên phạt anh cái này cũng không thấm thía gì cả.

Cao Thịnh không có phản bác, kỳ thật cho dù không có sự kiện kia, anh cũng nguyện ý chiều chuộng Tô Dung như thế, bình thường chính anh đều hạn chế cậu có thể ăn cái gì, không thể ăn cái gì, có đôi khi phóng túng một chút thì cũng chẳng sao.

Đem tất cả đồ vật đặt vào trong thùng xe, lại lần nữa lái xe đi, hướng đến nơi đã dự định trước.

Bởi vì đã trả tiền trước, lại có gọi điện thoại thông báo, cho nên Cao Thịnh cũng không lo lắng tới trễ sẽ không còn phòng.

Bọn họ mượn chính là một ngôi nhà gỗ nhỏ, đợi cho hành lý được thu xếp xong, Tô Dung đi vào tắm rửa trước, lúc đi ra, Cao Thịnh đã làm xong món canh gà mà cậu muốn ăn.

“Oa, thơm quá.” Ánh mắt Tô Dung toả sáng, cậu đã lâu không có ăn canh gà.

Cao Thịnh đem máy sấy phóng tới bên cạnh cậu, “Uống chút canh lót dạ đi, sau đó thổi khô tóc rồi trở về ăn, anh phải vào tắm rửa.” Thói quen dạn dò, trong lòng cũng hiểu Tô Dung không có khả năng nghe theo, cũng không muốn phá huỷ hưng phấn của cậu, rõ ràng liền đi vào nhà tắm, nhắm mắt làm ngơ.

Sau khi anh tắm xong đi ra, nhìn thấy bát canh gà kia bị ăn gần như sạch sẽ, mà tóc trên đầu cậu vẫn còn ướt, thổi dài, trước giúp cậu thổi khô tóc.

Tô Dung làm nũng ôm chặt anh, “Thịnh, anh đối em thật tốt.”

Cao Thịnh cười liếc cậu một cái, “Được rồi, đi ngủ trước đi, chờ một chút anh vào sau.”

“Em có thể ở chỗ này chờ anh.” Tô Dung ghé vào trên bàn cười nhìn anh đang thổi tóc, đợi cho đến lúc anh thổi khô tóc rồi muốn ăn canh, hai mắt cậu đã nặng trĩu.

“Đi ngủ.”

“Không cần, anh ăn nhanh lên, sắp ngủi mất hết rồi.” Tô Dung hai mắt long lanh nhìn bát canh của anh, đây mới là mục đích của cậu.

Cao Thịnh cười thối thối một muỗng, đút cho cậu, nói, “Ăn không đủ no em cứ ăn hết đi, anh lại đi nấu thêm là được rồi.”

“Em muốn cùng ăn với anh.” Không phải thật sự đói, chỉ là muốn hưởng thụ cảm giác cùng người yêu ăn chung mà thôi.

“Được rồi, đừng ăn nhiều lắm, không thì lát nữa lại nháo dạ dày đau.” Cao Thịnh hôn vào đôi môi sáng bóng của cậu một ngụm, châm chúc việc cậu ăn uống hơi quá, vì tránh cho cậu quá lượng, nhanh chóng giải quyết hết phần còn lại.

Tô Dung nhìn thấy anh từng ngụm từng ngụm ăn canh, vội vàng giữ chặt anh, “Em cũng muốn uống một ngụm.”

Cao Thịnh nhìn nhìn cậu, hàm vào miệng một ngụm canh, che lại môi cậu, không chỉ uy cậu uống, mà còn muốn tự mình thưởng thức.

“Còn muốn không?”

Tô Dung đỏ mặt ..., “Không cần, quý hẹp hòi, dùng loại thủ đoạn hạ lưu này.”

Cao Thịnh cười giải quyết dứt điểm bữa ăn khuya, “Đi thôi, đi ngủ.”

Tô Dung trừng mắt liếc anh một cái, đi về phía giường lớn, mà người kia không biết đang bận rộn cái gì, cậu lấy cái gối ôm định tự mình đi vào giấc ngủ.

Nếu là trước kia cậu sẽ không quen với giường mới, bây giờ thì khác.

Có anh bên cạnh, cho dù là ở nơi nào đều có thể an tâm đi vào giấc ngủ.

“Thịnh, anh đang làm cái gì vậy?”

“Em ngủ trước đi, anh sửa sang lại một vài thứ đã.”

Tô Dung bấu môi ở trên giường lăn qua lộn lại, “Em không cần, anh chạy nhanh lại đây giúp em ngủ đi.”

Một đại nam nhân làm ra loại hành động này giống như rất đối trẻ con, nhưng mà Tô Dung thích nhìn thấy bởi vì chính mình tính trẻ con, người yêu liền lộ ra sủng nịch tươi cười.

Như cậu mong muốn, Cao Thịnh bắt đắc dĩ nhưng lại rất sủng nịch đi lại, lên giường ôm lấy cậu, “Em đó nha.”

Tô Dung nằm ở trong vòm ngực anh, “Ngày mai tiếp tục sửa sang không phải được rồi sao? Đã hơn mười hai giờ rồi còn gì.”

“Ngày mai sẽ rời giường sớm, không có thời gian sửa sang lại.”

“Không sửa sang lại cũng không quan hệ a.”

Điểm ấy cậu liền cùng đại bộ phận nam nhân giống nhau, dù sao khi muốn dùng cứ tìm là được rồi. Thế nhưng không biết là do cá tính tự nhiên của Cao Thịnh, hay là do trường kỳ đều chiều cổ cậu, cho nên luôn có thói quen cẩn thận xử lý công việc một cách gọn gàng.

” Quý lười biếng, được rồi, nhanh lên ngủ đi.” Anh khẽ hôn vào môi cậu, “Anh yêu em, ngủ ngon.”

Tô Dung cao hứng hôn ngược lại, “Em cũng yêu anh, ngủ ngon.”

Cho đến lúc chiếm được nụ hôn chúc ngủ ngon, Tô Dung mới cam tâm nhắm mắt lại, Cao Thịnh cũng nhắm mắt theo, chuẩn bị ngủ.

Phanh! Đột nhiên một tiếng vang rất lớn làm Cao Thịnh bừng tỉnh, mọi vật trước mắt kịch liệt lay động, rồi trong nháy mắt, càng nhiều đồ vật ngã nhào trên mặt đất, phát ra thanh âm vỡ vụn.

“Động đất.”

Tô Dung nhú mảy, rồi theo thói quen định tiến sát vào ôm ấp của Cao Thịnh, Cao Thịnh đột nhiên cảm thấy một trận hoảng hốt ôm chặt cậu.

“Tô Dung, tỉnh tỉnh, động đất.”

Cao Thịnh vừa cầm lấy di động, vừa ôm Tô Dung, tính toán ra khỏi căn nhà gỗ trước.

Tô Dung nửa tỉnh nửa ngủ, đi đến phòng khách bỗng nhiên một trận thiên hôn địa ám, cậu cảm giác như là rơi vào giữa không trung, cả người đều rơi xuống, chung quanh một mảnh âm u, không thấy năm đầu ngón tay, lúc này cậu hoàn toàn bình tĩnh, sợ hãi kêu to.

“Cao Thịnh, Cao Thịnh, anh ở nơi nào?”

Một chỗ khác loé ra ánh sáng, “Tô Dung, có thấy được ánh sáng không? Lại đây, anh ở trong này.”

Tô Dung kích động hướng phía ánh sáng chạy tới, chân lại bị vướng vào cái gì đó, té sấp về phía trước.

Ở bên này, Cao Thịnh tựa hồ thấy được Tô Dung, anh hướng về phía cậu tới gần, bốn phía đều là cây, cột gậy đổ cùng một ít thứ vỡ nát nhìn không rõ lắm, trời đất giống như còn đang lay động, anh nóng vội di động nhanh về hướng Tô Dung ở bên kia.

Lúc nhìn thấy Tô Dung, anh không cách nào hình dung cảm giác chính mình, chỉ biết dùng sức đưa cậu ôm vào trong ngực.

“Tô Dung, Tô Dung của anh.”

“Đây là việc gì? Cao Thịnh? Tại sao lại như vậy?”

“Động đất.”

“Chúng ta phải làm sao đây?”

Cao Thịnh ôm lấy Tô Dung, nguyên bản trận động đất đã dần dần giảm nhẹ, bỗng nhiên lại không hề báo trước kịch liệt rung động.

Dùng điện thoại làm ánh sáng, Cao Thịnh nhìn thấy một chỗ khác tựa hồ lại có xu thế sập đổ, anh ôm Tô Dung di động sang một bên, “Chân, lui chân của em lại.”

Trong nháy mắt liền thấy nơi đó sụp đổ, may mắn lúc trần nhà rơi xuống, Tô Dung đứng lúc lùi chân về.

Kịch liệt động đất còn chưa dừng, Tô Dung ôm chặt Cao Thịnh, lúc này cậu cũng chỉ có thể ôm chặt Cao Thịnh, gắt gao ôm chặt anh, sợ hãi cái chết đến gần dấy lên trong cậu.

“Cao Thịnh.”

“Không có việc gì, không có việc gì, có anh ở đây.” Cao Thịnh an ủi Tô Dung, tuy rằng cũng rất đổi bất an, nhưng thấy Tô Dung đã luống cuống, cho nên anh không thể hoảng.

Thật vất vả, trận động đất này mới ngừng lại, bốn phía ngừng sụp đổ.

Cao Thịnh hơi chút thở phào, anh dùng di động đánh giá bốn phía, một tác vuông rường nhà vẫn còn chống đỡ được trong cơn chấn động vừa rồi, mà nơi của bọn họ đang ngồi chính là cái không gian nhỏ hẹp đó. Nếu không tiếp tục động đất, như vậy bọn họ có thể chống chịu mà chờ người cứu viện đến. Nhưng nếu lại có một chấn động mãnh liệt nào đó, rường nhà liền sụp xuống, vậy thì hai người bọn họ nhất định sẽ bị chôn sống, chỉ có con đường chết mà thôi.

Tô Dung sợ hãi nhìn nhìn bốn phía, “Thịnh, sao lại như vậy? Chúng ta phải làm sao đây?”

Cao Thịnh ôm chặt cậu, “Không có việc gì, đừng lo lắng, anh sẽ nghĩ biện pháp, em yên tâm.” Anh nhìn di động, định nhờ nó mà gọi điện cầu cứu, nhưng di động tựa hồ đã bị rơi hư, ngoại trừ có thể toả sáng ra, các chức năng khác giống như đều không thể sử dụng.

Giờ phút này, bọn họ thật là không cửa cầu cứu.

21. Chương 21

Di động chỉ có thể giúp bọn họ duy trì ánh sáng trong một thời gian ngắn. Và trong khoảng thời gian đó, Cao Thịnh may mắn phát hiện ba cái túi lớn đã mua ở siêu thị, trong đó có hai túi tuy rằng đồ vật đã rơi rớt và bị chôn vùi, nhưng ít nhất vẫn còn sót lại một chút nước cùng thức ăn. Anh đem đồ vật gom đến bên cạnh, nơi mà xúc tua có thể đụng tới, rồi mới tìm trong túi tiền lọ thuốc của Tô Dung, khi anh đụng đến lọ thuốc kia, thầm mừng mình thật may mắn vì bình thường luôn có thói quen tốt, nếu không trong tình trạng này, thân thể Tô Dung không thoải mái, anh thật sự không biết nên làm sao đây nữa.

Thời gian chậm chậm trôi qua, Tô Dung cũng dần dần trở nên bình tĩnh, cũng cùng Cao Thịnh nghĩ đến tình huống xấu nhất có thể xảy ra. Nếu có vạn nhất, bọn họ coi như là chôn cùng nhau.

Con người khi chết, có thể được chôn bên cạnh người mình yêu thương nhất, xem như là may mắn, hạnh phúc lắm rồi.

Bất quá khi có ánh sáng mờ ảo của màn hình di động soi rọi, cùng hoàn toàn hắc ám là không đồng dạng như vậy.

Khi Tô Dung thật vất vả chợp mắt ngủ, vừa tỉnh lại, phát hiện xung quanh tối đen không thấy năm ngón tay, cậu vẫn không tránh được sợ hãi.

Ngay từ đầu, Cao Thịnh đã luôn sờ soạng mặt cậu, rồi mới hôn, vỗ về thân thể cậu làm cho cậu an tâm.

Chính là thời gian ngày một lâu, bóng đen vô tận có một loại ma lực có thể đem người ta bức điên lên, Tô Dung không biết chịu được qua bao lâu, vẫn cảm thấy sợ hãi tột cùng ở trong ngực Cao Thịnh khóc ròng.

Cậu kêu to, thế nhưng không ai đáp lại.

Hoàn toàn bị cô lập trong bóng tối, cậu nhìn không thấy mặt người yêu, cậu nhìn không đến ánh sáng, giống như tiến vào địa ngục, cậu không thể chống cự lại loại sợ hãi này.

Cao Thịnh chỉ có thể càng thêm ôm chặt cậu, anh không còn phương pháp nào khác, chỉ có thể đau lòng ôm chặt cậu.

Không phải anh một điểm cũng không sợ hãi, không ai lâm vào loại hoàn cảnh tuyệt vọng này còn có thể đủ bình tĩnh mà không sợ hãi.

Nhưng mà, con người là một sinh vật kỳ diệu, vừa yếu ớt lại vừa vô cùng dũng cảm, khi người đó dùng sinh mệnh muốn bảo vệ người đang bên cạnh, hơn nữa đó lại là người mà mình yêu thương nhất, người đó sẽ bỗng nhiên trở nên dũng cảm, không hề sợ hãi.

Bởi vì chỉ có như thế, mới có thể ổn định người đang bất an trong ngực.

Có lẽ sự bình tĩnh của Cao Thịnh đã thật sự cuốn hút cậu, hoặc là Tô Dung đã muốn một mối, cũng có thể đã dần dần thói quen.

Trong bóng tối vô tận, Tô Dung được uy thực, được hôn môi, được vuốt ve, dựa vào đôi tai có thể nghe thấy tiếng tim đập ổn định của chính mình truyền đến.

Áp lực của cái chết theo thời gian càng ngày càng nặng, đến nỗi bọn họ ngẫu nhiên nói chuyện với nhau cũng tránh chạm đến đề tài này.

Thế nhưng, vô luận kiên trì ra sao, lương thực cùng nước cứ từng chút từng chút một giảm bớt.

Giống như thần chết cũng đang từng bước tới gần bọn họ.

22. Chương 22

Lại không biết qua bao lâu, ẩn ẩn biết lương thực cùng nước đã sắp không còn, rồi Tô Dung vẫn mê man đột nhiên mở miệng.

“Thịnh.” Yết hầu khô héo, nói mỗi một chữ đều là một loại xé rách đau đớn.

“Dung? Xảy ra chuyện gì?” Thanh âm Cao Thịnh cũng khàn khàn giống như vậy, thể lực dần dần suy yếu bỗng nhiên ôm càng chặt thêm một ít.

“Em yêu anh.”

“Anh biết, Dung, hiện tại đừng nói.” Hiện tại nói lời này, làm cho tim Cao Thịnh bịt kín một loại sợ hãi.

“Nhưng mà em cảm thấy bản thân sắp không chịu được nữa rồi, đừng cho em ăn nữa, hao lãng phí. Toàn bộ đều cho anh, anh nhất định phải sống sót, em có thể chết trong lòng anh, như vậy đã thật. tốt lắm.”

“Dung? Tô Dung? Tô Dung ”

Cao Thịnh thoáng chốc giống như nổi điên, thân thể vô lực bỗng nhiên hữu lực ôm chặt Tô Dung.

“Sẽ không, anh sẽ không để cho em chết, không bao giờ!”

Nếu nói là Cao Thịnh duy trì Tô Dung, không bằng nói là Tô Dung duy trì Cao Thịnh không ngã quy thì đúng hơn.

Hoặc là nói, bởi vì là hai người, cho nên mới có thể ở trong bóng đêm chống chọi với cái chết cho đến hiện tại.

Thế nhưng, lời nói của Tô Dung cứ như là vĩnh biệt, làm cho Cao Thịnh lâm vào điên cuồng, rồi lại làm cho anh có được bình tĩnh trước nay chưa có.

Bọn họ có thể tồn tại tới nay, ngoại trừ lương thực cùng nước ra, nhất định còn có một chỗ nào đó thông với không khí bên ngoài, cho nên mới có thể cung cấp dưỡng khí cho bọn họ.

Nhất định sẽ có chỗ mà bọn họ chưa tìm được có thể đi ra ngoài, phải cứu Tô Dung, phải cứu Tô Dung.

Rốt cuộc có phương pháp nào có thể đi ra ngoài?

23. Chương 23

Lại một lần nữa tỉnh lại, dường như đã qua mấy đời.

Tô Dung nhấp nháy mắt, một tảng lớn tuyết trắng ánh vào mi mắt, nơi này là thiên đường sao?

Cậu mệt mỏi nhắm mắt lại, chỉ có mỗi mình cậu ở thiên đường sao?

Cậu muốn gặp lại Cao Thịnh một mặt.

Tay Tô Dung bỗng nhiên bị bắt lấy, là Cao Thịnh sao?

Cậu run rẩy suy nghĩ, chậm rãi mở mắt ra.

“Cậu tỉnh? Tôi quả nhiên không nhìn lầm, tỉnh là tốt rồi, tỉnh là tốt rồi.”

Cậu thấy Bạch Ngô Đồng hai mắt thấp hồng, kích động nhìn chính mình, cậu ấy nói tỉnh? Mình không chết?

Cao Thịnh!

“Thịnh. . . .” Tô Dung kích động khi nhớ tới người kia, khó khăn mở miệng.

Thế nhưng do thanh âm quá mức khàn khàn, nghe chỉ là tiếng a không hơn không kém, hơn nữa thoát phá làm cho người ta không đành lòng.

“Cậu nói cái gì?” Bạch Ngô Đồng muốn ghé sát vào cậu, để nghe rõ cậu định nói gì, nhưng mà bỗng nhiên lại bị lôi đi, một đám người vây đến, hình như là bác sĩ cùng y tá.

Không phải, cậu muốn tìm chính là Cao Thịnh.

Tô Dung còn muốn mở miệng, tiếp theo vài giây cậu lại ngất đi.

24. Chương 24

Tô Dung chống đỡ thân thể suy yếu, cách lớp kính thủy tinh, nhìn thấy nam nhân nằm ở bên trong.

Dù chỉ là một mảnh kính mỏng, thoát nhìn có thể dùng tay chạm tới, thế nhưng lại cảm giác phi thường xa xôi.

“Tình huống của cậu không đến nỗi nào, mất nước, dinh dưỡng bất thường, vô nước biển rồi nghỉ ngơi nhiều sẽ không có việc gì. Còn anh ta thì. . . .” Bạch Ngô Đồng chụp bả vai cậu, bỗng nhiên nghẹn nói không nên lời.

Thời điểm cứu Cao Thịnh ra, mười ngón tay cơ hồ gãy xương, toàn bộ dính đầy bùn đất, còn cắm vào vụn gỗ, một đôi tay cơ hồ có thể dùng huyết nhục mơ hồ hình dung. Ngoài cánh tay ra, ngón chân, đầu gối, hai chân, tất cả những nơi có thể dùng để đào bới, toàn bộ đều máu tươi đầm đìa, vết thương loang lổ, rất nhiều miệng vết thương đều lấp đầy đất cát.

Đến nỗi trên hai tay có rất nhiều vết thương không rõ miệng, bác sĩ phỏng đoán là do Cao Thịnh cố dùng tay để tìm đường đi ra, cho nên mới bị cắt đến tả tơi như vậy, hơn nữa lúc Tô Dung được cứu ra, đầy miệng đều là máu, có thể là do Cao Thịnh dùng máu để duy trì sinh mệnh cho Tô Dung, bất quá vẫn chưa xác định.

Không biết là do mạng lớn hay là do Cao Thịnh quá đổi chấp nhất làm cảm động ông trời, thế nên mùi máu tươi nồng nặc trên người anh toả ra đã làm cho nhân viên cứu hộ ngửi được và tìm thấy anh.

Nhân viên cứu hộ cẩn thận đào một cái lỗ, nhưng bởi vì đi vào không dễ dàng, cho nên là dựa vào Cao Thịnh mà đem Tô Dung từ từ nâng lên, nhân viên cứu nạn bên ngoài mới lôi Tô Dung ra. Sau khi cứu Tô Dung ra, cái động khẩu kia liền sụp đổ, Cao Thịnh thiếu chút nữa không ra được, anh cơ hồ có thể nói là bị chôn sống, lúc cứu ra đã mất đi dấu hiệu sinh tồn.

Ngoài việc bị mất nước, thiếu dinh dưỡng, còn có toàn thân đầy miệng vết thương ra, kỳ thật vấn đề nghiêm trọng nhất chính là mất máu quá nhiều, trên miệng vết thương đều là bùn đất, sợ nhất khiến cho ung thư máu, sau đó mặc dù đã có dấu hiệu sinh tồn, nhưng lại sốt cao không lùi.

Tóm lại, vấn đề của Cao Thịnh so với Tô Dung phiền toái hơn, lại thập phần nguy hiểm.

Phiền toái nhất chính là, anh hôn mê như vậy đã nhiều ngày, cũng không có dấu hiệu tỉnh lại.

Còn tiếp tục như vậy, tình huống xấu nhất chính là biến thành người sống đời thực vật.

Bạch Ngô Đồng nói không nên lời, Nhâm Phi Dương thì bình tĩnh hơn, chỉ là khinh miêu đạm tả – nhẹ nhàng bằng quơ nói sơ lược qua tình hình.

Thế nhưng Tô Dung hiểu được, người nằm ở bên trong toàn thân cắm đầy ống, quần đầy băng trắng kia, tình huống không có lạc quan như Nhâm Phi Dương nói.

Bởi vì cậu quá mức suy yếu, cho nên vẫn không thể vào bên trong phòng bệnh nhìn anh.

Cho đến khi cậu có thể vào phòng bệnh nhìn anh, còn tưởng rằng sẽ có rất nhiều lời muốn nói, nhưng kỳ thật khi nhìn thấy hai mắt anh nhắm chặt, Tô Dung lại chỉ nhẹ nhàng nắm lấy tay bị thương của anh, không ngừng chảy nước mắt.

Ngoại trừ nước mắt ra, cậu chẳng thể nói gì ra khỏi miệng.

Nếu thời gian có thể đảo ngược, cậu sẽ không nói trừ phi Cao Thịnh dẫn cậu đi đến nơi đó, cậu mới tha thứ cho anh.

Nếu có thể lựa chọn, cậu tuyệt đối sẽ không tùy hứng, đùa giỡn tí khí, anh muốn như thế nào liền như thế ấy, thật sự, cậu thật sự không sao cả.

Nếu có thể lại được một lần... Thế nhưng khi cậu nhìn thấy nam nhân nằm ở trên giường bệnh, im lặng đến nỗi ngay cả tim đập đều mỏng manh như vậy, rốt cuộc còn ai có thể cho cậu một lần cơ hội nữa.

Thịnh, không cần giận em, tỉnh lại được không?

Thật xin lỗi, em sai lầm rồi, anh tỉnh lại đi, chỉ cần anh tỉnh lại, bất cứ điều gì em đều đáp ứng anh, sẽ không đối với anh cấu kỉnh, sẽ không đối với anh cự tuyệt.

Hay là do em đã cướp đi anh từ tay vị hôn thê kia, cho nên mới có báo ứng hôm nay? Vậy thì người đáng phải nằm đây là em chứ không phải anh, anh là vô tội, anh căn bản không biết em thích anh.

Đúng, nếu anh không biết em thích anh thì tốt rồi. Đều là lỗi của em, nếu em không nói cho anh biết em yêu anh, anh sẽ không phải chịu hậu quả như hôm nay.

Thịnh, van cầu anh tỉnh lại đi, anh không cần yêu em cũng không sao, anh đi kết hôn cũng không việc gì, chỉ cần anh còn sống là được rồi.

Em chỉ cầu anh còn sống, không có bất cứ điều gì so với chuyện này trọng yếu hơn

Tô Dung khóc đến té xỉu ở bên giường bệnh, bởi vì từ bên ngoài nhìn vào cứ như là cậu đang ghé vào bên người Cao Thịnh nói chuyện, cho nên không ai phát hiện, Tô Dung thể lực chống đỡ hết nỗi, cảm xúc quá mức kích động mà té xỉu

Tiếng máy móc phát ra thanh âm đều đều theo quy luật, lại bỗng nhiên phát ra thanh âm bén nhọn.

25. Chương 25

Sau vài tuần, Tô Dung đã khôi phục sức khỏe, có thể thuận lợi xuất viện.

Cha mẹ cậu vì chăm sóc cậu mà từ dưới quê lên, trước mắt ở trong nhà của cậu cùng Cao Thịnh.

Hai tháng sau, Cao Thịnh được chuyển ra phòng bệnh thường, miệng vết thương đã lành lặn rất nhiều, trên cơ bản như lời bác sĩ nói, người có thể tỉnh, thì cửa ải khó khăn nhất cũng đã qua.

Bạch Ngô Đồng ngồi ở trên sofa, bắt chéo chân châm chọc, “Quả nhiên là vợ hữu dụng, đi vào mới vừa khóc một chút, đang hôn mê sâu như vậy cũng lập tức tỉnh lại, so với bác sĩ vây quanh cấp cứu còn lợi hại hơn gấp trăm lần.”

Đang uy người bệnh ăn táo Tô Dung đỏ mặt, không chỉ vì lời trêu chọc quá mức thoả đáng kia, mà còn vì người bệnh hạnh kiểm xấu đang ngậm lấy ngón tay của cậu, vừa mút vừa liếm, làm cho cậu thập phần thẹn thùng.

Bạch Ngô Đồng mắt lạnh nhìn thấy bạn tốt bị trêu đùa đỏ mặt, “Cao Thịnh, anh còn muốn nằm trên giường bệnh bao lâu nữa chứ? Bác sĩ nói anh đã có thể xuất viện, đừng thấy Tô Dung chúng ta chăm sóc ân cần thế, muốn tiếp tục ở lại đây nha.”

“Bác sĩ nói, tôi còn phải quan sát thêm vài ngày nữa, bắt quá nếu Tô Dung muốn tôi hiện tại xuất viện, tôi cũng có thể.” Cao Thịnh nhìn về phía Tô Dung, biểu tình là cho dù cậu có nói cái gì, anh tuyệt đối sẽ đồng ý, mặc kệ thân thể trạng huống anh có thể xuất viện hay không.

Tô Dung nhú mày, khó xử nhìn bạn tốt, “Nhưng mà, tôi cảm thấy cứ quan sát thêm vài ngày, kiểm tra lại một chút vẫn tốt hơn.”

Bạch Ngô Đồng chán nản, nhưng đối với bạn phát giận lại không tốt, “Uy, anh rốt cuộc còn muốn giả bệnh bao lâu đây? Anh có biết nếu anh không mau khoẻ lại, cái người bạn tốt kia của anh sẽ vì công ty của anh mà cút cung tận tụy, bạn của anh ngủ ở công ty một ngày, anh trai của Nhâm Phi Dương cũng liền canh giữ ở công ty anh một ngày. Anh trai anh ấy một ngày không quay về công ty, tất cả sự tình đều dồn hết lên đầu Phi Dương, anh có biết hay không?”

Trọng điểm ngay tại nơi này, trên cơ bản anh có phải là người bệnh hay không cùng hần không có vấn đề gì, nhưng nếu quan hệ đến Nhâm Phi Dương có thời gian bồi chính mình hay không, có thể mệt chết hay không, cùng hần liền phi thường có quan hệ.

Thật sự là, rút dây động rừng.

Anh ta sinh bệnh, tất cả mọi người bạn rộn ngất trời.

Cao Thịnh nhìn nhìn mười ngón tay bọc lụa trắng của chính mình, khó xử nhìn Tô Dung, “Được rồi, chúng ta đây xuất viện, hần là không sao đâu, bác sĩ nói thời kì nguy hiểm đã qua.”

Nghe anh nói đến thời kì nguy hiểm, Tô Dung vội vàng ngăn anh lại, “Không cần, anh cứ nằm đi. Ngô Đồng, chờ có kết quả kiểm tra, nếu không có việc gì, Thịnh sẽ xuất viện, thật xin lỗi, xin cậu nhẫn nại một chút được không?”

Bạch Ngô Đồng còn muốn nói chuyện, di động bỗng đổ chuông, không đến năm giây, hần gác máy, mặt mày hớn hở nói tạm biệt bọn họ, rồi giống như trận gió rời khỏi phòng bệnh.

“Ngô Đồng, là giận điên rồi sao. ?” Tô Dung lo lắng nhìn ra cửa.

“Mười thành mười là Nhâm Phi Dương gọi cho hần, em không cần vì hần lo lắng.” Cao Thịnh phi thường không hài lòng chính mình nằm ở trước mặt cậu, cậu còn có bốn sự đi quan tâm nam nhân khác.

Tô Dung quay đầu lại, tiếp tục uy anh ăn hoa quả, “Anh có mệt hay không? Muốn nghỉ ngơi một chút hay không?”

Cao Thịnh cắn ngón tay cậu, trong nháy mắt tiến về phía cậu, “Dung, anh đói.”

Tô Dung đương nhiên hiểu được anh đang ám chỉ cái gì, trên thực tế anh đã đòi hỏi cậu hai ba ngày rồi.

Cậu đỏ mặt cúi đầu, “Không được, vết thương của anh còn không có hảo, chờ về nhà nói sau.”

“Bác sĩ nói anh đã khôi phục rất nhiều rồi.” Cao Thịnh lập tức sửa miệng.

Tô Dung không tin anh, nhưng nhìn thấy anh muốn đến như vậy, đành phải nhân nhượng, “Em đây dùng tay giúp anh?”

Cao Thịnh ai oán trừng cậu liếc mắt một cái, “Anh là muốn làm yêu, chứ không phải muốn phát tiết dục vọng.”

“Nhưng mà.”

“Ba mẹ em buổi tối có đến không?”

“Sẽ không.” Tô Dung biết rõ kết quả khi lắc đầu, nhưng vẫn lựa chọn thành thật trả lời.

“Vậy em đi khoá cửa đi.”

“Không tốt không tốt. Chúng ta về nhà nói sau.”

“Dung, anh đã muốn ghen rất nhiều ngày rồi, nếu tiếp tục bị ghen như vậy, chắc anh nổ tung mất.”

Tô Dung đỏ mặt, trầm mặc đi khoá cửa, “Thịnh, thế này đi, em lấy tay giúp anh, ở bệnh viện thật sự không tốt làm như vậy.”

Cao Thịnh chờ cậu đi trở về, “Thế thì em ngồi vào trên giường giúp anh vậy.”

Tô Dung không chút nghi ngờ đi tới, ngồi xuống, nam nhân lập tức lấy cánh tay giữ lấy thắt lưng cậu, “Dung, em ngoan ngoãn ngồi, không cần lộn xộn, trên người anh còn có thương.”

Mới vừa nói xong, Cao Thịnh cười tà, cách lớp quần hôn lên hạ thể Tô Dung, cố ý cọ xát, còn ngại không hài lòng mở miệng, “Tô Dung, cởi quần ra.”

“Không được.” Tô Dung bối rối cự tuyệt, thế nhưng cũng không dám đẩy ra nam nhân cả gan làm loạn, sợ lộn thương anh.

“Dung, anh thật sự hảo muốn em, em đồng tình với anh một chút được không? Anh thật sự không cách nào chịu được, hay là em hy vọng chờ một chút bác sĩ đến kiểm tra, nhìn thấy sinh lý của anh phản ứng?”

“Cho nên em mới nói em giúp anh, chờ.” Tô Dung ngửa người về phía sau, hai tay bắt lấy tấm đệm, đôi gò má đỏ đậm, không thể tin được chính mình cư nhiên bởi vì anh cách lớp quần cọ xát liếm lộn, mà cũng có dục vọng.

“Dung. anh cầu em.” Cao Thịnh đáng thương nhìn cậu, “Được rồi, chỉ cần em đem quần cởi, cho anh nhìn tiểu dung dung một chút, anh sẽ để cho em lấy tay giúp anh giải quyết.”

Tô Dung đỏ mặt, “Nhất định phải như vậy sao?”

“Vậy thì quên đi, để cho anh ghen chết luôn cho rồi.” Cao Thịnh tức giận đứng dậy, xoay người chuyển tới một bên.

Tô Dung nhìn thấy cậu cư nhiên vì loại chuyện này mà làm anh tức giận, trong lúc nhất thời cũng không quản xấu hổ cùng thẹn thùng, vội vàng cởi quần chính mình ra, hạ thân trần trụi, nhịn xuống mãnh liệt ngưỡng ngừng, nhẹ lay động vai anh, “Được rồi, anh muốn nhìn thì mau nhìn.” Thời điểm nói ra những lời này, Tô Dung cơ hồ muốn chết quên đi.

Cao Thịnh thấy gian kế thực hiện được liền cười gian, xoay người đầy tình dục nhìn chăm chăm vào vật nhỏ đang ngủ say dưới rừng cây rậm rạp. Lúc Tô Dung định đứng dậy, anh dùng cả người ngăn chặn chân cậu, dùng mười ngón tay bị thương giữ lấy hông cậu, rồi mới hàm trụ dục vọng mềm mại, mùi ngon phẩm thường dậy lên.

Tô Dung không thể tin được muốn đẩy anh ra, thế nhưng nghĩ đến tay anh bị thương, nên chỉ có thể buộc chặt thân thể, một chút cũng không dám lộn xộn.

“Thịnh, anh không cần như vậy.”

Tô Dung muốn nhịn xuống tình dục phản ứng, nhưng mà dục vọng tích lũy một, hai tháng, hơn nữa thân thể đã sớm biết rõ tình dục khoái cảm, vẫn dễ dàng ở trong miệng anh gắng gượng đứng lên.

Tô Dung nắm chặt sàng đan, nhịn xuống cảm giác tê dại bắt đầu dâng lên, cắn môi để không bật ra tiếng rên rỉ. Cậu cố gắng khắc chế dục vọng chính mình, thế nhưng thân thể lại trái với ý chí của cậu, theo động tác của Cao Thịnh, nhẹ nhàng vận vẹo phối hợp.

Dục vọng ần nhẩn hồi lâu, cuối cùng vẫn là phóng thích ở trong miệng Cao Thịnh.

Tô Dung ngã sấp ở trên giường, giương môi đỏ mọng thở, khoái cảm còn không có rút đi, đầu lưỡi Cao Thịnh lại liếm lộn nơi tư mật, phát ra thanh âm tầm tã, còn cho đầu lưỡi tiến đi vào.

Tô Dung nhớ tới thân thể không khoẻ của anh, lại không dám hành động thiếu suy nghĩ, đành phải siết chặt cầu xin, “Thịnh, không cần như vậy, không cần được không.”

“Nhưng mà anh muốn em, thật sự rất muốn.”

“Vậy trực tiếp tiến vào, không cần đối với em làm cái loại sự này.” Tô Dung nhận thua, thà cho anh trực tiếp tiến vào, còn sống khá giả hơn là tiếp tục để cho anh làm chuyện mà chính mình cảm thấy thẹn này.

“Nhưng anh sợ làm em bị thương.”

“Vậy không cần làm.”

“Dung.” Cao Thịnh nháy đôi con ngươi đen đáng thương, “Em được thoả mãn rồi, còn anh thì chưa, anh hảo đáng thương.”

Tô Dung cắn răng, “Vậy rốt cuộc anh muốn em làm thế nào đây?”

“Ngăn kéo có trơn tề, là anh nhờ bạn mang tới, em cứ dựa theo phương thức mà bình thường anh giúp em khuếch trương, tự giúp chính mình đi.” Cao Thịnh nhanh chóng nói ra khát vọng của mình một cách rõ ràng.

Đúng vậy, nhất định phải thoả mãn dục vọng, nhưng anh rất muốn xem bộ dáng Tô Dung khi tự mình làm.

Tô Dung đỏ mặt từ ngăn kéo lấy ra trơn tề, trừng mắt nhìn anh liếc một cái, “Anh ngay cả khi sinh bệnh cũng không an phận?”

“Lo trước khỏi hoạ thôi.” Cao Thịnh đối với cậu ngây ngô cười.

Tô Dung hừ hừ, nhìn lọ trơn tề kia thật có chút khó xử.

“Nhất định phải làm sao?”

“Nhất định.” Cao Thịnh không để cho cự tuyệt gặt đầu.

26. Chương 26

[s://giangthuy1402.files.wordpress.com/2010/12/67.gif?w=610](http://giangthuy1402.files.wordpress.com/2010/12/67.gif?w=610)Cấm trẻ vị thành niên đó nha [s://giangthuy1402.files.wordpress.com/2010/12/67.gif?w=610](http://giangthuy1402.files.wordpress.com/2010/12/67.gif?w=610)

Tô Dung hít sâu một hơi, mở ra trơn tề, cho một chút vào nơi tay, xấu hổ nhìn Cao Thịnh, hy vọng anh có thể tức thời miễn đi yêu cầu làm người ta cảm thấy thẹn này.

Cao Thịnh cứ nghĩ cậu đang cầu cứu, “Ngón tay vẽ loạn trơn tề, rồi mới ghé vào trên bàn, ngón tay đi vào, anh sẽ xem giúp em.”

Tô Dung trừng lớn hai mắt, “Em. Đối với anh. ?”

“Như vậy anh mới biết có lộng thương em hay không.”

Tô Dung nhìn anh, “Nếu em không làm theo, anh nhất định sẽ không bỏ qua cho em, đúng hay không?”

“Dung, anh thật sự muốn em.”

Tô Dung thấy anh cầu xin lại đang rất thành khẩn nhìn mình, giống như nếu cậu không nghe theo, là một đại tội vậy.

Cậu cắn răng, cả khuôn mặt đỏ hồng như muốn xuất huyết, trên tay đầy trơn tề, ghé vào trên bàn, ngón trở run rẩy ở phía trước miệng huyết chính mình dao động, tuy rằng đã quyết tâm phải thoả mãn anh, thế nhưng cậu thật sự làm không được.

“Dung, anh sắp tưởng đến chết mất, nơi đó của em nhỏ như thế, anh căn bản vào không được, em không cần thẹn thùng, được không?”

Tô Dung nhắm mắt, như tráng sĩ đoạn cổ tay đem ngón trở thiếp hướng lối vào, đỏ mặt đem ngón tay từng chút từng chút một đẩy vào.

“Dung, đừng quá gấp gáp, hơi mát xa một chút, như vậy mới dễ dàng đi vào. Đúng, chính là như vậy. Rất tuyệt, em làm tốt lắm, chậm rãi mà vào. Em nhắm mắt lại, có cảm giác ở trong thân thể chính mình rất nóng hay không. ?”

Đáng lý ra anh phải là một nam nhân trọng thương, thế mà lại từng bước từng bước tháo ra lụa trắng, lộ ra mười ngón tay đã sớm phục hồi như cũ, cầm lấy DV giấu đến một bên, không thay đổi bản tính ác liệt.

“Đã...đã có thể chưa?”

“Chưa được, em thân nhập ngón tay thứ hai đi, sẽ có một chút đau, em nhẫn nại một chút. Đúng, chính là như vậy, toàn bộ đều đi vào. Hảo lớn, thật khá. Tiếp theo, chậm rãi rời khỏi. rồi lại chậm rãi đi vào. Giống như bình thường khi anh yêu em vậy. Đúng, hảo lớn.”

Cao Thịnh nhìn thấy phong cảnh xinh đẹp trước mắt, thiếu chút nữa chảy máu mũi, cuối cùng nhịn không được vươn tay hỗ trợ, cầm tay cậu, làm cho tốc độ trừu sáp nhanh hơn, thậm chí chính mình còn xâm nhập một lóng tay, cùng với tay cậu, không ngừng kích thích điểm mẫn cảm trong cậu.

Mãnh liệt khoái cảm làm cho cậu cơ hồ mê muội, sau đó dọc theo sống lưng truyền đến một cỗ lại một cỗ cảm giác tê dại, cậu không thể nhịn xuống để tiếng rên rỉ tràn ra miệng, chỉ cần nghĩ đến là tự mình làm cho bản thân biến thành như vậy, cậu liền cảm thấy thẹn chết đi được.

Thân thể đã lâu không có hoan ái, bởi vì một trận kích thích, đã sớm càng muốn thêm nhiều khoái hoạt, cái mông phối hợp vận vẹo, ngay cả khi cảm thấy có chút đau đớn, vẫn cố gắng hàm tiến ba ngón tay.

Cao Thịnh cơ hồ nhắm đến cực điểm, híp mắt nhìn thấy phân thân Tô Dung lại lần thứ hai hưng phấn đỉnh khởi, anh rút cuộc chịu không nổi rút tay khỏi cơ thể cậu, nâng lên mông cậu, kéo quần chính mình xuống, rồi một hơi tiến thẳng vào hoa huyệt ẩm ướt, nóng ẩm kia.

“A. Đau. Thịnh. Đau quá.” Đoá hoa chưa có hoàn toàn nở rộ, dục vọng thật lớn lại xông vào, Tô Dung đau đến kẹp chặt nó, không muốn cho nó tiếp tục thâm nhập càng sâu, kết quả mông bộ lại bị vận bung ra, càng dùng sức đi vào.

Cao Thịnh không thể khắc chế bắt đầu chậm rãi co rúm, “Em nhẫn nại, lập tức sẽ tốt thôi.”

Anh khom người hôn lên lưng Tô Dung, một tay kia cầm lấy dục vọng thoáng uể oải của cậu, cho nó kích thích, dời đi lực chú ý của cậu.

Dần dần, trong sự thông thả trừu sáp, Tô Dung thích ứng cái loại cảm nhận sâu sắc này, khoái cảm phía trước làm cho thân thể cậu chậm rãi thả lỏng, cậu ngẩng đầu lên thở phì phò, đã có thể cảm giác được tình ái vui thích.

“Thịnh. Thịnh.”

Cao Thịnh nghe cậu gọi tên mình, trong khoảng thời gian ngắn càng thêm kích động, khom người chuyển qua mặt cậu, hôn môi cậu, tay cố định thắt lưng cậu, rồi đẩy nhanh hơn tốc độ, một chút lại một chút tiến vào trong cơ thể yêu mị này, càng lúc càng tiến vào sâu hơn, tiếng rên rỉ của Tô Dung toàn bộ bị khoá trong nụ hôn nóng cháy, khoái cảm kịch liệt cơ hồ làm cho cậu vô pháp thừa nhận, chảy nước mắt.

Đến cực hạn Tô Dung có thể chịu được, Cao Thịnh nhanh hơn tiến lên, nắm chặt dục vọng cũng muốn phát tiết trong tay, đồng thời phun trào vào trong cơ thể cậu, bàn tay cũng cảm thấy một trận nóng ẩm, hai người cùng nhau tới cao trào.

Tô Dung vừa trải qua cao trào, đầu óc còn đang trống rỗng lại bị ôm phóng tới trên giường, Cao Thịnh chen vào giữa hai chân cậu, cúi đầu hôn môi cậu, bàn tay dường như có ma lực, cố gắng ở trên người cậu một lần nữa khơi mào dục vọng.

Không cho Tô Dung có cơ hội nghỉ ngơi, Cao Thịnh lại đem dục vọng mai nhập vào trong cơ thể thấp nhiệt của Tô Dung.

Tô Dung nhìn anh, một trận ăn đau bỗng nhiên có chút thanh tỉnh, “Tay anh, thương thể của anh.”

“Đều tốt lắm, ngoan, Tô Dung, anh còn muốn em.”

Tô Dung kinh ngạc cùng lửa giận bị một trận dục vọng mới che lấp, Cao Thịnh ôm siết lấy bảo bối của anh, dùng phương thức chính mình để cảm thụ được sự tồn tại của cậu, sinh mệnh của cậu.

“Dung, Dung của anh. . . .”

Cao Thịnh ở trên người cậu hạ xuống dày đặc mưa hôn, buộc chặt thân thể ẩm áp, nghe cậu thở dốc, nghe cậu rên rỉ, anh kích động cảm nhận khi ra vào mãnh liệt trong cậu.

Tô Dung của anh, đây là Tô Dung của anh, Tô Dung mà anh dùng sinh mệnh yêu thương. . . .

Cảm giác sợ hãi khi suýt chút nữa mất đi cậu khắc sâu vào tâm trí anh, Cao Thịnh lúc này càng thêm kích động muốn đem Tô Dung hoàn toàn dung nhập vào trong thân thể chính mình.

Chỉ có như thế này mới cảm thụ được sinh mệnh của cậu, cảm thụ được độ ẩm nơi cậu.

Cảm ơn ông trời là em còn sống!

27. Chương 27

Sau cơn hoan ái triền miên, Cao Thịnh ôm Tô Dung khóc rống thất thanh.

Tô Dung nhìn thấy nam nhân nằm ở trên người chính mình khóc ròng, cao trào vừa qua vẫn còn chút mơ hồ, làm cho cậu có điểm thác loạn, cậu hoảng thần ngẩng ra nhìn anh, cho đến khi tim bắt đầu co rút đau đớn vì anh khóc, cậu mới ôm lấy nam nhân đột nhiên trở nên yếu ớt này.

“Thịnh? Sao vậy? Có phải chỗ nào không thoải mái hay không?”

Nước mắt theo nụ hôn dừng ở trên mặt Tô Dung, Cao Thịnh ôm cậu, “Cám ơn em, cảm ơn em còn sống, Tô Dung, cảm ơn em, cảm ơn em cho anh còn cơ hội được yêu em thế này, cảm ơn em không để cho anh mất đi em. . . .”

Anh còn muốn cảm tạ nhiều lắm, vì anh vẫn còn có cậu ở bên cạnh mình, thật tốt!

Tô Dung sửng sốt một chút, hốc mắt cũng đỏ theo, “Đứa ngốc, đứa ngốc. . . . Người thiếu chút nữa có việc chính là anh, anh cảm ơn em làm cái gì? Em mới phải cảm ơn anh đã cố gắng kiên trì, sống sót, đứa ngốc, đứa ngốc. . . .”

“Không, không phải, em bỗng nhiên không nói, anh không cảm giác được hô hấp của em, cứ ngỡ chỉ còn lại một mình anh. Tô Dung, anh không muốn bị bỏ lại, chỉ cần em không có việc gì, anh ra sao đều có thể, em tuyệt không thể có việc. Tô Dung, Dung, anh yêu em, anh thật sự rất yêu em, đáp ứng với anh, không được đi trước anh, bằng không cũng phải mang anh đi cùng, được không?”

Tô Dung bị ôm thật sự đau, cái đau làm cho cậu cảm nhận được mình tồn tại, bởi vì hai người bọn họ đều còn sống, cho nên cậu mới có thể bị ôm đến đau như thế.

Nghe anh thỉnh cầu, Tô Dung đau lòng đến thở không nổi, cậu thiếu chút nữa đã quên, cha mẹ cùng em trai Cao Thịnh mất bởi tai nạn xe cộ, rồi từ đó về sau anh biến thành cô nhi.

Đối với Cao Thịnh mà nói, cái chết cũng không đáng sợ, cái đáng sợ nhất chính là bị bỏ lại.

Tô Dung ôm chặt anh, nghẹn ngào hứa hẹn, “Hảo, tương lai ngày nào đó, chúng ta cùng nhau đi, ai cũng không cần bỏ lại ai.”

“Hảo, là em nói đó, Tô Dung không thể quên, không thể gạt anh.”

“Sẽ không, em sẽ không quên.” Tô Dung chụp lưng anh vỗ về, “Thịnh, đừng khóc, được không? Anh khóc làm tim em rất đau, thân thể của anh có chịu được hay không?”

Cao Thịnh kéo ra khoảng cách hai người, hôn rụng nước mắt trên mặt cậu, “Vậy em cũng đừng khóc, lòng anh cũng đau lắm, đều tại anh hại em khóc. . . .”

“Thịnh, em yêu anh.”

“Anh cũng yêu em.” Cao Thịnh hôn môi cậu, hôn đi tiếng nấc nghẹn ngào, hôn cho lời yêu thương thêm lắng đọng.

28. Chương 28

Thời điểm xuất viện, hộ sĩ giao cho Cao Thịnh một phong thư, nói là của một vị tiểu thư tóc xoắn dài gửi cho anh.

“Cám ơn.” Cao Thịnh lấy qua thư, nhìn nhìn, đối với người bên cạnh so với anh xem ra càng tò mò hơn, rồi lại làm bộ không chút nào để ý đến người yêu nói: “Anh nghĩ đây là của Tương Kỳ.”

Tô Dung tránh tay anh đang định choàng qua vai cậu, “Kêu cũng thật thân thiết a.”

Cao Thịnh cười đem thư đến trước mặt Tô Dung, “Cầm.”

“Để làm chi?”

“Em xem giúp anh đi.”

“Anh tự mà đọc lấy.”

“Tay của anh còn chưa hoàn toàn bình phục, dụng không ra lực.”

“Ai nói anh dụng không ra lực? Ngày hôm qua anh. . . .” Tô Dung bỗng nhiên dừng lời, nhìn nhìn ánh mắt tụ tập chung quanh, đỏ mặt hung tợn trừng mắt liếc anh một cái.

“Ngày hôm qua như thế nào?” Cao Thịnh cố ý chọc cậu.

Tô Dung không để ý tới anh, nghiêm mặt tiếp tục đi.

Cao Thịnh giữ chặt cậu, “Nói thật mà, em xem giúp anh đi, anh không hy vọng trong lòng em có gút mắc. Dù sao xem xong anh vẫn phải lặp lại một lần, không bằng chúng ta cùng nhau xem.”

Tô Dung rất muốn xem, nhưng lại thật do dự, “Cũng không phải nữ nhân, ai để ý cái này chứ.”

Nói cứ như chẳng thêm bận tâm, nhưng trong lòng lại không nghĩ như vậy.

Cho dù là nam nhân, cậu cùng Cao Thịnh cũng là người yêu, kỳ thật bất luận nam nữ, đối với tình địch vẫn phải đề phòng.

Cao Thịnh cười vì cậu khẩu thị tâm phi, không khách khí lôi kéo cậu đến ghế dựa bên cạnh ngồi xuống, vừa cười vừa mở ra phong thư, rồi mới phóng tới trong tay cậu, hai người cùng nhau xem.

Đích thật là của Ngô Tương Kỳ viết, nội dung trong thư rất đơn giản. Lúc Ngô Tương Kỳ đến bệnh viện khám bệnh, nhìn thấy tên của Cao Thịnh, tò mò hỏi thăm, mới biết được Cao Thịnh nguyên lai gặt cô rất nhiều sự. Lại theo một vị Bạch tiên sinh hỏi thăm biết được, Cao Thịnh vì một người khác, ngay cả tính mạng cũng không màng. Cô một lần nữa kiểm tra tình yêu của hai người, phát hiện cho dù có kết hôn, Cao Thịnh đối với cô cũng sẽ không tốt như đối với người kia, cô vốn không muốn dễ dàng buông tay, thế nhưng khi nghe được chuyện Cao Thịnh cùng người kia sớm tối cận kề ân ái, cô cuối cùng nguyện ý buông tay chúc phúc.

Không đơn giản chính là, trên trang giấy, chữ viết lại có chút nhoè nhoẹt vì bị ướt, Tô Dung nhìn thấy dấu vết của nước mắt, nhẹ nhàng gấp thư lại, đem nó phóng tới trong tay Cao Thịnh.

“Này xem như nhân họa đắc phúc?” Cao Thịnh đùa với người yêu.

Tô Dung cười không nổi, “Em tình nguyện hai chúng ta dùng nhiều thời gian một chút cùng nàng chu toàn, cũng không phải chịu cái loại tội này.”

“Anh hiện tại tốt lắm.” Cao Thịnh cầm tay cậu, hơi hơi dùng sức, “Em xem, anh có thể siết chặt tay em.” Anh ghé vào bên tai cậu thì thầm, “Đừng quên chuyện tối hôm qua.”

Tối tắm giữa đôi mày Tô Dung phút chốc tán đi, nháy mắt đỏ bừng mặt bỏ anh ra, đứng lên tiếp tục đi ra ngoài, bên môi lại hiện lên nụ cười nhợt nhạt đầy hạnh phúc.

Cao Thịnh cười đuổi kịp cậu, “Từ từ chờ anh với.”

“Anh cứ ở đó mà cười đi, chờ một chút coi anh làm sao ăn nói với ba mẹ em.”

Cao Thịnh giữ chặt cậu, “Dung, bác trai, bác gái còn chưa chấp nhận anh sao?”

“Anh sợ hãi?” Tô Dung nhú mày, “Ngắm lại anh đối xử với em tệ như thế, ba mẹ em sao có thể dễ dàng bỏ qua cho anh.”

“Em sẽ không rời đi anh đó chứ?”

Tô Dung đứng ở trước mặt anh, nghiêm túc theo dõi ánh mắt của anh, “Nói không chừng.” Nhìn thấy anh biến sắc, cậu đắc ý mỉm cười, “Sẽ không, em sẽ không rời anh. Ba mẹ em vài lần đến bệnh viện, sợ dĩ chưa vào thăm anh là do em đã ngăn cản lại. Bác sĩ nói anh tốt nhất nên bảo trì tâm tình ổn định, em sợ anh thấy ba mẹ em đến, rồi sợ ba mẹ em nói gì đó không hay với anh, tâm tình anh bị ảnh hưởng.”

Cao Thịnh nhìn thấy đôi mắt kia hiện ra ưu thương, lôi kéo cậu đi thẳng về phía trước, tìm được một góc bí mật, dùng sức ôm chặt cậu, “Không cần đối với anh lộ ra loại biểu tình này, anh hãy còn sống mà.”

“Em biết.” Tô Dung nhẹ nhàng thở ra, ở trong ngực anh nở nụ cười.”Được rồi, chúng ta về nhà nhanh thôi, mẹ em đã nấu một bàn đồ ăn thật ngon, còn hầm chân giò heo chờ hai ta trở về.”

Hai người thật vất vả tách ra, lên xe, Cao Thịnh ngồi ghế bên cạnh tay lái, “Dung, chúng ta nên đi mua chút gì đó thôi, anh về tay không thế này, không tốt.”

Tô Dung nhìn thấy Cao Thịnh đang thập phần nôn nóng, “Thần kinh, chúng ta là về nhà chính mình, chứ không phải về quê ra mắt ba mẹ em.”

“Nhưng mà, không được, ai, từ từ, nơi đó có siêu thị, em dừng xe một chút đi.”

Tô Dung mới không nghe anh, “Em cùng mẹ nói mười hai giờ chúng ta sẽ tới nhà, hiện tại đã muốn vượt qua thời gian rồi.”

“Cái gì? Chúng ta đây đến muộn rồi sao? Dừng, dừng, anh mở cửa xe.”

“Anh hoảng cái gì, ngay cả nhà mình anh cũng không nhận ra? Đã muốn tới rồi.” Tô Dung đem xe tiến vào bãi đỗ.

“Tô Dung, anh cảm thấy như thế này không tốt, anh thấy nên đến khách sạn ở trước, ngày mai đổi kiện tây trang, mua một ít đồ vật rồi hãy về.” Cao Thịnh thấy cửa thang máy vừa mở, nháy mắt định xoay người.

Tô Dung cười lớn đem người kéo vào thang máy, “Anh thật sự sợ hãi đến thế ư?”

Cao Thịnh quần bách đồ bên tai, hung hăng trừng mắt liếc cậu một cái, “Không phải anh sợ hãi, đây là lễ phép.”

Cười không ngừng, Tô Dung thấy cửa thang máy vừa mở, trước đem người yêu có thể nhân cơ hội chuồn mất đấy ra ngoài, “Trần tĩnh một chút.” Cậu rất nhanh nhấn chuông cửa, rồi mới nhìn thẳng người yêu đang rục rịch.

Cao Thịnh hung hăng trừng mắt khi thấy người yêu giống như đang xem trò hay, lần đầu tiên quay về nhà chính mình lại câu nệ như thế, đang nghĩ đến như thế nào đối mặt, rồi khi cửa mở ra, anh nhanh chóng cúi đầu chín mươi độ, “Chào bác, con là Cao Thịnh, là bạn trai của con trai bác.”

Tô Dung sửng sốt, cậu thấy mẹ mình cũng kinh ngạc đứng ngẩn ra, rồi mới nhìn người yêu vẫn duy trì bộ dáng cúi đầu, không khỏi cười to, “Thịnh, anh dọa đến mẹ em kìa.”

Cao Thịnh nghe xong đỏ mặt, liền tiếp giải thích, “Bác gái, thật xin lỗi, thật xin lỗi, con quá thất lễ.”

Bà Tô nhìn Cao Thịnh, trừng mắt nhìn đứa con đang cười không ngừng, “Được rồi, vào nhà trước đã, đói bụng không? Bác cùng ba của Tiểu Dung đang lo lắng, định gọi cho hai đứa, vừa lúc hai đứa đã trở lại.”

Tô Dung vỗ vỗ Cao Thịnh, thấp giọng nói, “Đứa ngốc, chúng ta vào đi thôi.”

Cao Thịnh còn muốn nói gì đó, Tô Dung chủ động nắm tay anh, “Cùng nhau vào cửa?”

Cao Thịnh nắm chặt tay cậu, “Cùng nhau.”

Bà Tô nhìn hai người bọn họ, ánh mắt đầu tiên là phức tạp, cuối cùng hoá thành vui mừng sung sướng, đi vào trước chờ bọn họ.

Bà vốn đối với Cao Thịnh không có ấn tượng gì tốt, cho dù cậu ta vì con của bà thiếu chút nữa hy sinh tính mạng, nhưng cảm kích cũng không có nghĩa là có thể yên tâm đem đứa con giao cho cậu ta, dù sao nam nhân này cũng thương tổn con bà rất nhiều năm.

Thế nhưng, hiện tại nhìn thấy bộ dáng ngốc nga ngốc nghếch của cậu ta, cũng trực tiếp cho thấy quan hệ của chính mình cùng đứa con, bỗng nhiên giống như cái gì cũng không nói nên lời. Điều tối trọng yếu hơn cả đây là người mà đứa con yêu thích, cho dù bà có điều muốn nói, lại thấy đứa con cười đến hạnh phúc như vậy, bà không việc gì phải phản đối.

Lão nhân nói con cháu đều có phúc của con cháu, hiện tại xem ra bà không nên quá bận tâm nữa.

29. Chương 29

Mấy ngày nay, thời tiết cũng không tốt lắm, có khi nóng, có khi lạnh, có khi không hề dấu hiệu đã giã giũa mưa to.

Thương thế của Cao Thịnh tuy rằng ở mặt ngoài là khang phục, nhưng bởi vì thật sự bị thương quá nặng, xương cốt cơ hồ đều nát, vài lần giải phẫu chữa khỏi, cũng tránh không được vận mệnh trở thành thứ để dự báo thời tiết.

Mấy ngày nay đau nhức quả thật ngủ không được, Cao Thịnh cẩn thận đem tay đang ôm người yêu lùi về, không muốn đánh thức người yêu yên giấc, tính toán đến giường nhỏ trong thư phòng ngủ, cho dù đau đến lăn qua lộn lại cũng không sợ đánh thức Tô Dung.

Bên này thư phòng đèn sáng rồi cửa đóng không bao lâu, hai mắt Tô Dung liền mở rồi lặng lẽ theo sau Cao Thịnh. Cậu nhẹ nhàng đi đến trước cửa thư phòng, tựa lưng vào tường nhịn không được chảy xuống nước mắt.

Mấy ngày nay, Cao Thịnh đều chờ sau khi cậu ngủ liền đi đến thư phòng, trời sắp sáng mới trở về. Động tĩnh của người đồng giường cộng chằm, một người khác sao có thể không hề cảm giác, ngày hôm sau Tô Dung liền phát hiện kỳ hoặc.

Anh không cùng cậu nói, là bởi vì sợ cậu khổ sở, điều này cậu có thể lý giải. Mà cậu cũng phối hợp giả vờ như không hề hay biết, là bởi vì cậu không biết nên làm như thế nào mới tốt?

Cao Thịnh còn trẻ tuổi như thế, cuộc sống sau này đều phải chịu loại tra tấn này. Hiện tại là thanh niên thì không đến nỗi nào, nhưng đến lúc già, anh còn có thể chịu được sao? Nghe nói mỗi khi đau nhức là chuyện phi thường thống khổ, cậu lại không có một biện pháp nào để giúp anh.

Tô Dung đang đắm chìm trong ưu thương, vai bỗng nhiên bị vỗ nhẹ vài cái. Cậu giật mình quay đầu lại, nhìn thấy mẹ mình, cậu giơ ngón tay lên miệng ra hiệu đừng lên tiếng, mẹ cậu hiểu ý gật gật đầu, lúi lét kéo cậu đến phòng bếp.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Cao Thịnh ngủ ở thư phòng.”

“Hai đứa cãi nhau ?”

“Không phải, lúc trước con đã đại khái nói qua với mẹ về thương thế của Cao Thịnh rồi, anh ấy bởi vì di chứng của vết thương mà đau nhức, mấy ngày nay giống như cũng chưa biện pháp ngủ. Mỗi ngày đều chờ sau khi con ngủ, lén chạy tới thư phòng, rồi chờ sắp hừng đông mới trở về phòng ngủ.” Tô Dung nói xong liền cười, “Mẹ, buồn cười lắm, đúng không?”

Bà Tô thở dài, lau đi nước mắt của đứa con, vỗ vỗ lưng cậu, “Cười không nổi thì đừng miễn cưỡng cười, cùng mẹ giả vờ làm cái gì. Thật đau lòng, giúp không được gì rất khó chịu đúng không?”

“Mẹ, Cao Thịnh hẳn còn rất trẻ, mà sau này phải luôn gánh chịu thống khổ như thế, nếu không phải vì con, thì mạng sống anh ấy đã không thành vấn đề; nếu anh ấy đi ra trước, thì tảng đá kia cũng sẽ không áp đến trên người anh ấy. Mẹ, con cảm thấy thật là khó chịu, thế nhưng con lại không biết nên làm gì mới giúp được anh ấy? Chỉ có thể. Chỉ có thể theo anh ấy, anh ấy không muốn làm cho con lo lắng, con đây cũng chỉ có thể giả vờ như không biết.” Tô Dung nói xong, áp lực tự trách làm cậu sắp không chịu nổi, lo lắng cùng đau lòng, nhiều lắm tình tự, không thể đơn giản nói một lần cho hết.

Bà Tô không có trải qua, nhưng đầu bạc hoa râu, bà cũng từng thấy qua không ít chuyện, hiểu được cái loại bất lực này, “Con à, con nghĩ cứ giả ngu như vậy có thể được bao lâu? Hai đứa là tính toán chung sống cả đời, hay là chỉ định mấy tháng vài năm liền tan?”

“Con đương nhiên là muốn cùng anh ấy chung sống cả đời rồi.”

“Vậy con phải cho cậu ta biết, đó là con có thể giúp cậu ta. Tựa như cậu ta không thể giấu con lâu, vậy con có thể giấu cậu ta được bao lâu? Mẹ biết trong lòng con không thoải mái, vậy hãy làm chuyện khiến cho chính mình thư thái hơn đi. Muốn lo lắng cho cậu ta, thì phải đi lo lắng cho cậu ta, cậu ta khó chịu, phải đi hỏi bác sĩ, nghĩ biện pháp giải quyết. Con ở bên cạnh không ngủ, tại sao không đi bồi cậu ta nói chuyện, nói không chừng còn có thể dời đi lực chú ý của cậu ta? Con ở trong này khổ sở, sẽ chỉ làm chính mình không vui, có thể giúp được gì cho cậu ta chứ?”

“Nhưng anh ấy hy vọng con không cần vì anh ấy lo lắng.”

“Con sinh bệnh, cậu ta có thể không lo lắng sao? Con người thường ngoài miệng đều nói như thế, nhưng nếu con quan tâm cậu ta, cũng là một loại năng lực, không ai không cần quan tâm, nhất là khi được người mình yêu quan tâm lại càng đáng quý. Hơn nữa, hai đứa muốn chung sống cả đời, thì đây là vấn đề mà hai đứa phải cùng nhau đối mặt, giả ngu không thể giải quyết sự tình. Con cho rằng người ta vì sao muốn tìm người bầu bạn? Đó là bởi vì vào những thời điểm như thế này cần đến một người chia sẻ, không phải sao?”

“Con.”

“Hôm nay buổi tối hãy hảo hảo ngẫm lại, mẹ cũng sẽ đến hỏi hỏi xem sao, này có thể làm như thế nào? Gặp được sự tình phải cùng nhau giải quyết, cậu ta làm như thế có ý nghĩa gì nữa chứ? Cậu ta là đối với con tốt, điều này mẹ đều xem ở trong mắt, giống như con đã nói loại quan tâm này, có thể liên tục bảy, tám năm không dễ dàng, này mẹ cảm tạ cậu ta. Thế nhưng, đối phương diện khác mà nghĩ, cậu ta có thể nhìn chăm chăm con uống thuốc, quan tâm hôm nay con làm cái gì? Mà con lại không thể quan tâm cậu ta, cùng cậu ta nghĩ biện pháp giải quyết loại thống khổ này hay sao? Hai đứa là muốn cho nhau thống khổ ư?” Bà Tô nhấn giọng.

“Con là sợ, thân thể anh ấy đã không thoải mái, còn bởi vì con lo lắng cho anh ấy mà làm cho trong lòng anh ấy khó chịu.”

“Ngốc nghếch, hai đứa đều rất ngốc nghếch. Không nói nữa, con trở về ngủ nhanh lên, chính mình hảo hảo ngẫm lại làm sao mới đúng. Rõ ràng là hai đứa nhỏ rất thông minh, sao cứ lẩn quẩn trong lòng mà nghĩ không ra?”

Tô Dung thở dài, nói nhỏ: “Đúng vậy, sao cứ nghĩ mãi mà không có đường ra?”

30. Chương 30

Ngày hôm sau, Tô Dung tan sở, bà Tô cùng ông Tô lại đột nhiên nói phải đi về.

Tô Dung thật kinh ngạc, “Ba, mẹ, sao lại đột nhiên như thế?”

Bà Tô đỏ mặt, “Dì Hai con tìm ba mẹ đi chơi, ba con nói không cần tiếp tục quấy rầy cuộc sống của hai đứa, chờ một chút dì Hai sẽ lái xe tới đón ba mẹ.” Nói đến đây, ánh mắt tránh không nhìn Tô Dung, ngại ngùng cười cười.

“Nguyên lai. . . .” Tô Dung nhẹ nhàng lay bà, “Mẹ, mẹ cũng ngưng ngưng nha? Có ba rồi không để ý đến đứa con a.” Ánh mắt dò xét ông Tô đang bất động như núi.

Chỉ thấy ông Tô từ từ bay tới một câu, “Không biết ai có bạn trai liền đã quên ba mẹ.”

Thế là, câu kia làm cho ai đó đỏ mặt.

Bà Tô tiếp lời, “Mẹ cũng không có đứa con ngốc như thế.”

“Con chỉ biết mẹ bất công, có nhiều đứa con như vậy mà người tôi không được thương là con đó nha.” Tô Dung cũng đùa với mẹ mình.

Bà Tô néo cậu một phen, “Con mới là tôi không tư cách nói với mẹ như thế.”

“Con biết mà, mẹ rất yêu thương đứa con bất hiếu này.” Tô Dung cười ôm lấy bà.

“Ai, kỳ thật mẹ cũng không muốn về, ngày hôm qua mẹ đã cùng với ba con thương lượng qua rồi, ba con nói đây là vấn đề của hai đứa các con, hai đứa phải chính mình giải quyết. Hơn nữa ngoại trừ chuyện này ra, hai đứa cũng không còn việc gì khác, cho nên cũng không thể ở mãi nơi này.”

Bà Tô chậm rãi đi hướng hai người bọn họ, “Đều đã cùng nhau đối mặt qua tử vong, các con cũng không việc gì phải sợ nữa.” Rồi bà cười vỗ vỗ con trai chính mình, “Không phải sao?”

Vợ chồng ông bà Tô chân trước vừa rời khỏi, Cao Thịnh chân sau đã về đến nhà, anh đi vào cửa rồi mang chiếc dù ra phía ngoài ban công, “Một mình suy nghĩ cái gì vậy? Ba mẹ đâu?”

Tô Dung nhìn anh, “Dì Hai hẹn ba mẹ đi ra ngoài du lịch, vừa mới rời đi, cơm chiều mẹ đã nấu xong cả rồi.”

Cao Thịnh cởi áo khoác bị mưa làm cho ướt nhẹp, ngồi vào bên cạnh Tô Dung, kéo cậu ôm vào trong ngực, “Dung, ôm em thật thoải mái.”

Tô Dung bị anh dùng lực ôm vào trong ngực, có điều lo lắng muốn nói lại thôi, “Em đi giúp anh pha nước để tắm rửa trước đã, anh mắc mưa. Vẫn là tắm trước tốt hơn.”

Cậu muốn hỏi anh có đau hay không? Có phải rất khó chịu hay không? Nhưng lời đến bên miệng vẫn thốt không ra.

“Dung, theo giúp anh cùng nhau tắm đi, tắm xong lại giúp anh sát cái này, nghe nói rất hữu dụng.” Cao Thịnh từ trong cặp táp lấy ra một lọ thuốc mỡ, nhét vào trong tay cậu.

“Anh.” Tô Dung nắm chặt cái lọ kia, kích động nói không ra lời.

Hai tay Cao Thịnh lạnh như băng mang theo đau đớn ôm lấy hai má cậu, “Giúp anh pha nước tắm?”

Tô Dung kích động điểm đầu, nắm lọ thuốc kia vọt vào phòng tắm, mở ra nước ấm, rồi mới đứng bên cạnh bồn tắm lớn nhìn lọ thuốc mỡ kia.

Ngoài phòng tắm, Cao Thịnh nhìn thấy biểu tình của người yêu, thật luyến tiếc. Tối hôm qua nếu không phải bởi vì thật sự chịu không nổi, đứng lên muốn uống chút nước ấm, cũng sẽ không đứng dịp nghe được người yêu cùng bà Tô đối thoại.

Anh cố ý phục, toàn thân trần trụi tiến vào phòng tắm, nhìn thấy vợ đáng yêu như thế lại làm chính mình đau lòng như thế, tuy rằng trên người đau đớn vẫn còn, nhưng một loại dục vọng khác lại che giấu nỗi đau.

Anh từ phía sau ôm lấy Tô Dung, kéo xuống cà- vạt nơi cổ cậu, “Ba mẹ ở nơi này, anh không thể thân mật với em.” Anh hôn lên vành tai người yêu, qua lại hôn da thịt cậu, vói vào nửa thân nơi khuôn ngực trần mang theo tình dục vuốt ve xoa bóp.

“Nhưng mà. . . .” Tô Dung đột nhiên bị áp đến trên tường, người yêu bắt được dục vọng chính mình, làm cho cậu toàn thân run rẩy, đôi mắt mờ hoặc, phả ra nhiệt khí.

“Không có loại thuốc nào đặc hiệu bằng em cả.”

Bởi vì câu này, sau đó Tô Dung chỉ có thể chặt vật nằm ở trên giường, nhìn người yêu thay chính mình sát rượt thuốc, thậm chí thiếu chút nữa thất lưng bủn rủn của cậu cũng cần đến một chút.

Cao Thịnh cười đưa tay cho Tô Dung, “Giúp anh?”

Tô Dung trừng mắt nhìn anh, nhưng vẫn từ trên giường bán ngồi dậy, nắm tay anh.

Cao Thịnh nhìn tay cậu, “Sẽ có điểm kích thích.”

“Để cho em giúp anh, em muốn giúp anh.” Tô Dung nghiêm túc nói.

Cao Thịnh có chút luyến tiếc, lọ thuốc trong tay lập tức bị cướp đi. Nhìn thấy Tô Dung nắm tay mình nhẹ nhàng xoa bóp mát xa, đôi mày anh nhăn lại, “Còn có thể không?”

Tô Dung cho anh một nụ cười, rồi mới cúi đầu nhìn ngón tay mới trước đây thon dài của anh, mà nay lại ít nhiều có chút biến hình, “Sao đột nhiên anh lại muốn em giúp anh?”

“Đêm qua anh đứng lên muốn đi uống nước, sau đó tình cờ nghe mẹ nói, đã nghiêm túc suy nghĩ cả một đêm.” Anh dừng một chút, “Thật xin lỗi, là anh ích kỷ.”

Tô Dung lung lay một chút, nhưng chỉ thoáng qua làm cho Cao Thịnh nghĩ là chính mình hoa mắt. Anh thật muốn giữ chặt cậu, dùng đôi tay chính mình mà vuốt ve cậu.

“Đứa ngốc, ánh mắt của em chịu không nổi, này thật kích thích.” Cao Thịnh cầm tay cậu, rồi mới khuyến thân về phía trước hôn lên những giọt nước mắt trên má cậu, rồi tiếp tục một cái lại một cái khẽ hôn đi xuống, sau đó ở bên miệng cậu nghỉ chân, “Có người nào từng nói qua với em hay chưa, nước mắt cũng là một loại tình tê thúc giục?”

“Đau em mưu sát chồng ” Cao Thịnh ôm bụng, ai oán lên án.

“Đau chết anh luôn đi.” Nói là nói như thế, Tô Dung lại kéo qua một bàn tay khác của anh, vì anh mát xa.

Cao Thịnh về phía trước tựa vào trên vai cậu, “Đứa ngốc, anh yêu em.”

“Buổi tối, sẽ cùng nhau ngủ?”

” Tô Dung không có anh bên cạnh liền ngủ không được, buổi tối thường đứng lên trộm khóc, bắt đầu từ đêm nay, mỗi một buổi tối đều cùng nhau ngủ, sẽ không bỏ lại em một mình nữa.”

Tô Dung trừng mắt với anh, thế nhưng vì người tựa vào trên vai cậu, cậu trừng không đến, “Miệng của anh có thể sạch sẽ một chút hay không?”

“Rất sạch sẽ, muốn xem hay không?”

Tô Dung nhìn thấy môi chỉ kém một chút xiu liền gấp phải môi chính mình, “Vô nghĩa thật nhiều.”

Nhắm mắt lại, nụ hôn lúc này đây, thật ôn nhu, ôn nhu đến có thể đem hai người hoà tan cùng nhau.

31. Chương 31

Chuông cửa vang, Tô Dung mở cửa ra, chỉ thấy một nam nhân cao lớn tuấn mỹ, thân cao đại khái có đến một thước chín, như là vương tử trong chuyện đồng thoại xưa đi tới, tao nhã mang theo một chút lạnh lùng.

Cậu cũng không quen biết anh ta, nhưng anh ta cùng người mà cậu quen có điểm giống nhau, đều có một đôi mắt xanh biếc hồ thu, xinh đẹp mà mê người.

Vương tử mở miệng , “Xin hỏi là Tô Dung phải không?”

“Vâng, xin hỏi anh là. . . . ?” Tô Dung có chút nghi hoặc, nếu anh ta biết cậu, không thể một chút ấn tượng cũng không có, người xuất sắc như thế, gặp qua một lần sẽ nhớ rõ.

“VẬY xin hỏi Cao Thịnh.”

“Là ai?” Cao Thịnh vừa vặn đi tới, lên tiếng cắt ngang lời của vương tử.

Tô Dung nghiêng người, “Hình như là tìm anh đấy?”

Cao Thịnh vừa thấy vương tử, ánh mắt lộ ra nội liễm khôn khéo, cong lên nụ cười khách khí tiêu chuẩn, “Là anh sao.”

“Không mời tôi vào nhà ngồi sao?”

“Hiện tại là thời gian riêng tư.”

Vương tử xuất ra một phần hợp đồng, “Dùng cái này trao đổi nửa giờ của anh vậy.”

Cao Thịnh lập tức mở cửa, “Mời vào, tùy tiện ngồi, tôi giúp anh pha một tách cà phê, nghe nóianh không uống cà phê đóng lon, đường chỉ có thể thêm một viên.”

Vương tử nghe thấy lời anh nói, tao nhã ngồi xuống tựa hồ hơi cương một chút, rất nhanh liền khôi phục trấn định, nhưng đã bị Cao Thịnh xem ở trong mắt.

“Cám ơn.”

Cao Thịnh lôi kéo Tô Dung vào phòng bếp, “Em pha cà phê đi, thêm năm viên đường, năm thìa nải tít.”

“Sao không giống với lời anh nói lúc nãy?”

“Chiều theo anh nói mà làm.”

Tô Dung nhún vai, “Anh ta là ai vậy?”

“Anderson.” (Theo gợi ý của 1 số bạn thì An Đức Sâm được đổi thành tên tiếng Anh này!)

Cậu kinh ngạc dừng lại động tác, “Là anh ta?”

“Cũng là anh trai của tình nhân bạn em, Nhâm Phi Thiên.”

“Khó trách em cảm thấy anh ta nhìn quen mắt, nghe Phi Dương nói, anh trai anh ta trường kỳ ở Mỹ Quốc, anh đã gặp qua?”

” Thời điểm anh quay lại công ty đã từng gặp mặt qua. Anh ta giúp anh rất nhiều, Bạch Ngộ Đồng không phải đã nói anh trai Nhâm Phi Dương mỗi ngày ở lại công ty anh sao?”

“VẬY anh cùng anh ta có quan hệ gì?”

Cao Thịnh cười cười, thấp giọng ghé vào lỗ tai cậu nói: “Đến trông chừng Kim, công ty này tuy là do anh mở, nhưng Kim giúp rất nhiều, không chỉ ra tiền còn ra lực, có thể nói là cổ đông kiêm người đối ngoại. Nhưng cậu ấy cũng không theo anh yêu cầu cổ phần công ty, tiền lương cũng là theo quy định mà lãnh hàng tháng.”

“Đối với anh tốt như thế?” Tô Dung hí hóp mắt, “Anh cùng anh ta.”

“Bạn tốt, thuần túy chỉ là bạn tốt. Trước đây đã nghĩ giới thiệu cho hai người quen nhau, nhưng Kim vẫn không nhún ra được thời gian. Những chuyện khác tối nay nói tiếp.”

“Hừ, được rồi.” Tô Dung đem cà phê đưa cho Cao Thịnh.

“Đứa ngốc, đừng ghen, nếu cậu ấy cùng anh có cái gì mờ ám, cậu ta chịu giúp anh cùng em sao?” Anh hất cằm ra ngoài, “Có chẳng chính là anh ta, không phải anh.” Anh hướng cậu nháy mắt mấy cái, bưng cà phê đi ra ngoài.

“Cám ơn.” Vương tử nhìn nhìn cà phê, nhíu mày; bưng cà phê lên nhấp một ngụm, mi mắt nhăn càng lợi hại hơn.

” Uống không ngon?”

“Cùng anh nói không giống nhau.”

Cao Thịnh cười, “Đúng là không giống nhau, bất quá cậu ta vẫn rất muốn cho anh biết cậu ta thích uống dạng cà phê như thế nào.” Anh tựa vào ghế sofa, “Nhâm tiên sinh hôm nay đến đây muốn đàm cái gì?”

Nhâm Phi Thiên đem hợp đồng đưa đến trước mặt anh, “Hợp đồng một năm với Nhâm thị.”

Cao Thịnh cầm lấy hợp đồng xem từng cái, “Nếu có thể sửa lại ba năm, vậy thì tốt quá.” Anh đem hợp đồng đặt lên bàn.

“Chúng ta chưa bao giờ hợp tác qua, một năm thì thích hợp hơn.”

Cao Thịnh đem hợp đồng trả trở về, “Vậy thì, Nhâm tiên sinh, ba mươi phút này, tôi cũng chỉ có thể chiều đãi anh tách cà phê thôi.”

“Anh không cần bản hợp đồng này?”

Cao Thịnh nhún vai, “Cùng Nhâm thị ký ước, là một con đường có bảo đảm, cũng là con đường duy nhất.”

“Bội ước, sửa cùng các người ký ước, còn một lần liền ký một năm, là tôi đã nhượng bộ lớn nhất. Tôi nghĩ Cao tiên sinh không rõ ràng lắm, dù sao ngay từ đầu người cùng tôi đàm không phải anh, tôi muốn cậu ta phải tự mình đến đàm cùng tôi.” Vương tử tựa hồ ẩn nhẫn lửa giận.

“Thật có lỗi, gian công ty này là do tôi phụ trách. Còn có, căn cứ theo tư liệu của tôi, là Nhâm tiên sinh đối cậu ấy bội ước trước.”

“Cậu ta rút cuộc muốn tôi làm gì đây?” Vương tử nhắm mắt, cắn răng nói.

“Trên cơ bản, cậu ấy đã không nghĩ tới ký bản hợp đồng này. Cậu ấy nói, ba năm anh nhất định sẽ không ký, cho dù cuối cùng đáp ứng ký, tôi đây sẽ đem hợp đồng sửa đổi thành năm năm, rồi tới mười năm.” Cao Thịnh liếm mi tươi cười, “Nói ngắn gọn, tôi sẽ không hợp tác với Nhâm thị, tôi nghĩ ba mươi phút này anh đã chiếm được tư sản tối quý giá, hơn nữa tuyệt không lãng phí của anh một đồng tiền nào, mời về cho.”

Tô Dung ở một bên, khó được cơ hội nhìn thấy bộ dáng Cao Thịnh đàm công việc, cường thế mà quyết đoán, còn có một loại khí thế rất uy người, đây là điều bình thường không thấy được ở Cao Thịnh.

Nam nhân kiệt xuất như vậy, là nam nhân của cậu.

“Tin hay không tôi sẽ làm cho công ty anh đóng cửa, phải quay đầu lại quỳ cầu tôi?”

Cao Thịnh cười, “Nhâm tiên sinh, ngài là đang nói đùa sao?”

“Nếu công ty bị hủy, cậu ta không thể không ra mặt.”

“Nhâm tiên sinh, ngài đánh giá sai hai kiện sự. Thứ nhất, tôi có thể lo liệu; thứ hai, công ty đối cậu ấy không có lực ảnh hưởng.”

Vương tử trầm mặc vài phút, “Cao Thịnh, chỉ cần anh nói cho tôi biết cậu ta ở nơi nào, anh đề điều kiện gì, tôi có thể suy xét.”

“Chỉ cần anh có thể trả lời tôi ba vấn đề, tôi sẽ nói cho anh biết.”

“Ba vấn đề gì?”

“Thứ nhất, sinh nhật cậu ta; thứ hai, món ăn cậu ấy thích; thứ ba. tên tiếng Trung của cậu ấy.” Khi Cao Thịnh nói ra vấn đề thứ ba, Tô Dung kinh ngạc nhìn anh.

Đây có thể xem như làm khó, bắt quá là nói về hai cái trước, còn vấn đề thứ ba làm cho người ta kinh ngạc không thôi, tựa hồ có một chút hương vị chua xót.

Vương tử nắm chặt tay, rồi lại thả lỏng, cứ như thế mấy lần, mới ngهنh tiếp ánh mắt Cao Thịnh.

“Cậu ấy thích ăn ngọt.”

“Đây là từ cà phê phỏng đoán ra, tôi tính đối với anh không tồi đi. Đúng vậy, cậu ấy thích ăn ngọt, xác thực mà nói, cậu ấy sợ khổ, một chút khổ đều chịu không nổi, bởi vì mới trước đây thân thể cậu ấy không phải tốt lắm, ngoại trừ dùng thuốc tây ra, vì điều dưỡng thân thể, từng ném qua nhiều năm thuốc Đông y. Điều này tôi nghĩ Nhâm tiên sinh cũng không biết đúng không? Không sao cả, vậy thì xin hỏi đến vấn đề thứ hai, trong lòng anh có đáp án không?”

Vương tử trầm mặc.

“Không có, vậy mời trở về đi. Tôi sẽ không để lộ tin tức của cậu ấy cho người luôn đối với cậu ấy thờ ơ, Nhâm tiên sinh có bản lĩnh như thế, tìm một người chắc không khó.”

“Cậu ấy hiểu lầm rồi, tôi không có kết hôn.”

“Cho nên anh dùng việc này để thử cậu ấy? Thử cậu ấy đối với anh rốt cuộc có bao nhiêu tình?” Cao Thịnh thanh âm trầm xuống vài phần, ánh mắt lại loé hàn quang, “Tôi đây liền hảo tâm nói cho anh biết một chút, cậu ấy nghĩ tới sau khi anh kết hôn sẽ rời Mĩ Quốc, nhưng chưa từng nghĩ tới đoạn tuyệt quan hệ với anh. Hoàn toàn biến mất như thế, là bởi vì do anh buộc cậu ấy. Nếu anh đã biết cậu ấy thích anh, lại một lần... rồi hai, ba lần lợi dụng cậu ấy, tôi sẽ không tha thứ cho anh, anh đừng mong từ nơi tôi mà biết tin tức cậu ấy.”

Đáy mắt vương tử chợt loé thống khổ cùng sợ hãi rồi biến mất, cuối cùng tiếng nói toát ra một chút yếu đuối, “. Nếu nói tôi cầu anh thì sao?”

Cao Thịnh nghe anh ta nói như thế, hừ lạnh một tiếng đứng dậy rời khỏi. Tô Dung cảm thấy có chút xấu hổ, nghĩ ra tiếng an ủi, lại cảm thấy như lời Cao Thịnh nói, nam nhân này căn bản trừng phạt đúng tội.

Ngay lúc hai người lâm vào trầm mặc, một phong thư phóng tới trước mặt vương tử.

“Cậu ấy nói anh tuyệt không dễ dàng nói ra lời cầu xin người khác, nếu anh mở miệng cầu tôi, vậy đem thư này giao cho anh. Nếu anh còn có lương tâm, từ phong thư này bắt đầu tìm và trân trọng cậu ấy đi.”

Đợi cho vương tử cầm lá thư rời khỏi, Tô Dung ngồi vào bên cạnh anh, nắm tay anh, “Đừng nóng giận.”

Cao Thịnh nắm chặt tay cậu, đáy mắt lộ vẻ khổ sở, “Kỳ thật anh không tư cách mắng anh ta, anh đối với em tàn nhẫn liên giống như anh ta đối cậu ấy, anh đang tức giận chính mình.”

“Đừng nghĩ như thế.”

“Thế nhưng, Kim cùng em giống nhau, đều tốt như vậy. Em không nói gì liền tha thứ cho anh, hiện tại có hối hận không?”

Tô Dung cười vuốt ve mặt anh, “Ít nhất anh còn biết tên của em, sinh nhật của em, biết em thích ăn cái gì, không thích ăn cái gì, biết em dễ dàng đau dạ dày, hiểu bệnh của em còn rõ hơn so với em. Biết em thích nam nhân, cũng không chán ghét em, đối với em phi thường tốt. Anh chỉ là hơi ngốc một chút, kỳ thật đối em không kém.”

Cao Thịnh được cậu vuốt ve cảm nhận được ôn nhu, anh nhắm mắt nhích lại gần cậu, “Dung, ôm chặt anh đi, anh có điểm không thoải mái.”

Tô Dung ôm chặt anh, “Muốn em sát thuốc cho hay không?”

“Vừa nãy đã sát qua, không sao, anh đã hẹn với bác sĩ rồi, đến lúc đó hỏi lại xem sao.”

“Vậy hiện tại anh phải làm sao đây?”

“Em ôm anh, ôm chặt một chút.”

Tô Dung dùng sức ôm chặt anh, “Như vậy hữu dụng sao?”

“Nếu không chúng ta làm chuyện khác vậy, dời đi lực chú ý?”

“Anh muốn làm cái gì?” Tô Dung bỗng nhiên đỏ mặt, thấp giọng hỏi, “Chúng ta đây trở về phòng?”

“Đứa ngốc, thân thể em sẽ chịu không được, nơi đó của em còn có điểm sưng đỏ.”

Tô Dung đỏ mặt, “Tốt hơn nhiều, có thể.”

Cao Thịnh ở trong ngực cậu cọ cọ, “Dung, anh muốn uống chút rượu.”

“Thân thể của anh, có thể chứ?”

“Không sao, anh muốn uống.”

Kết quả, không chỉ là một chút rượu, bất quá khi Cao Thịnh say khướt, khó được vào đêm mưa dầm lại có một giấc ngủ ngon.

32. Chương 32

Đài Bắc, thời tiết thật dễ dàng liền lâm vào mưa dầm kéo dài.

Trong dạng thời tiết như thế này, trong tình trạng thân thể như thế ấy, bất tri bất giác, Cao Thịnh nhiễm thói quen uống rượu.

Tô Dung nhìn thấy một khi bắt đầu một ngày mới, Cao Thịnh cũng bắt đầu cuộc sống say khướt. Mỗi khi cậu muốn khuyên can, nhưng chỉ mới nói hai câu, Cao Thịnh nếu không hôn cậu, quần quít lấy cậu làm tình, thì cũng đáng thương nhờ giọng năn nỉ.

Ngay từ đầu là như thế, nhưng lâu một chút, mặc dù là Tô Dung, Cao Thịnh cũng biểu hiện ra là anh không thích có người ngăn cản mình, vài lần một câu “Em không hiểu”, liền cầm rượu tiến vào thư phòng, cũng không thèm liếc mắt nhìn tới Tô Dung một cái.

Mối quan hệ giữa hai người, vì rượu mà chậm rãi lâm vào cục diện bế tắc.

Thời điểm vẫn còn là “anh em”, trừ phi có trạng huống đặc thù, bằng không hai người đều ngủ cùng nhau.

Sau khi hai người hiểu rõ tình cảm của nhau, Cao Thịnh lại vô cùng dính lấy cậu.

Nhưng Cao Thịnh bởi vì rượu, sau khi cùng Tô Dung phát giận, số lần anh ngủ ở thư phòng hoặc khách phòng ngày một nhiều, hai người bắt đầu biến thành phân phòng.

Không chỉ như thế, trước kia Cao Thịnh không đi xã giao, thế nhưng hiện tại lại bắt đầu thường xuyên xã giao.

Tô Dung nhìn nhìn đồng hồ báo thức, nắm di động trong tay, trong lòng không biết rốt cuộc có nên gọi điện thoại hay không, bọn họ đã muốn ba ngày không nói chuyện, hoặc phải nói là, Cao Thịnh thật rõ ràng là đang trốn tránh cậu.

Cậu thở dài, cậu hiểu Cao Thịnh trốn cậu, đại khái là bởi vì cậu vẫn can thiệp việc anh uống rượu.

Cậu cũng thật mâu thuẫn, uống rượu đối thân thể Cao Thịnh không tốt, thế nhưng cậu nhìn thấy Cao Thịnh thống khổ, chỉ có thể lấy thứ độc hại đó như một phương thức giải thoát, cậu rất đau lòng.

Cậu hy vọng Cao Thịnh uống ít một chút, nhưng mà Cao Thịnh nói đúng, cậu không hiểu.

Cậu đích xác không hiểu anh có bao nhiêu thống khổ, cậu chỉ có thể tưởng tượng anh có bao nhiêu thống khổ. Cậu thật luyến tiếc, cũng muốn thay anh gánh chịu, nhưng sự thật là cậu chỉ có thể nhìn anh chịu tội.

Nhìn anh thống khổ, cậu cũng rất khó chịu. Nếu giúp không được anh, có phải thật sự chỉ có thể thuận theo để anh làm như thế hay không, nếu chỉ có như vậy mới có thể giảm bớt đau đớn của anh.

Nhưng mà, thật sự cậu phải trở mặt nhìn anh uống rượu thương tổn chính mình sao?

Tô Dung thật sự không biết nên làm như thế nào mới tốt? Cậu cũng không biết có thể tìm ai thương lượng, cậu biết tất cả mọi người, trong đó có cậu, sẽ không đồng ý Cao Thịnh làm như thế, nhưng ai có thể đưa ra một biện pháp giải quyết đây?

Ai có thể, làm cho Cao Thịnh không hề thống khổ?

Khi Cao Thịnh lần đầu tiên đối với cậu rống giận, cậu tức giận lại khó chịu, đem chính mình gây sức ép đến bệnh bao tử phát tác.

Nửa đêm đau đến đổ mồ hôi lạnh, cậu cứ nghĩ Cao Thịnh đã thay đổi, sẽ không để ý chính mình nữa, nghĩ đến chỉ còn lại có một mình, nhớ tới phải đi uống thuốc, lại đau đến ngay cả hô hấp đều rất khó khăn.

Vẫn là Cao Thịnh nghĩ cậu đang ngủ, đại khái muốn vào phòng nhìn cậu, mới phát hiện bệnh dạ dày của cậu phát tác, dẫn cậu đến bệnh viện khám gấp, rồi càng không ngừng giải thích, vẫn bồi ở bên cạnh cậu.

Cao Thịnh như vậy, cậu thật sự không có cách nào không để ý tới, không có cách nào trách cứ.

Tô Dung còn đang suy nghĩ, phanh một tiếng, cửa bị mở ra, tiếng vang thô lỗ như thế, cậu bắt đầu cười khổ, đại khái lại uống say.

“Dung, Tô Dung?”

Tô Dung nhìn thấy anh say khướt gọi tên chính mình, tiến lên đỡ lấy anh, đầu một phen bị đè lại, hung hăng hôn lên cậu thiếu chút nữa hít thở không thông.

Cao Thịnh ôm Tô Dung, ôm cậu cùng nhau ngã lăn trên mặt đất, tuy rằng say rượu vẫn có ý thức che chở cậu, làm cho cậu ngã vào trên người chính mình, “Ha hả a. Tô Dung yêu thương nhưng nhớ của anh.”

Tay Tô Dung xuyên qua hai cánh tay định nâng anh dậy, “Đứng lên, tắm rửa trước đã.”

Anh lại ôm chặt Tô Dung, “Anh nhớ em, rất nhớ em, Dung, anh muốn em.”

Tô Dung bị Cao Thịnh xoay người đặt ở trên sàn nhà, thô lỗ kéo quần cậu xuống. Tô Dung đỏ mặt, nhưng vẫn thuận theo, trầm mặc bán đứng dậy, giúp anh thoát quần áo chính mình, làm cho anh thuận lợi xâm phạm chính mình.

Đột nhiên, cậu ngẩng thấy một mặt ấn ký màu đỏ, tìm cậu một trận rùng mình, cậu tâm hoảng ý loạn rồi lại dị thường trấn định cõi ra tây trang áo khoác của anh.

“Dung, khó khi nào em lại nóng vội như vậy. Ha hả. Muốn anh à”

Sau khi Tô Dung thấy rõ ràng, tâm lập tức trầm đến đáy cốc, cậu đẩy anh ra, “Anh đừng chạm vào em.”

Cao Thịnh hai mắt mông lung nhìn cậu, “Dung?” Cần làm cho anh phản ứng không tỉnh táo.

Tô Dung xoa sạch tay anh, “Sau rượu, tiếp theo chính là phụ nữ sao? Cao Thịnh, anh cũng bắt đầu đến nông nổi này rồi sao? Em muốn anh kiêng rượu làm anh không vui, cho nên tìm người phụ nữ khác.”

Ba! Thanh âm vang dội, cả người Tô Dung ngã sấp trên mặt đất, một cái tát rất nặng, Cao Thịnh dùng bao nhiêu lực đạo đánh cậu, cậu không rõ ràng lắm, bởi vì không thể nào ngờ tới.

Cũng bởi vì không thể nào ngờ tới, cho nên mới không chuẩn bị tâm lý, một cái tát đánh sâu vào trong lòng, hung hăng một dấu ấn ửng đỏ nổi lên trên mặt.

Cái tát này đánh tới đau lòng, cơ hồ làm cho cậu thở không nổi, toàn bộ bao phủ lấy cậu, rồi nặng nề áp đến trên người.

Mặt cậu ngược lại không đau, thế nhưng não bộ trống rỗng, đầu rầm rầm rung động, còn chưa thể tin được là Cao Thịnh đã đánh cậu.

Cao Thịnh dần lấy lại kiểm chế, ngồi vào một bên, nhìn thấy bản thân đối Tô Dung ra tay mà ngây người, men rượu tích lũy cả đêm, nháy mắt như bay biến.

Anh tựa hồ cảm giác gì cũng không có, lại tựa hồ như là nảy lên rất nhiều cảm giác, không thể phản ứng.

Chính là biết, Tô Dung trầm mặc từ bên cạnh đứng lên, anh lại không dám liếc cậu một cái. Rồi qua không bao lâu, cậu mang theo một vali hành lý đứng ở trước mặt anh, “Em nghĩ chúng ta đều cần bình tĩnh một chút.”

Cao Thịnh khẩn trương đứng lên, “Em muốn đi làm sao?”

Tô Dung nhìn anh cười lạnh, “Yên tâm, làm sao đều hảo, bắt quá anh còn quan tâm sao?”

Cao Thịnh vươn tay muốn ôm cậu, lại bị cậu tránh né, anh chỉ có thể di động cước bộ, ngăn ở trước mặt cậu, “Em làm sao cũng không được đi.”

“Anh cho anh là ai?”

“Anh là người yêu của em, anh không có tư cách quản em sao?”

Tô Dung sắc mặt tái nhợt lắc đầu, nắm chặt tay thấp giọng nói chuyện, “Không phải, anh huých những người khác, sẽ không phải nữa!”

“Anh không có bính những người khác.”

“Trên cổ áo của anh vẫn còn giữ lại dấu son môi, hay là nói anh mặc nhầm quần áo của người nào khác?” Trong óc Tô Dung trống rỗng, hoàn toàn không thể suy nghĩ, nói ra lời trực giác phản kích.

Cao Thịnh một phen ngăn nút thắt áo sơmi, cúi ra nhìn thấy vết son môi trên áo, sững sốt một chút, rồi mới buồn bực đem áo quăng đến trên mặt đất, “Đây chỉ là hiểu lầm, anh không có bính người phụ nữ nào khác, nhưng mà nơi đó, anh. . . . anh đã rất cố gắng tránh né, anh cùng cô ta căn bản không xảy ra chuyện gì.”

“Anh chưa bao giờ đi đến những nơi như thế, trước kia chưa từng có, tại sao hiện tại lại đến?”

“Đó là xã giao.” Cao Thịnh chính mình cũng chột dạ dời đi ánh mắt.

“Thế tại sao trước kia không cần? Trước kia không cần xã giao, việc kinh doanh của anh cũng làm rất khá, không phải sao? Hảo, coi như là hiểu lầm đi, nhưng trước kia anh chưa bao giờ để em có cơ hội hiểu lầm anh. Em biết em không tư cách quản anh uống rượu, thế nhưng anh uống say đến nỗi để cho người phụ nữ khác ở trên người anh lưu lại này cái, anh lại không hề có cảm giác. Thế lần sau thì sao?” Hai mắt Tô Dung ửng đỏ, tim vừa đau vừa chua xót, cậu chưa từng nghĩ tới Cao Thịnh cùng cậu cư nhiên gặp phải loại vấn đề này.

“Dung, không có loại sự này.”

“Cao Thịnh, anh có thể cam đoan không? Sau khi anh uống rượu, có thể cam đoan anh nhìn rõ ràng trước mắt chính là ai không?” Cậu cúi đầu, “Đều là nam nhân, em biết loại cảm xúc đó, đã nằm đến trên giường, thì dù là nam hay là nữ, hoặc cho dù chỉ cần là nam, bộ dáng ra sao, kỳ thật cũng không trọng yếu. Anh cũng có thể nói, anh say, đem ai đó nhận thức thành em?”

Cậu nói xong, ngửa đầu bật cười, “Đến lúc đó, em cũng phải tha thứ cho anh sao?”

Cao Thịnh nghẹn lời, chỉ có thể gọi tên của cậu, “Dung.”

“Quên đi, hiện tại đã khuya, ngày mai em sẽ đi. Anh. ỷ khuất anh đêm nay đi phòng khác ngủ, em mệt mỏi.” Tô Dung dẫn theo hành lý, xoay người vào phòng, khoá lại.

Cao Thịnh bụm mặt, rốt cuộc anh đã làm ra việc gì thế này? !

33. Chương 33

Buổi sáng hôm sau, Cao Thịnh khó được sáng sớm nấu bữa sáng, kỳ thật việc này nguyên bản đều là công việc của anh, thế nhưng gần đây lại do Tô Dung chuẩn bị.

Tô Dung rời giường nhìn thấy anh có chút kinh ngạc, nhưng cũng không nói gì, xoay người trở lại phòng.

Đợi cho anh làm xong cơm sáng, cậu cũng vừa sửa sang lại xong, mang theo hành lý đến nhà ăn, “Anh cứ ăn đi, em đi nhà Ngô Đồng ở vài ngày, bằng không đi ra tiệm ăn cơm đi, em cần bình tĩnh, anh cũng cần.”

Cậu dừng một chút, cười khổ, “Có thể sau vài ngày bình tĩnh, anh sẽ phát hiện không có em quản anh, can thiệp vào cuộc sống của anh, anh sẽ cảm thấy càng tự do.”

Cao Thịnh đoạt lấy hành lý của cậu, “Dung, không cần đi, không cần rời anh đi. Anh biết anh sai lầm rồi, em tha thứ anh đi. Có gì em cứ trực tiếp nói với anh, em muốn mắng cứ mắng, muốn đánh liền đánh, anh sẽ không than một câu.”

Tô Dung quay đầu đi, bật cười, giống như đang nghe một chuyện buồn cười, nhưng tươi cười so với khóc còn khó coi hơn, làm đau lòng Cao Thịnh, “Chúng ta. . . . Là muốn đánh nhau hay là muốn yêu nhau?”

“Dung, đừng đi.”

“Cho em ra ngoài ở vài ngày.”

Cao Thịnh vội vàng cầm vai cậu xao động, “Ở nhà, ở nhà cũng có thể bình tĩnh, nếu em không muốn nhìn thấy anh, thì để anh đây đi ra ngoài ở mấy ngày, nhưng em nhất định phải ở nhà.”

“Tại sao?”

“Bên ngoài không an toàn, em ở nhà anh yên tâm hơn.”

“Cao Thịnh, kỳ thật cho dù anh không dọn đi ra ngoài, trong một hai cái cuối tuần vừa qua, mặc kệ đi làm hay là nghỉ, em cũng rất ít khi nhìn thấy anh.” Cậu xoay mặt đi, nhìn nhìn bốn phía, “Một mình ở chỗ này, thật đáng sợ, lại đặc biệt cô đơn. Em không muốn phải ở tại nơi đây tiếp tục với cảm giác đó nữa, cho nên hãy để em đi ra ngoài ở vài ngày.”

Thân mình cao lớn của Cao Thịnh hơi loạng choạng, đôi tay hữu lực cũng buông lỏng, “Thật sự không thể lưu lại?”

“Hiện tại chúng ta không đủ bình tĩnh. Em có thể lý giải anh, nhưng không có biện pháp không trách anh, không oán anh.”

“Dung, phải như thế nào em mới nguyện ý tha thứ cho anh?” Cao Thịnh phóng nhiên thanh âm, cầu xin hỏi.

Tô Dung thống khổ nhắm mắt lại, “Em không biết, em thật sự không biết. Nếu em nói không đúng, hay làm sai, anh đánh em, em sẽ không trách anh. Thế nhưng. . . .”

Cậu nói chưa hết lời đã làm cho Cao Thịnh đau lòng ôm chặt cậu, “Anh biết, đều là lỗi của anh.” Anh kéo tay cậu, hung hăng ở trên mặt chính mình quăng một cái tát.

Tô Dung kinh ngạc rút tay về, “Anh làm gì vậy?”

Cao Thịnh cũng không để ý đến cậu, tay trái một cái tát, tay phải một cái tát, liên tục đánh tiếp, “Là lỗi của anh, đều là lỗi của anh, do anh say, mới có thể ra tay đánh em. . . .”

Tô Dung gấp đến độ giữ chặt tay anh, “Được rồi, được rồi, anh điên rồi sao?”

“Đúng, anh điên rồi mới có thể ra tay đánh em, anh không phải người.” Cao Thịnh nhìn thấy đau lòng trong mắt cậu, “Không cần đau lòng anh, điểm ấy đau không là gì cả, cái tát ngày hôm qua của em so với anh càng đau, mặt đau, tâm cũng đau. Anh biết mấy bạt tay này có lẽ sẽ làm em nguôi giận. . . .” Tay anh đặt vào ngực trái cậu, “Thế nhưng nơi này nhất định sẽ không dễ dàng hảo như vậy, thật xin lỗi.”

Tô Dung giống như bị đau đốn, tay run rẩy, “Đừng nói nữa, em đi lấy khối băng.”

“Có thể không cần đi hay không?”

Tô Dung muốn rút tay về lại không có biện pháp, cậu nhìn anh, “Trước hết để em đi lấy khối băng đã.”

“Chỉ cần em không đi, không cần khối băng nó cũng sẽ hảo.”

Tô Dung ảo não nhìn anh, chỉ có thể giận chính mình khí lực không bằng người, “Nếu không lấy khối băng chườm qua, hôm nay sao anh có thể đi làm?”

“Dung, xin em đừng, không cần rời anh đi, chỉ cần em ở lại, điều gì anh đều đáp ứng em.” Cao Thịnh ôm chặt cậu, gắt gao ôm chặt cậu, dùng sức thật lớn, giống như muốn đem cậu dung nhập vào thân thể của chính mình.

“Buông.”

“Không cần, có chết anh cũng không buông em ra. Anh biết em đang giận cái gì, anh đã suy nghĩ suốt một buổi tối, anh biết anh sai lầm rồi, anh sẽ kiêng rượu, sau này trừ phi em cho phép, không, cho dù em cho phép, anh cũng sẽ không đụng tới một giọt rượu nào. Sau này anh sẽ giống như trước kia, không đi xã giao, không đến những nơi đó nữa, không uống rượu sẽ không hồ đồ đánh em, không uống rượu sẽ không có hiểu lầm, Dung, có thể chứ? Cứ như vậy, em không cần rời anh đi, đúng không?”

Tô Dung nghe anh cam đoan, nghe thanh âm sợ hãi của anh khi cậu định rời đi, tình tự dưới đáy lòng bỗng nhiên trào lên, “Tại sao để mọi chuyện xảy ra mới nghe em? Tại sao phải cho những người đó có cơ hội ở trên người anh lưu lại thứ kia? Anh có biết cho dù các người thật sự không làm gì, em cũng sẽ đau hay không? Anh sao có thể đối với em như vậy?”

“Anh biết, là anh sai.”

“Em chán ghét anh, Cao Thịnh, anh cho là bất cứ việc gì chỉ cần một câu xin lỗi là có thể bỏ qua hết sao? Em nói cho anh biết, em cả đời cũng sẽ không quên vết son môi kia, cả đời cũng sẽ không quên, anh còn vì một vết son môi mà đánh em, em cả đời cũng sẽ không quên chuyện đêm qua mà anh đã làm. Anh có nghe rõ hay không?”

“Anh biết, em nhớ rõ cả đời cũng tốt, em đối với anh giận cả đời cũng tốt, em cả đời không cho anh sự hoà nhã cũng tốt, nhưng em không cần rời anh đi.”

Tô Dung nhắm mắt, nhịn xuống đau lòng, “Mặc kệ như thế nào, em muốn đến nhà Ngô Đồng, em muốn đi khách sạn, hôm nay em nhất định phải đi.”

“Dung. . . .” Anh thống khổ dùng ánh mắt năn nỉ cậu.

“Em sẽ trở về, chờ em có thể bình tĩnh nói chuyện với anh, em sẽ trở về. Em chỉ có thể cam đoan với anh điều này, đến lúc đó, nếu chúng ta muốn như thế nào, có thể vẫn ở cùng nhau hay là. . . . chia tay, đều được.”

“Anh sẽ không chia tay với em.”

Tô Dung không nói gì, tim cậu cũng rất đau, rất khó chịu.

Cao Thịnh ôm chặt cậu, thật lâu, lâu đến muốn giữ Tô Dung ở bên người, nhưng trong lòng anh biết là không thể, anh thật sự đã thương tổn trái tim Tô Dung rồi.

Anh khó khăn mở miệng, “Nếu em nhất định muốn đi ra ngoài, vậy hãy đến ở nhà của Ngô Đồng, anh đưa em đến đó. Có cậu ta chiếu cố em, anh yên tâm hơn. Anh hy vọng em có thể nhanh chóng trở lại bên cạnh anh, nếu đã đáp ứng cho em đi ra ngoài, anh cũng sẽ cho em ở đến khi em hết giận, anh chỉ muốn em nhớ rõ một sự kiện, anh tuyệt đối sẽ không chia tay với em.”

Miệng Tô Dung vừa mở lại khép, mở lại khép, cuối cùng chỉ nói: “Đi làm mau kéo muộn.”

“Hôm nay anh giúp em xin phép, ngày hôm qua em nhất định không ngủ, nhìn đôi con ngươi em đều là tơ máu. Đi khách sạn nghỉ ngơi trước, buổi tối chờ Ngô Đồng tan tầm anh lại mang em đến nhà cậu ta.” Nói xong một tay nắm tay Tô Dung, một tay xách hành lý.

Tô Dung từ chối một chút, cuối cùng lựa chọn theo anh, “Nếu phải xin phép, vậy thì em đây sẽ ăn bữa sáng ngay tại nhà, anh muốn cùng nhau ăn không?”

Cao Thịnh mừng rỡ gật đầu, lôi kéo cậu ngồi xuống, “Hảo, đương nhiên hảo.”

“Cao Thịnh, anh có thể đáp ứng em một chuyện không?”

Cao Thịnh vui vẻ hỏi, “Chuyện gì?”

“Trước khi em tha thứ cho anh, đừng cho em nhìn thấy anh. Em nghĩ thông, chính mình sẽ trở về.”

Nụ cười của Cao Thịnh sượng ở trên mặt, rất nhiều lời muốn nói đến bên miệng lại nuốt xuống, hơn nửa ngày mới nói: “Có thật lâu không?”

Tô Dung trầm mặc.

“ Hảo, anh đáp ứng em.”

Rất đau, nhưng Cao Thịnh vẫn phải đáp ứng, đây là cái giá mà anh phải trả khi đã làm sai.

34. Chương 34

Tô Dung vỗ về dạ dày, cảm thấy có chút khổ sở, nhưng ngày nào đó rời khỏi chỉ mang theo một ít thuốc bổ dưỡng, đang định ra ngoài xem chẩn, Bạch Ngô Đồng nhìn thấy sắc mặt cậu có điểm khó coi, trong tay lại đang cầm chìa khoá.

“Dạ dày cậu đau?”

“Có điểm không thoải mái.”

“Chờ một chút.” Bạch Ngô Đồng rời đi ôm ấp của người yêu, từ ngăn tủ lấy ra một lọ thuốc, “Của cậu đây.”

Tô Dung thấy lọ thuốc kia, kinh ngạc nhìn hẩn, Bạch Ngô Đồng liếc cậu một cái, lại trở về ngồi trong lòng người yêu xem TV, “Đúng rồi, muốn ăn khuya hay không? Cậu uống thuốc xong cần ăn một chút gì đó đúng không? Hơn nữa bữa tối cậu ăn cũng không nhiều.”

Tô Dung nắm chặt lọ thuốc, đáy mắt như đã hiểu rõ, cậu biết là ai lấy tới, “Không cần, tôi không đói bụng, nếu tôi đói bụng thì đi nấu một ít gì đó ăn là được rồi.”

“Lãng phí gas của nhà tôi, không được.” Hẩn đẩy nhẹ Nhâm Phi Dương một cái, người phía sau đang nắm chân hẩn, cánh tay vươn dài cầm lấy điện thoại, tay cũng không buông tha chân hẩn, có một chút không đứng đắn vuốt ve.

Bạch Ngô Đồng liếc mắt, toàn thân như mềm yếu vô lực, nhanh chóng bấm điện thoại, “Tôi giúp cậu kêu thức ăn bên ngoài. Uy, ba phần ăn khuya, một phần là cho người có bệnh đau dạ dày ăn.”

Tô Dung vừa uống thuốc vừa nhìn hẩn trực tiếp gác điện thoại, uống mấy ngụm nước, kinh ngạc mở miệng, “Cậu kêu món gì vậy? Chỉ đơn giản nói như thế? Ngay cả địa chỉ cũng không cho.”

Bạch Ngô Đồng đang muốn mở miệng, chân bị dùng sức nhéo một chút, chỉ còn biết rên khê ra tiếng, hẩn thần tình đỏ bừng cần môi trường mát nam nhân.

Nhâm Phi Dương cười ở lòng bàn chân hẩn hoa giới, vừa lòng nhìn thấy người yêu đỏ mặt bắt đầu giãy giụa, “Mấy ngày nay cậu ăn, uống, kể cả cái lọ thuốc kia, còn có một ít thứ khác, đều là một cú điện thoại liền có chuyên gia đưa đến. Tôi đêm qua đi ra ngoài mua đồ vật, mười một, mười hai giờ, anh ta còn đứng dưới lầu chờ, tôi còn cùng anh ta hàn huyên một chút. Tôi nghĩ đây không phải ngẫu nhiên, mà là anh ta mỗi ngày đều ở bên ngoài chờ.”

Tay Tô Dung run rẩy, lọ thuốc rớt xuống đất, “Mấy ngày nay trời đều mưa.”

“Điều đầu tiên mà cậu nghĩ đến là trời đang mưa, có thể thấy cậu vẫn còn quan tâm anh ta. Ai, không vội, cùng với hiện tại lao ra đi tìm anh ta, không bằng thu dọn đồ đạc, về nhà nói rõ ràng với anh ta. Muốn ra sao thì khi gặp mặt cứ nói, mà cậu cũng đâu muốn cùng anh ta chia tay, một khi đã như vậy, thì cho dù giận thế nào cũng nên tiêu đi thôi.”

Bạch Ngô Đồng không nhìn ánh mắt người yêu, lên tiếng, “Anh ta viết cho tôi một đồng lớn, nên chú ý ăn, mặc của cậu, tôi cầm nó mà nặng cả tay. Tôi là chán ghét anh ta khi để cậu, tuy rằng tôi không biết đã phát sinh chuyện gì, bắt quá cậu rời nhà trốn đi chính là anh ta không đúng, cho nên tôi liền tức giận đem bỏ hết mấy thứ ghê tởm ba lạp gì đó, bảo anh ta không cần giả hảo tâm.” Hần bĩu môi, “Nhưng mà không thể phủ nhận, anh ta đối với cậu thật sự rất quan tâm, anh ta đến, tôi cầm đồ vật bước đi, anh ta cũng chưa nói cái gì, Phi Dương mời anh ta lên nhà ngồi chơi, anh ta nói đã hứa với cậu rồi, không cho cậu nhìn thấy anh ta. Ân, cứ như vậy.”

“Em rốt cuộc đang nói cái gì?” Nhâm Phi Dương nhíu mày.

“Bằng không phải nói cái gì đây?” Chân Bạch Ngô Đồng ở trong tay y động hai cái, làm như là đang đá y, “Anh ta khi để Tô Dung a, em chỉ đem sự thật chuyển đạt, không có chấp vá lung tung, không thêm mắm thêm muối đã là đối anh ta tốt lắm rồi.”

Tô Dung đứng một lúc, thân thể có chút không xong đi vào khách phòng, trở ra đã mang theo valy hành lý.

Bạch Ngô Đồng nhăn mặt, “Cậu thật sự muốn tha thứ anh ta?”

“Ngô Đồng!”

Ánh mắt Tô Dung phức tạp nhìn nhìn sàn nhà, “Tựa như Phi Dương nói, cũng không phải tính toán chia tay, đây là thời điểm nên trở về.”

“Ăn khuya không cần mang lên, xuống dưới lầu chờ anh ta đi, nếu anh ta nhìn thấy cậu, nhất định sẽ rất vui.” Nhâm Phi Dương trừng mắt nhìn Bạch Ngô Đồng lại định nói gì đó.

“Vâng, mấy ngày nay cảm ơn hai người.”

“Bảo anh ta giới thiệu mấy nhà hàng ăn ngon, mời chúng tôi ăn cơm, như vậy thì tốt rồi.”

Tô Dung cảm kích đối với y cười, lại nhìn bạn tốt vẻ mặt không cam lòng mở miệng, “Nếu như lại bị khi dễ, cứ tới đây, đừng hảo tâm dễ dàng tha thứ anh ta như vậy.”

“Cảm ơn, Ngô Đồng.”

“Cảm ơn gì chứ.”

Nhìn thấy Tô Dung thật sự lấy hành lý lao ra ngoài, vẫn là bộ dáng vội vàng vàng, Bạch Ngô Đồng hận đến nghiến răng, “Nam nhân kia có cái gì tốt chứ?”

“Ít nhất anh ta đối Tô Dung, chúng ta không lời nào để nói.”

Bạch Ngô Đồng cam chịu, đừng nói hắn là bạn tốt, cho dù là cha mẹ hắn, chỉ sợ cũng không thể chiếu cố cho hắn cẩn thận như thế.

35. Chương 35

Tô Dung ra thang máy đến bãi đỗ xe ngầm, nhìn thấy anh cầm thức ăn khuya đi tới, áo khoác trên người chỗ khô thì ít mà chỗ ẩm thì nhiều, rõ ràng là bị mưa làm cho ướt nhẹp, thoáng chốc cậu đỏ hốc mắt.

Mấy ngày nay, cậu vẫn luôn nghĩ, phải tìm lý do gì mới có thể tha thứ cho anh, trở lại bên cạnh anh?

Nhưng trong một khắc này, cậu mới biết được, Cao Thịnh chính là lý do kia.

Đối diện, nam nhân kia vừa nhìn thấy Tô Dung, cả người ngây ngẩn.

Tiếp theo vài giây, Cao Thịnh nở một nụ cười thật to, thoát nhìn có chút ngốc nghếch, có chút run rẩy, có chút nơm nớp lo sợ.

“Tô Dung.”

Tô Dung lấy qua thức ăn khuya trong tay anh, đưa tay ra, “Chìa khoá xe.”

Cao Thịnh lập tức đem chìa khoá trong túi tiền đưa cho cậu, “Đây này, Dung, em tha thứ anh rồi sao?” Anh cẩn thận hỏi.

Tô Dung trừng anh liếc mắt một cái, cúi đầu nắm chặt chìa khoá trong tay, “Chúng ta về nhà trước đã, anh dạng này gặp mưa, em.”

Cao Thịnh một tay ôm cậu kéo vào trong ngực, hai má lạnh lẽo vì ướt cọ lấy hai má ấm áp của cậu, “Anh nhớ em, rất nhớ em, một chút mưa như thế này không là gì cả. Anh cứ nghĩ thân thể sẽ đau nhức đến chịu không nổi, thế nhưng khi em không ở bên cạnh anh, anh mới biết được nguyên lai đau lòng cùng nhung nhớ, mới là cảm giác khó chịu nhất.”

Tô Dung kìm nén khát vọng muốn ôm lấy anh, kéo tay anh ra, “Về nhà trước đã.”

Cậu cũng rất nhớ anh, điên cuồng thương nhớ anh, nhưng mà hiện tại không phải lúc ôn nhu ôm ấp, cậu lo lắng cho thân thể anh.

Ánh mắt Cao Thịnh xẹt qua một tia thất vọng theo Tô Dung lên xe, Tô Dung kiên trì chính mình mở cửa xe, Cao Thịnh ở một bên nhìn thấy cậu cơ hồ là chân tay lúng túng, mới biết được trong lòng Tô Dung cũng đang kích động.

Cho đến khi bình an về tới nhà, cậu rất muốn cười hoan nghênh anh trở về, thế nhưng khoé miệng mới hơi động một chút, nước mắt đã giành rơi xuống trước.

“Hoan nghênh trở về.”

Tô Dung nhìn anh, không thể tiếp tục nhìn xuống khát vọng nữa, đôi mắt đỏ hồng ôm chặt lấy anh, rồi mới hung hăng hôn anh.

Cao Thịnh đầu tiên là sửng sốt, rồi lập tức đoạt lại quyền chủ đạo, một tay đỡ lấy đầu cậu, một tay ôm chặt lấy thân mình run rẩy của cậu.

Kích hôn chấm dứt, Tô Dung ở trong ngực anh thở dốc, khi hơi thở đã thoáng bình phục, cậu bỏ lại thức ăn khuya, tiến phòng tắm giúp Cao Thịnh chuẩn bị nước ấm.

Nước ấm nháy mắt toả hơi dày đặc phòng tắm, rì rào tiếng nước ở trong phòng quanh quẩn không ngừng, mùi hương quen thuộc, nhiệt khí mềm mại vờn quanh thân hình bị mưa làm cho ướt nhẹp lạnh như băng.

Anh nhìn dòng nước ấm đang chảy xuống, nhìn căn phòng vài ngày trống vắng, thế nhưng lại giống như đã thật lâu. Còn có vừa mới được hôn cùng ôm, mấy ngày nay tương tư cùng dằn vặt không thể ngủ say, tâm thủy chung không thể bình tĩnh, cuối cùng bắt đầu trấn định lại rồi.

Đây là cảm giác gia đình?

Không có hôn cùng ôm, không có nhìn thấy vẻ mặt của anh, hai mắt tơ máu cùng bộ dáng chật vật, Tô Dung có thể nói là rất phục chính mình, cậu tuyệt không nhớ đến Cao Thịnh.

Thế nhưng khi gặp được, chạm phải, mới hiểu được tương tư đã ngấm vào máu thịt.

Cao Thịnh nhìn thấy đôi vai cậu run run, không có tiếng khóc so với có tiếng khóc càng làm cho anh đau lòng hơn.

Anh nhẹ nhàng đi về phía trước mà ôm lấy cậu vào lòng, “Thật xin lỗi, anh biết anh sai rồi.”

Tô Dung lau khô nước mắt, khom người thử độ ấm của nước, “Đừng nói điều này nữa, anh tắm rửa trước đi.”

Cao Thịnh nhú mày, thống khổ nói, “Không, chúng ta giải quyết chuyện của chúng ta trước. Dung, không cần rời anh đi, anh không có cách nào chịu được khi em rời khỏi anh, anh hảo thống khổ. Anh cũng không

muốn một mình chờ đợi tại căn nhà này, mỗi khi nhắm mắt lại liền nhìn thấy hình bóng của em, bên tai giống như nghe được thanh âm của em, thế nhưng khi mở mắt ra, toàn bộ đều là giả. Anh mới biết cảm giác trong lòng em khi bao đêm chờ anh trở về. Dung, tha thứ cho anh, hãy để anh có cơ hội hảo hảo bồi thường em.”

36. Chương 36

” Tắm rửa trước đã.”

“Dung. . . . Em chịu theo anh trở về, chính là đã tha thứ cho anh? Đúng không? Đúng không?” Cao Thịnh chuyển qua thân thể cậu, mới phát hiện cậu vẫn không tiếng động chảy nước mắt, anh đau lòng hôn lên những giọt lệ của cậu, “Đừng khóc, thật xin lỗi, thật xin lỗi, đều là lỗi của anh, em cứ đánh anh, mắng anh đi, là anh thật lòng xin lỗi em.”

“Anh...tên hỗn đản này.” Tô Dung khóc ôm chặt anh, đem nước mắt vui hết vào trên người anh, dùng sức ôm chặt anh, cậu thật sự hảo nhớ anh, nhớ đến mùi vị của anh, nhớ đến ôm ấp của anh, nhớ đến giọng nói của anh, nhớ đến anh hết thấy lại hết thấy.

“Đúng, anh hỗn đản.” Cao Thịnh nhẹ nhàng vỗ về lưng cậu, cậu đã chịu ôm lấy anh, mà còn ôm chặt đến như thế, anh đã cảm thấy quá mỹ mãn rồi.

Hơn nửa ngày, cậu mới từ trong ngực anh nâng mặt lên, “Em nói cho anh biết, anh hiện tại là đang hưởng án treo đó nha, nếu lại có một lần nữa, em mặc kệ là có phải hiểu lầm hay không, em nhất định sẽ chia tay với anh.”

Cao Thịnh mừng rỡ ôm chặt cậu, “Em là tha thứ cho anh? Có phải hay không? Ý của em là như vậy đi? Cảm ơn ông trời, cảm ơn em, Dung, cảm ơn em, anh biết em vẫn còn yêu anh mà.”

” Tắm rửa trước đi.” Tô Dung chống đẩy ôm ấp của anh.

Cao Thịnh cầm tay cậu, cẩn thận nhìn vẻ mặt biến hoá của cậu, “Cùng nhau tắm?”

Tô Dung rút tay về, “Đừng được một tắc lại muốn tiến một thước, cứ như thế lại muốn đem em lên giường, anh rốt cuộc là thích em? Hay là thích cơ thể của em? Nếu thích chính là cơ thể của em, loại nam nhân bán thân thể bên ngoài không phải hiếm có.”

Cao Thịnh nghe xong vội vàng buông tay ra, sắc mặt ảm đạm quay đi, “Anh thích em, bởi vì thích em mới muốn bính em. Anh biết hiện tại trong lòng em còn giận anh, em đi ra ngoài đi.”

“Cao Thịnh. . . .” Tô Dung nói ra lời vừa rồi, chính mình cũng đã thật hối hận, lại thấy bộ dạng anh thế kia, trong lòng càng khó chịu.

Cao Thịnh nghe ra ý của cậu, quay đầu, ôn nhu đối với cậu cười, “Không có việc gì, chỉ là nếu em không đi ra ngoài, anh chỉ sợ nhịn không được thôi.”

Tô Dung đỏ mặt, “Trong lòng anh cũng chỉ có việc này thôi.”

Cao Thịnh cười khở, anh lại có điểm mong chờ nhìn cậu, “Nếu không, chúng ta cái gì cũng sẽ không làm, chỉ cần cho anh ôm em cùng nhau tắm là được rồi. Anh thật sự nhớ em, hiện tại căn bản không muốn tách ra với em.”

Tô Dung cúi đầu, cái gì cũng chưa nói, đang lúc Cao Thịnh cảm thấy thất vọng, lại thấy cậu bắt đầu cởi quần áo.

“Chỉ ôm thôi đó, không thể có động tác nào khác.”

Cao Thịnh tay chân cực nhanh thoát quần áo chính mình, thoát xong còn có thể giúp Tô Dung thoát, làm cho sắc mặt Tô Dung càng hồng, hung hăng trừng anh liếc mắt một cái.

Anh ôm Tô Dung cùng nhau ngồi vào bồn tắm với độ ẩm thích hợp, mặt cọ sát lưng cậu, “Dung, còn có thể không? Có phải rất nóng hay không?”

“Không có, chỉ là có chút.... em thấy mình nên đi ra ngoài trước thì tốt hơn.”

Cao Thịnh siết chặt ôm ấp, nhanh chóng cự tuyệt: “Không thể! En đã đáp ứng tắm cùng anh rồi mà.”

Thân thể Tô Dung rất nhỏ run rẩy, “. Vậy anh nên khắc chế một chút.”

Cao Thịnh sửng sốt, rồi mới nghĩ đến, bồn tắm đích xác không lớn, hai người lại đang dán vào nhau, phản ứng sinh lý cứng rắn của chính mình đang cạ cạ vào hông cậu.

Anh cười, hai tay bắt đầu gỡ trò xấu xa, ép sát vào hông lên phía sau gáy cậu, ngón tay xoa nắn bộ ngực cậu, ở hai bên đầu gối không ngừng vẽ loạn.

Tô Dung thần tình đỏ bừng bắt được tay anh, “Đã nói.”

Cao Thịnh khát vọng cắt ngang lời nói của cậu, “Anh yêu em, Dung, anh yêu em mới ôm em, tâm ý của anh cho tới bây giờ chỉ có mỗi Tô Dung thôi.”

Tô Dung nghe thấy lời anh nói, không tự giác buông tay ra, thậm chí chính mình quả thật là ngốc nghếch, đã tự động lột sạch sẽ dâng đến bên miệng sắc lang, thế nhưng khoe môi lại cong lên một nụ cười hạnh phúc.

37. Chương 37

Tình cảm mãnh liệt qua đi, Cao Thịnh làm cho cậu nằm ở trên người chính mình, “Anh tính toán cho người đem đến một cái bồn tắm lớn hơn.”

Tô Dung đỏ mặt, mở miệng, “Sợ người khác không biết anh là loại người gì sao?”

“Chỉ có em mới làm cho anh kích động thành như vậy.”

Tô Dung không nói gì, chỉ ngượng ngùng nhắm mắt lại, vào thời điểm ôn nhu như thế này, cậu không muốn nói thêm gì nữa.

“Dung, anh thật sự bắt đầu kiêng rượu. Bất quá có thể bởi vì nhớ em, kiêng rượu đích xác rất đau khổ, thế nhưng thống khổ khi nhớ em hơn xa việc này, anh nghĩ lăng trì khổ hình của Trung Quốc, đại khái không khác biệt lắm chính là như vậy.” Cao Thịnh ôm cậu, dùng ánh mắt đáng thương nói xong lời tâm tình.

Tô Dung lạnh lạnh mở miệng, “Em đây hiện tại đã trở lại, có phải liên nhện không được hay không?”

Cao Thịnh khấn trương phủ nhận, “Đương nhiên không phải, anh vẫn sẽ tiếp tục nhện xuống. Nhưng mà Dung à, anh ngoan như thế, em nên thưởng cho anh một chút gì đó đi?”

Tô Dung vuốt ve tay anh đang xoa bóp ở trước ngực, “Anh muốn gì?”

“Một lần sao mà đỡ thèm, còn không đủ để nhét kẻ răng.”

Tô Dung đỏ mặt, đẩy ra tay anh mới nhớ tới, cậu cũng không quên thân thể tên kia còn đang dính chặt vào trong người của mình.

Vừa mới khởi thân, thắt lưng lập tức bị bàn tay tên kia áp xuống, cậu khẽ rên một tiếng, cả người đều mất đi khí lực, càng đừng nói nam nhân kia lại đang bắt đầu âu yếm dục vọng của cậu.

Cho nên nói, Tô Dung thật sự hoài nghi cái mà anh coi trọng có phải chính là thân thể cậu hay không.

“Nhĩ hảo đề tiện, vừa mới tha thứ cho anh, lại ân.”

“Anh là quá yêu em, mà bảo bối của anh cũng rất yêu em, bọn anh đều luyện tiết tách ra với em.”

“Nói bậy. Nói lưu nói vượn ân. Hừ.”

“Dung, em có nguyện ý kết hôn với anh không?”

Sắp rơi vào tay giặc lý trí bỗng nhiên bình tĩnh, cậu chặt vật kéo ra được cái tay trên người, có chút kích động quay đầu lại nhìn anh, “Anh nói cái gì?”

“Anh muốn kết hôn với em, mấy ngày nay ngoại trừ chờ em ra, anh cũng một mực xem giáo đường ở nước ngoài.”

Tô Dung nghe xong lại nhanh chóng quay đi, “Xem thì có tác dụng gì, em còn chưa đồng ý mà.”

Cao Thịnh chuyển qua mặt cậu, hôn lên những giọt nước mắt nóng hổi, tay vịn thắt lưng cậu, tiếp tục tình sự vừa ôn nhu lại vừa mạnh mẽ.

Tô Dung khó chịu ngẩng đầu lên thở, đôi mắt xinh đẹp tràn đầy hơi nước, “Anh đây là đang ép hôn?”

Cao Thịnh hôn lên da thịt cậu, trên những dấu vết dần dần phai nhạt, một lần nữa để lại ký hiệu của chính mình, “Anh là đang cầu em kết hôn với tên hỗn đản này, làm cho anh có cơ hội hảo hảo bồi thường em, Tô Dung, anh đang cầu hôn.”

“Dùng. Dùng loại này phương thức hạ lưu này.” Tô Dung vặn vẹo miệng, lúc này đúng thật là nói không nên lời, quá nhanh sẽ đem người ta bức điên, quá chậm cũng sẽ làm cho người ta hít thở không thông.

Cậu khó chịu hướng trên người Cao Thịnh dựa vào, không nói gì cũng không năn nỉ, Cao Thịnh biết cũng không gấp, anh hưởng thụ Tô Dung chủ động vặn vẹo thân thể, dùng thân thể cảm nhận cảm giác thoải mái.

“Anh yêu em, Dung.”

“Hỗn trướng.” Tô Dung bị tình hình bên dưới làm cho sắp chảy nước mắt, khó chịu muốn kẹp chặt cái tên vô lại kia, thể nhưng thân thể bị anh đỉnh nhập mà không tự giác mở ra đón tiếp, cái loại cảm giác quái dị này làm cậu không còn khí lực chống cự.

“Dung, cùng anh kết hôn được không?”

Bị dục hoả làm cho nửa điểm lý trí cũng không còn, Tô Dung rốt cuộc nghe không vào lời nói của anh, cuối cùng khóc đối người yêu xấu xa kháng nghị, “Cao Thịnh, anh mà còn như vậy, sau này em sẽ không”

Cần nhắc nặng nhẹ, Cao Thịnh vẫn là quyết định thỏa mãn chính mình cùng Tô Dung trước, mặt khác còn có thời gian từ từ sẽ đến.

38. Chương 38

Mỗi lần đến lễ mừng năm mới, Cao Thịnh đều một mình quanh quệ, tựa như khoảng không ở lại Đài Bắc, có đôi khi Tô Dung sẽ tìm lý do cùng người trong nhà chối từ, lưu lại bầu bạn cùng anh, nhưng cơ hội cũng không nhiều. Anh từng cùng Tô Dung về nhà mừng lễ đón năm mới, bất quá cũng chỉ là xa xôi vài lần mà thôi, hơn nữa khi đó anh cùng Tô Dung vẫn là anh em .

Nhưng lần này cùng Tô Dung trở về, lại với thân phận là bạn trai . Sớm một tuần, Cao Thịnh liền đồng mua tây sấm, điện cuồng mua rất nhiều quà tặng, làm phòng khách đều chật nít như nê m cối, nhưng mỗi ngày còn cảm thấy không đủ chu đáo, cho nên ngày hôm sau liền có thêm món hàng mới báo danh.

Tích lũy đến trình độ là cơ hồ xe đều quá tải, Tô Dung đành phải lời lẽ nghiêm khắc lệnh cưỡng chế không được mua thêm nữa.

Nam hạ cùng ngày, Cao Thịnh khấn trương đến miệng khô lưỡi tảo, cũng không phải là người chưa từng thấy qua đại trường hợp nào, khi cùng các đại nhân vật nói chuyện còn có thể đủ thản nhiên, không kiêu ngạo không siểm nịnh. Thế nhưng hiện tại là muốn đi gặp song thân Tô Dung, tuy rằng trước đây đã ở cùng nhau qua một đoạn thời gian, nhưng lần này Cao Thịnh tính toán cùng song thân Tô Dung đề chuyện kết hôn, anh đã vì việc này mà mất ngủ mấy ngày.

Bất quá, ngay tại giữa trưa, sau khi dùng cơm xong, đại khái vì ăn phải thức ăn không được mới mẻ, bệnh dạ dày của Tô Dung lại phát tác, Cao Thịnh lại biến thành một Cao Thịnh bình thường.

“Có khoẻ không?”

“Hoàn hảo. . . .” Tô Dung nhú mày, nhin xuống cảm giác muốn nôn mửa.

“Xảy ra chuyện gì? Thuốc còn chưa có tác dụng sao?”

Tô Dung cắn răng nhin xuống, khom người muốn tìm túi nylon, cậu đã muốn không thể nhẫn nại, cũng vô pháp mở miệng, sợ một khi mở miệng thì bọn họ phải một đường thối về nhà.

Cao Thịnh nhìn cậu sắc mặt trắng bệch, vội vàng liên lạc bạn bè tra xét gần đây có bệnh viện nào hay không, nhìn thấy Tô Dung phun đến lợi hại, chuyện lo lắng trong lòng anh liền toàn bộ bay tới chân trời. Sau khi trao đổi, chiếu theo chỉ thị của hệ thống vệ tinh định vị, anh nhanh chóng đưa Tô Dung đi khám gấp.

“Thịnh, chúng ta đến lấy thuốc là được rồi, nếu truyền nước biển, trễ một chút sẽ tắc xe.”

Cao Thịnh trong tay cầm một túi nylon không, một tay cầm nước, “Tắc liền tắc, bác sĩ nói như thế nào, chúng ta liền làm như thế ấy thôi.”

Sau đó, vẫn là truyền nước biển, Tô Dung lại ói ra vài lần, Cao Thịnh cẩn thận chăm sóc. Một bên, các hộ sĩ nhìn thấy Cao Thịnh cùng Tô Dung hai người chặt vật, muốn tới gần hỗ trợ, lại phát hiện căn bản không thể nào giúp được, Cao Thịnh không thể so với các cô chuyên nghiệp, nhưng so với các cô càng cẩn thận. Tô Dung phun quá gấp, một lần không kịp tiếp túi nylon, Cao Thịnh liền trực tiếp dùng quần áo của mình hứng lấy.

Nửa người trên trần trụi chặt vật, mùa đông lại là ở bệnh viện, anh lại giống như không lạnh. Quần áo chính mình ô uế không sao cả, lại cẩn thận không cho quần áo Tô Dung có một chút dơ bẩn nào.

Mấy hộ sĩ nhìn, ánh mắt ái mộ chuyển sang kỳ quái, khe khẽ nói nhỏ phỏng đoán.

Nước biển còn lại một nửa, Tô Dung không còn khó chịu, mới có khí lực thúc giục Cao Thịnh đi mặc áo, Cao Thịnh có điểm không yên lòng. Nhưng Tô Dung đối anh không nể mặt, anh đành phải hứa hẹn đi nhanh về nhanh.

Đợi cho bọn họ lên xe, đã muộn hơn hai giờ, may mắn khi bọn họ về đến nhà, còn kịp tham dự bữa cơm đoàn viên.

Vừa đến Tô gia, Tô Dung ở trên xe bởi vì tác dụng của thuốc mà đã ngủ được một chút, khí sắc tốt hơn rất nhiều. Cậu ở phòng khách cùng anh em đùa giỡn, còn Cao Thịnh sau khi chào hỏi liền đi vào phòng bếp.

Bởi vì đồ ăn đang được chuẩn bị và có nhiều người đang nấu nướng, nên bà dì hai mới chưa ra một tắc vuông làm nơi cho Cao Thịnh nấu cháo, Tô gia đối với quan hệ giữa anh cùng Tô Dung đã hiểu nên cũng không ngại. Cao Thịnh luôn luôn am hiểu giao tiếp, mấy người phụ nữ rất nhanh cùng anh ngay tại phòng bếp bắt đầu tán gẫu.

Bà Tô tiến vào nhìn thấy Cao Thịnh đang nấu cháo liền hỏi, “Sao lại nấu cháo?”

Bà dì hai tức cười đáp lời, “Tiểu Dung dạ dày không thoải mái, A Thịnh giúp nó nấu ít cháo. Thật tốt, lại nói tiếp ông chồng chị chưa từng giúp chị nấu nồi cháo bao giờ a, nhiều nhất chỉ là đi ra ngoài giúp chị mua thôi. Chị vừa mới hỏi A Thịnh, cậu ta nói trừ phi bắt đắc dĩ, bằng không cậu ta đều chính mình nấu, cảm thấy bên ngoài không vệ sinh.”

Bà dì hai lại nói tiếp, “Đúng rồi, lúc này mọi người vừa mới thử hương vị, luôn cảm thấy thiếu một hương vị nào đó. Làm cho A Thịnh thử, cậu ta cho thêm đường lại thêm tương du, hương vị lập tức là được rồi. Tiểu Dung hảo hạnh phúc, A Thịnh vừa chu đáo vừa ân cần, thật tốt.”

Bà Tô cười cười, “Em đi xem Tiểu Dung.” Vừa chuyển đầu, liền nhìn thấy Tô Dung thần tình đỏ bừng, bên miệng lộ ra nụ cười hạnh phúc đứng ở cạnh cửa.

Mấy khoảnh bóng đèn lập tức biết điều bưng thức ăn đi ra ngoài, Bà Tô chụp chụp mông Tô Dung, rồi cũng ra khỏi phòng bếp.

Cao Thịnh đang chuyên chú nhìn nồi cháo, đột nhiên cảm thấy xung quanh trở nên im lặng, quay đầu lại nhìn thấy Tô Dung tiến vào, đầu tiên là cười rồi mới nhíu mày, “Mau đi ra, nơi này hương vị tạp nham, sẽ làm em không thoải mái.”

Tô Dung không để ý tới anh, cười nhìn nồi cháo hoa đang nhảy múa, “Anh hai nói chờ một chút muốn tìm anh uống rượu, họ hàng thân thích ăn xong bữa cơm đoàn viên cũng sẽ lại đây, bọn họ thật nhiệt tình, một đám đều nói muốn cùng anh uống thật say.”

“Anh lại không uống rượu.”

“Lễ mừng năm mới không cần mất hứng, chỉ muốn anh không say rượu, không phải không cho anh uống.”

Cao Thịnh múc một muống cháo, thổi lạnh muốn thử hương vị, Tô Dung lại giành thử trước. Anh cười cho cậu bình phẩm, “Anh đã nói không uống chính là không uống. Hương vị ra sao?”

“Có thể mở nhà hàng.”

Cao Thịnh nhìn thấy cậu cười đến xán lạn, nghe thanh âm âm ỉ bên ngoài, anh hạnh phúc lên tiếng, “Dung, cảm ơn em yêu anh, trả lại cho anh một gia đình.”

Tô Dung không nhiều có thể hiểu được tâm tình của anh, bất quá có phần thương cảm. Trước kia Cao Thịnh mỗi khi nghe cậu nói phải về nhà đón lễ mừng năm mới, luôn yêu thích và ngưỡng mộ nhìn cậu, “Nhà của em có thói quen, trẻ con có thể nhận tiền lì xì, người trưởng thành thì có thể lấy bao tiền lì xì cấp ba mẹ. Kết hôn rồi mới tính là người trưởng thành, anh nói chúng ta năm nay có muốn bao hay không?”

“Chúng ta còn chưa kết hôn, em có thể lấy thêm một năm tiền lì xì nữa.” Cao Thịnh chưa bao giờ được nhận tiền lì xì của người thân, cảm thấy điều này thật trân quý, đương nhiên muốn cho vợ được hạnh phúc được làm “trẻ con” thêm một năm nữa.

Tô Dung bật cười, “Em cũng xem như đã lớn, năm nay nhiều lắm chỉ một bao thôi.” Cậu cười cười rồi nghiêm túc nhìn Cao Thịnh, “Mọi người sớm đã xem anh như người trong nhà rồi, chờ một chút anh cũng không nên từ chối, vậy rất khách khí, sẽ làm bị thương tâm mọi người đó.”

Cao Thịnh nhìn chằm chằm nồi cháo, hai mắt hồng hồng, Tô Dung cười bồi ở bên cạnh anh.

Cảm giác có người thân thật tốt.

39. Chương 39

Màn đêm buông xuống, Tô Dung bởi vì dạ dày có tật mà miễn uống kim bài , còn Cao Thịnh quả nhiên bị mời rượu.

Mọi người xúm xít nhau mời mọc, Cao Thịnh chỉ cười cười cự tuyệt. Ba chén rượu vàng hạ đổ, chỉ cần có một người ồ ào, mọi người cũng liền xôn xao theo.

Đến cuối cùng, Cao Thịnh đành phải cùng Tô Dung vào phòng trước để tránh đầu sóng ngọn gió.

Tô Dung từ phía sau ôm lấy thắt lưng Cao Thịnh, “Thật sự không uống?”

Cao Thịnh khấn trương xoay người, “Không có, anh không có một chút muốn uống rượu.”

Tô Dung bật cười, “Anh đừng khấn trương như vậy, em chỉ là cảm thấy anh có thể uống, bởi vì anh dạng này quả thật có điểm mất hứng. Hơn nữa thời tiết lạnh, uống chút rượu sẽ ấm áp hơn.”

Cao Thịnh từ đầu đến cuối kiên trì, mặc kệ là ai đều cười uyển chuyển, rồi làm trò nói cho mọi người biết đã hứa với người yêu không uống rượu nữa, biết nội tình, vài ánh mắt vẫn liếc về phía cậu, mà cậu cũng có chút kinh ngạc, trong lòng đích xác cao hứng.

Thế nhưng, cậu không muốn anh nhất nhất tuân thủ lời hứa như vậy, nhâm nhi vài ly cùng say rượu là không giống nhau.

“Anh không cần, cái loại thống khổ kia đời này anh không muốn trải qua một lần nào nữa.” Anh dùng lực ôm lấy Tô Dung, cọ sát nửa thân dưới, “Hơn nữa anh còn phương pháp khác hữu hiệu hơn có thể làm cho anh và em đều ấm áp.” Anh cười tà hạ giọng, biểu tình đầy tình dục làm cho Tô Dung rất muốn đánh người.

“Em đây tình nguyện cho anh đi ra ngoài uống rượu.” Tô Dung dùng sức đẩy anh ra, lại đẩy không xong.

Cao Thịnh nhìn Tô Dung, bỗng nhiên không có biện pháp áp chế khát vọng, anh lôi kéo Tô Dung đến trên giường ngồi xuống, chính mình tìm kiếm trong túi hành lý.

“Thịnh? Anh tìm gì vậy?”

“Ai, em cứ ngồi yên đừng nhúc nhích, tìm được rồi.”

Cao Thịnh thần thần bí bí đem vật gì đó giấu ở phía sau, đi đến trước mặt Tô Dung đang biểu tình hồ nghi, rồi quỳ một gối xuống, đem hộp giấu phía sau mở ra trước mặt cậu.

Tô Dung thật sâu hít một hơi, không dám tin nhìn anh, trong óc trống rỗng.

Anh kiên định mà thâm tình nhìn cậu, “Anh biết anh đã làm ra chuyện khiến em thương tâm, trải qua mấy tháng khảo hạch, anh ở trong lòng em đạt tiêu chuẩn rồi đúng không? Anh cầu hôn với em nhiều lần như thế, em cũng chưa đáp ứng. Vốn muốn cùng với em đi chọn nhẫn, nhưng anh không muốn bỏ lỡ cơ hội, nếu em nguyện ý kết hôn cùng anh, vậy thì mời em nhận lấy nhẫn.” Giọng anh đầy thành khẩn, “Nếu hôm nay em còn không chịu nhận, anh đây cho dù dùng sức mạnh cũng phải giúp em đeo nhẫn.”

Màn cầu hôn này, làm cho Tô Dung không biết nên khóc hay cười.

Thế nhưng nhìn thấy chiếc nhẫn chói mắt, cậu lại cười không nổi, muốn nói gì đó đáp lại cũng không có biện pháp nói ra khỏi miệng, không biết có phải do nhẫn kim cương quang mang rất chói mắt hay không, mà cậu thấy tầm mắt mơ hồ.

“Tô Dung, anh đời này chỉ yêu mỗi em mà thôi. Nếu em nguyện ý, sau năm mới, chúng ta xin nghỉ phép, rồi đi ra nước ngoài đăng ký kết hôn. Nhưng mà trước đó, anh hy vọng em có thể để cho anh đeo nhẫn vào tay em, anh muốn em nhanh chóng thành vợ anh, muốn cho tất cả mọi người biết em thuộc về anh.”

Tô Dung nhìn anh, nói không cần này đó là gạt người.

Cho dù là tình yêu giữa hai nam nhân, cũng thích những lời hứa hẹn như vậy.

Tô Dung tràn ra nụ cười tối xinh đẹp, Cao Thịnh nhìn mà ngây người, quả thật so với nhẫn kim cương còn muốn chói mắt hơn.

Cậu vươn tay về phía anh, đáp án không cần nói cũng biết.

Cao Thịnh lộ ra nụ cười ngu ngốc, tay cầm lấy nhẫn run rẩy, vài lần muốn đánh rơi chiếc nhẫn trên mặt đất.

Anh nín thở ngưng thần, đem nhẫn đẩy vào ngón tay xinh đẹp của Tô Dung, cực nhẹ nhàng cực chậm chạp, không biết có phải bởi vì quá hạnh phúc hay không, cho nên có chút thấy không rõ lắm, cho đến khi nước mắt rớt lên chiếc nhẫn, anh mới biết là do chính mình đang khóc.

Khoé môi anh run rẩy, nhẫn qua giữa ngón tay một chút anh liền dừng lại, rồi đem một chiếc nhẫn khác đặt lên trên tay cậu, nhìn thấy Tô Dung cũng đồng dạng run rẩy cầm lấy nhẫn, đẩy vào đầu ngón tay anh,

cậu tươi cười với dòng nước mắt, “Nghe nói nhẫn mà đeo vào sát ngón tay, sẽ bị đối phương quản lý rất gắt gao.”

Anh lôi kéo tay Tô Dung đem nhẫn đẩy vào càng sâu, “Như vậy, anh sẽ vĩnh viễn nghe lời em nói.”

Tô Dung cười ôm chặt anh, “Đứa ngốc.”

Hai tay Cao Thịnh siết lấy cậu, nhìn thấy tín vật ước thề nơi ngón tay, thật cam nguyện bị trói buộc, thật cao hứng từ nay về sau mất đi tự do, “Cám ơn em, Dung, cám ơn em không hề cự tuyệt anh.”

Tô Dung nghĩ đến chuyện tình bọn họ đã trải qua, ít nhiều đã hoà hảo trong ôm ấp này, còn có một lần sinh tử ngoài ý muốn kia, vào thời điểm đó cậu cũng được nam nhân này gắt gao ôm lấy, từ trong ngực anh mà sống lại.

“Là em phải cảm ơn anh mới đúng.”

Cao Thịnh động tình hôn môi cậu, “Có thể chứ?”

“Anh nói thử xem?” Tô Dung đem bàn tay lạnh lẽo tiến vào trong quần áo anh vuốt ve, khiêu khích cọ xát hạ thân của anh, ánh mắt mê mị làm cho Cao Thịnh thô lỗ một phen đẩy ngã cậu.

Trải qua những mưa gió, cũng từng có phút chia lìa, cũng từng thiếu chút nữa tử vong.

Từng thương tâm thất vọng, nhưng trong lòng không hề nghĩ sẽ bỏ cuộc, bởi vì được bên nhau là hạnh phúc vui vẻ, giúp con người ta vượt lên trên thống khổ.

Nhân sinh bất quá chỉ là một cái chớp mắt ngắn ngủi, nhưng cũng có thể là vĩnh hằng, ngọt ngào cùng cái nhau không ngừng mà lần lượt thay đổi thành bình thản. Trong sự bình thản đó, chỉ cần hai người yêu nhau cùng dựa sát vào nhau, tay nắm tay cùng nhau đi đến cuối cuộc đời, thì đó chính là hạnh phúc.

Yêu, bất quá chính là có thể mãi mãi được nắm tay nhau, như thế mà thôi.

40. Chương 40: Ngoại Truyện

Hai giờ qua đi, Tô Dung tránh ở một góc một góc bên ngoài phòng thí nghiệm, mở ra trang sách, vẫn là một tờ của hai giờ trước.

Đêm mùa đông, vẫn có thể thấy không ít bóng dáng những người mặc váy. Đối với người sợ lạnh như Tô Dung, mỗi khi nhìn thấy đều nhủ mày, rùng mình không sao chịu được.

Nhiệt độ xuống thấp hơn mười độ, cho dù tránh ở góc khuất của phòng học, mặc vào áo ba-đờ-xuy lông chim, vẫn không thể đẩy lùi cơn rét lạnh.

Co ro thu người thành một đoàn, tránh cơn lạnh kéo dài không dứt, trời giá rét làm hai hàm răng cậu chịu không nổi run lên bần bật.

Thế nhưng, nghĩ đến hành động hiện tại của chính mình, cậu lại nhin không được cả người ầm ập lên, vui vẻ ngây ngô cười.

Khẩn trương xoa xoa hai tay, ánh mắt lơ đãng nhìn ra bên ngoài, thấy bạn học đi ngang qua, lại lập tức cúi đầu làm bộ đọc sách.

Kỳ thật, không ai chú ý tới cậu, nhưng mà vẫn nhin không được muốn trốn những ánh mắt kia.

Tâm tình giống như sắp làm kẻ trộm, rõ ràng không phải đang làm chuyện gì kỳ quái, chẳng qua cậu cũng chỉ là đang ở trong một đám người mà thôi.

Ngây ngô cười, khẩn trương, lại khiếp đảm cúi đầu, liều mạng an ủi chính mình không có việc gì.

Thời gian cứ như thế từng giây từng phút trôi qua.

Lại thêm ba mươi phút nữa, Tô Dung cuối cùng thấy cửa phòng thí nghiệm mở.

Cậu nín thở ngưng thần, hai tay không tự giác nắm chặt sách vở, ánh mắt nhìn chăm chú vào mỗi một khuôn mặt nam tính từ trong phòng tươi cười đi ra.

Sau khi tốp năm tốp ba nghiên cứu sinh ra hết, cuối cùng người đóng cửa lại chính là một nữ sinh.

Tô Dung kinh ngạc trừng lớn hai mắt, tay không tự giác buông ra, sách giáo khoa rơi xuống đất phát ra tiếng vang.

Cao Thịnh đâu?

Chẳng lẽ cậu nhớ lầm?

Ngày hôm qua rõ ràng cậu nhìn thấy bản bút ký của anh, là hôm nay anh ở lại trường học làm thí nghiệm.

Tâm trong nháy mắt băng hàn tới cực điểm, cả người bỗng nhiên đều bắt đầu rét lạnh thấu xương.

Không có ước định, lại có một loại phần giận vì bị lừa gạt cùng cảm giác mất mát.

Cậu cúi đầu dùng sức xoa xoa mặt, thu thập sách vở, chuẩn bị trở về một mình trải qua lễ Giáng Sinh.

Có lẽ, anh đã có hẹn, chỉ là không viết ở bảng giờ giấc mà thôi.

Mà chính mình, lại đang tính làm gì chứ?

Đẩy cửa ra, buông xuống khuôn mặt có chút mệt mỏi, thông qua xoang mũi, không khí đông lạnh cơ hồ như ngàn mũi kim châm vào khí quản, trong lòng lại càng không thoải mái.

Sớm biết như thế này, thì nằm ở nhà ngủ một giấc quên đi.

“Tô Dung? Sao cậu lại ở trong này?”

Tô Dung không rõ ràng lắm chính mình làm sao xoay người lại, thế nhưng khi cậu thấy nam nhân kia hướng chính mình chạy tới, cậu đột nhiên có loại cảm giác ỷ khuất mà muốn khóc.

Cúi đầu đem cảm giác khó chịu xoá sạch, vừa mới ngẩng đầu, nơi cổ trần trụi bỗng nhiên trở nên ấm áp.

“Không sao, không cần.” Tay Tô Dung đặt lên khăn quàng cổ, miệng nói không cần, thế nhưng lại không có ý muốn lấy chiếc khăn ra, càng đừng nói là trả lại.

Tay đặt trên lớp lông mượt mà của khăn quàng cổ, cùng với nói lời chống đẩy, giống như đang vuốt ve ấm áp của kẻ khác, nơi này còn lưu lại nhiệt độ cơ thể của Cao Thịnh.

“Tôi không lạnh, cậu cứ choàng đi, đừng lấy ra.”

Tô Dung gật gật đầu, như là sợ anh đổi ý, không tiếp tục từ chối.

Có ấm áp vờn quanh, thật khác với cảm giác rét lạnh vừa nãy, theo bản năng càng thêm quấn chặt khăn quàng cổ, mùi ấm áp của nam nhân làm hồng chóp mũi, nhợt nhạt tươi cười rất đôi ngọt ngào, giấu ở phía sau khăn nên không bị ai đó phát hiện.

“Hôm nay khoá học của cậu trễ đến thế sao? Giảng viên không biết ngày hôm nay có ý nghĩa gì ư, không biết rất nhiều người vội vã tan học đi chơi lễ Giáng Sinh?” Cao Thịnh nhìn nhìn đồng hồ, cười nói.

“Àn, cho nên muốn nói ngày hôm qua nhìn thấy trên bản bút ký của anh viết hôm nay sẽ ở phòng thí nghiệm, cho nên mới tới đây nhìn xem anh còn trong ấy không?” Vừa mới nói xong, Tô Dung mới ý thức được chính mình đang nói năng lộn xộn, kỳ quái, liền cúi đầu nhanh hơn cước bộ, có loại cảm giác nan kham muốn khóc.

Rốt cuộc cậu đang nói cái gì thế này?

Sớm biết thế này hôm nay sẽ không lại đây, nguy hiểm thật!

Cao Thịnh lại giống như không phát hiện có cái gì kỳ quái, nghĩ đến gì đó, bỗng nhiên thật cao hứng giữ chặt cậu, “Đúng rồi, bạn tôi có cho tôi hai phiếu nhà ăn chiều đãi miễn phí, muốn cùng đi ăn hay không? Cậu hẳn là chưa từng đi?”

Bị giữ chặt Tô Dung có cảm giác sững sốt, cả khuôn mặt đều đỏ, gật đầu không đúng, lắc đầu cũng không đúng, chỉ nhẹ nhàng mà Ân một tiếng.

“Xe máy của tôi dừng ở bên cạnh, lại đây đi.”

Tô Dung bị anh lôi kéo về phía chiếc xe, đáy lòng có loại cảm giác vừa nan kham lại vừa hạnh phúc bao phủ.

Trong sân trường lúc là sáu, bảy giờ, chỉ còn lại có mấy ngọn đèn toả ánh sáng mờ nhạt.

Có thể thấy rõ ràng phương hướng muốn đi, thế nhưng lại thấy không rõ lắm biểu tình trên mặt.

Cho nên, cho dù bị lôi kéo như thế, hẳn là sẽ không kỳ quái đi? Cho dù là hai nam nhân, có thể cũng sẽ không có người quá chú ý đến đâu.

Tô Dung do dự hưởng thụ sự ngọt ngào này, lại cảm thấy khuỷu tay bắt đầu nóng lên.

Cho dù cách vài lớp quần áo, tựa như ánh thái dương mùa hạ chiếu thẳng vào chính mình, ầm ập làm cho cậu thật thỏa mãn.

Đội nón bảo hộ, Tô Dung từ trong ba lô lấy ra khẩu trang, cậu chán ghét mùa đông, chán ghét cảm giác lạnh như băng, ngồi xe máy mà không mang khẩu trang chắc chắn sẽ bị lạnh chết.

Thắt dây nón bảo hộ, ánh mắt Tô Dung hướng về phía cái nón phía trên.

Đây là do chính cậu chọn, đặt ở trong xe anh, bởi vì hai người ở cùng nhau, thường thường cùng nhau ăn cơm hoặc cùng đi ra ngoài, cho nên mới mua.

Không biết có ai mang qua chưa? Ánh mắt cậu tối sầm lại, tâm tình lại trầm xuống.

Hảo muốn hỏi.

Không thể hỏi.

Vào thời điểm nào mới có thể mở miệng hỏi anh?

Còn phải chờ bao lâu?

Xe máy bằng phẳng chạy trên quốc lộ, tốc độ làm kẻ khác tâm an, nhưng tâm an chỉ là trong nhất thời thôi, không biết vào thời điểm nào mới có thể làm cho cậu chân chính an tâm?

“Đang nhìn cái gì?”

Tô Dung giật mình ngẩng đầu, một lần nữa nhìn về phía anh, “Không có gì.”

Cao Thịnh nhìn thấy nón bảo hộ trong tay cậu, cảm thấy có chút quen mắt, “Em nếu muốn mua liền mua đi.”

Tô Dung cười buông nó, “Trong nhà đã có, tại sao còn muốn mua?”

“Nhưng mà em nhìn nó rồi ngẩn người đã lâu.” Thuận tay cầm lấy nón bảo hộ kia, thật cẩn thận đánh giá qua một lượt.”Không có gì đặc biệt, nhưng đỉnh đầu rất đối an toàn.”

Tô Dung bật cười, “Nó vốn chính là nón bảo hộ mà.”

“Cười cái gì? Là em rất kỳ quái.” Cao Thịnh nhìn nhìn rồi bỗng nhiên nở nụ cười.

“Xảy ra chuyện gì?” Tô Dung tiếp nhận nón bảo hộ, cũng bắt đầu đánh giá, “Anh thấy có gì lạ sao?”

“Cùng nón bảo hộ thời đại học của em giống nhau.”

Tô Dung mặt đỏ lên, buông nó xuống, “Anh còn nhớ rõ?”

“Đương nhiên nhớ rõ.”

Tô Dung gật gật đầu, trực giác định mở miệng hỏi.

Bất quá đến bên miệng vòng vo mấy lượt, lại nuốt vào.

Hiện tại hồi cũng quá kỳ quái, đó đều là chuyện trước kia, nói gì thì nói, hiện tại hai người đã ở bên nhau. Nghĩ đến đây, Tô Dung lại cúi đầu.

Thật là, thời điểm không thể hỏi, nói không nên lời, mà thời điểm có thể hỏi, cũng nói không nên lời.

Cao Thịnh nhìn thấy Tô Dung ngơ ngẩn, có chút suy nghĩ phức tạp nhúu mày.

Rốt cuộc là có việc gì? Anh cũng rất muốn biết.

Bị cậu gạt bỏ ra khỏi đầu óc trong mười mấy phút vừa qua, anh muốn biết đến tột cùng là cái gì đã chiếm cứ hết ý nghĩ của người yêu.

“Tô Dung?”

“À?” Tô Dung nâng mắt lên, đối diện một đôi mắt phá lệ nghiêm túc, thoát nhìn rất đối thu hút, làm tim cậu đập rộn ràng.

Thẹn thùng bán thùy mắt tiếp, sợ bị Cao Thịnh nhìn ra chính mình cư nhiên giống như một đứa nhóc với mới tình đầu, chỉ một ánh mắt thôi cũng có thể làm cho cậu đầu vầng mắt hoa.

“Vừa rồi em suy nghĩ cái gì?”

“Không có gì.”

“Nhất định là em có suy nghĩ gì đó, tại sao không nói cho anh biết?”

“Không có gì mà.”

“Tô Dung, em đang nghĩ đến nam nhân khác?” Cao Thịnh đề thấp thanh âm, không phải sợ người khác nghe thấy, mà là điềm báo tức giận.

Tô Dung kinh ngạc nhìn về phía anh, vừa bực mình vừa buồn cười lướt qua anh đi về phía trước, “Chịu không nổi.”

Quên đi, dù sao cũng đã là quá khứ, hiện tại đã được bên nhau, mới là tối trọng yếu.

Cho dù hỏi ra, nghe được đáp án, nếu không phải chính mình thích, mà là cái đáp án kia, cũng chỉ là tăng thêm phức tạp, phá hư không khí mà thôi.

“Tô Dung.” Cao Thịnh hắc sắc nghiêm mặt đuổi kịp cậu, đưa cậu kéo vào một công viên trong chợ đêm.

“Anh định làm gì?” Tô Dung chạy nhanh tránh khỏi tay anh, hai nam nhân đây đưa thế này thật sự rất kỳ quái.

Cao Thịnh mặc kệ cậu, đem người áp đến thân cây, động tác tránh né của cậu làm cho anh cảm thấy có chuyện lạ.

Là tên nam nhân nào?

“Nói, rốt cuộc em đang suy nghĩ cái gì?”

Tô Dung nhìn thấy anh rồi không hiểu vì sao, bỗng nhiên khởi xướng tính tình muốn trêu chọc người yêu, “Thật sự không có gì.”

“Anh không tin, Tô Dung, em nói cho anh biết, anh không thích em nghĩ đến chuyện mà anh không biết, giống như cho tới bây giờ anh cũng không hiểu biết em.”

Tô Dung kinh ngạc nhìn anh, “Tại sao anh lại nghĩ như thế?”

Trầm mặc đã lâu, Tô Dung cơ hồ nghĩ là anh giận đến không muốn nói chuyện.

Hai mắt Cao Thịnh bỗng nhiên tràn đầy chua xót, thở dài một hơi, buông tay ra, xoay người giống như đứa trẻ dùng chân đá tảng đá.

“Anh biết, bởi vì trong quá khứ, rất nhiều thời điểm, em đều thói quen áp ức ý nghĩ của chính mình. Tựa như vào thời điểm em còn thăm mến anh. Tô Dung, là báo ứng sao? Anh hiện tại giống như là đang yêu

thầm em vậy. Rõ ràng chính là người yêu của nhau, vậy mà anh vĩnh viễn không biết em đang suy nghĩ cái gì. Nếu sớm một chút biết tâm ý của em thì tốt rồi, sớm một chút, như vậy chúng ta cũng trở thành người yêu ăn ý sớm vài năm, ít nhất, anh cũng biết đến tội cùng em đang suy nghĩ cái gì?”

Là bất an, thật lớn bất an làm cho anh bởi vì không thấu được suy nghĩ của Tô Dung mà sợ hãi.

Tô Dung đầu tiên là kinh ngạc, định đi giải thích rõ, sau một lúc im lặng mới ôn nhu từ phía sau ôm lấy nam nhân bỗng nhiên tính trẻ con làm cho người ta đau lòng.

“Em là đang nghĩ, cái nón bảo hộ kia, anh có cho người khác đội qua hay không?”

Nói ra, cho dù cảm thấy hiện tại so đo điều này thật mất mặt, nhưng còn sống khá giả hơn là nhìn thấy bộ dáng khó chịu của nam nhân này.

“Thật không?”

“Ân.”

Cao Thịnh cười lắc đầu, trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, “Không có.”

“Không có?” Tô Dung không tin hỏi lại.

Mặc dù ở đáy lòng nói qua mấy ngàn vạn lần không cần để ý, nhưng kỳ thật vẫn là phi thường để ý.

“Anh nhớ rõ giống như chưa từng muốn làm như thế. Khi mua nón bảo hộ, anh nói sau này không dùng càng phiền toái, em liền nhú mày, cho nên không có đem nón bảo hộ của em cho người khác mượn qua.”

“Phải không? Em đều đã quên.” Buông tay ra, sờ mày chính mình, cậu thật sự đã quên.

Động tác rất nhỏ, tình tự nhất thời, cậu căn bản nhớ không được.

Cao Thịnh đột nhiên nở nụ cười, “Em còn nhớ rõ quẻ bát quái kia không? Anh nhớ rõ em còn hỏi qua anh.”

” Quẻ bát quái gì?”

“Khi đó không phải gặp được Tử Kỳ, hẳn kể với em là anh luôn nói với mọi người sẽ không dùng nón bảo hộ. Thế nhưng, có một lần hẳn nhìn thấy ở trong xe anh có nón bảo hộ, biết em đang ở cùng với anh, thế là tìm cơ hội trộm hỏi em có xem qua anh có ý định siêu cường giữ lấy hay không, ngay cả nón bảo hộ của bạn gái cũng không cho người khác đội? Em còn nhớ rõ không?”

“Nhớ, nhớ rõ.” Tô Dung bỗng nhiên nói lắp.

“Em nói với anh xong, còn hỏi anh, anh trước kia đem nón bảo hộ của bạn gái để ở nơi nào? Sớm biết thế, sẽ không dùng nhiều tiền để mua nón bảo hộ. Đúng không?”

“Đúng.” Tô Dung cảm thấy chính mình nóng ran giống như phát sốt.

“Anh nhớ rõ anh trả lời em, nào có nón bảo hộ gì của bạn gái đâu, rồi em không hỏi lại nữa. Khi đó anh cảm thấy rất kỳ quái, anh rõ ràng đã nói qua với em là anh không có bạn gái.”

“Đúng.” Nóng quá. Tô Dung bắt lấy khăn quàng trên cổ.

“Hiện tại anh cuối cùng mới biết em đang định hỏi cái gì, em cũng vòng vèo một vòng quá lớn.”

Tô Dung cúi đầu, cảm thấy cả người như đứng trong đồng lửa, vành tai hồng đến sắp xuất huyết.

Cao Thịnh nhìn cậu, thật ôn nhu nở nụ cười, “Sau này, anh cũng sẽ không đem nón bảo hộ cho người khác mượn.”

“Ân.”

Trong công viên, ngọn đèn mờ nhạt chiếu rọi hai bóng dáng thật dài, chậm rãi tới gần, rồi mới dung hoà cùng một chỗ.

Ngọn cây bị gió gợi lên, phát ra thanh âm giống như tiếng cười.

Trăng rằm mắc câu, cười đến hảo ngọt.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-yeu-em>